

СТИВЪН КИНГ
МОМИЧЕТО, КОЕТО
ОБИЧАШЕ ТОМ ГОРДЪН

Превод от английски: Николина Николова, 2000

chitanka.info

*На моя син Оуен,
от когото научих за играта бейзбол
много повече от това, което самият аз му бях казвал
за нея.
Юни 1998 г.*

ПРЕДВАРИТЕЛНА ИГРА

Светът има зъби и може да те ухапе с тях, когато си пожелае. Триша Макфарлънд откри това, когато беше на девет години. В десет часа през едно утро в началото на юни тя седеше на задната седалка в майчиния си „Доджер“-комби, облечена в синьото си горнище от бейзболния екип на „Ред Сокс“ (с надпис „36 ГОРДЪН“ на гърба, и си играеше с куклата си Мона. В десет и половина тя вече се бе изгубила в гората. Около единадесет се опитваше да запази спокойствие и да не мисли: „Това е сериозно, това е много сериозно.“ Опитваше се да не мисли, че понякога, когато хората се загубваха в гората, сериозно се нараняваха. Понякога дори умираха.

„И всичко това само защото ми се припишка“ — Мислеше тя... Не че бе толкова наложително, а и във всеки случай можеше да каже на майка си и Пийт да я изчакат на пътя, докато отиде зад някое дърво. Те отново се караха, господи, как се караха, и точно заради това бе изостанала малко зад тях, без да каже и дума. Точно заради това се отклони от пътеката и навлезе зад един висок храсталак. Просто имаше нужда да си поеме дъх. Беше се уморила да ги слуша как спорят, да звучи бодро и весело, почти на ръба да не изкрещи на майка си: „Остави го да си отиде тогава! Щом толкова иска да се върне в Малдън и да живее с татко, защо просто не го оставиш да си иде? Самата аз бих го откарала, ако имах шофьорска книжка, само да настъпи спокойствие!“ А после? Какво щеше да каже майка ѝ? Какво изражение щеше да се изпише на лицето ѝ? А Пийт? Почти на четиринадесет и съвсем не глупав, защо не се замислеше малко? Защо просто не можеше да спре? „Престани с тези глупости — искаше да му каже Триша (всъщност и на двама им), — просто престанете с тези глупости“.

Разводът приключи преди година и майка им получи попечителството над тях. Пийт ожесточено негодуваше срещу преместването им от покрайнините на Бостън в Южен Мейн. Една от причините наистина бе, че искаше да живее с баща им — оръжието,

което винаги използваше срещу майка им (разбираше с безпогрешен инстинкт, че с него най-дълбоко я наранява), но Триша знаеше, че това не беше единствената причина, дори не бе най-голямата. Истинската причина, поради която Пийт искаше да се махне, беше, че мразеше Санфордското средно училище.

В Малдън той доста добре се беше устроил. В компютърния клуб се чувстваше като в собствено царство; имаше приятели — тъпанари, разбира се, но те се движеха в група и лошите момчета не ги закачаха. В Санфорд нямаше компютърен клуб и той се сприятели само с едно момче, Еди Рейбърн. После, през януари, Еди се премести, жертва също на родителска раздяла. Това превърна Пийт в самотник. Кое то бе по-лошо, много от момчетата му се присмиваха. И си спечели прякор, който ненавиждаше: Пийт Компютъра.

През по-голямата част от почивните дни, когато тя и Пийт не бяха в Малдън с баща си, майка им ги водеше на излети. Правеше го с мрачно постоянство. Макар че Триша желаше с цялото си сърце майка ѝ да се откаже от излетите — точно тогава ставаха най-ожесточените караници — знаеше, че това нямаше да се случи. Куила Андерсън (бе върнала моминското си име и човек можеше да се обзаложи, че Пийт мразеше този факт) твърдо прилагаше идеите си. Веднъж, докато бяха в къщата в Малдън заедно с татко, Триша чу баща си да говори по телефона със своя баща.

— Ако Куила участваше при Литъл Биг Хорн, индианците щяха да загубят — каза той. — Триша не харесваше, когато баща ѝ говореше подобни неща за майка им — изглеждаше детинско и нелоялно, но не можеше да отрече, че в думите му имаше зърно истина.

През последните шест месеца, докато отношенията между Пийт и майка ѝ неудържимо се влошаваха, тя ги бе водила до автомوزهя в Уискасет, до Шейкър Вилидж в Грей, до „Ню Инглант Планта-Ей-Ториум“ в Норт Уайндхъм, до Сикс Гън Сити в Рандолф, Ню Хампшър, на разходка с кану по река Сако и на ски-екскурзия до Шугърлоуф (където Триша си навехна глезена, едно нараняване, заради което майка ѝ и баща ѝ после имаха смешна караница; какво забавно нещо беше разводът, наистина забавно).

Понякога, когато мястото наистина му харесваше, Пийт даваше отдих на устата си. Той каза, че Сикс Гън Сити е „за бебета“, но майка им му разреши да прекара по-голямата част от времето в залата с

електронните игри, и Пийт се върна в къщи, ако не напълно щастлив, то поне мълчалив. От друга страна, ако Пийт не харесаше някое от местата, които избираше майка им (най-омразното му беше „Плант-Ей-Ториум“; на връщане оттам бе в отвратително настроение), той бе особено язвителен. „Карай да върви“ не беше в характера му. Нито пък беше в характера на майка им. Самата Триша намираще това за отлична философия, но всеки, който я погледнеше, казваше, че е цял бащичко. Понякога това я дразнеше, но предимно ѝ харесваше.

За Триша бе без значение къде ходеха в съботите и щеше да е напълно щастлива от увеселителните паркове и миниголд курсове, защото там все по-честите и ужасни спорове стихваха. Но мама искаше екскурзиите също така и да са поучителни — следователно „Плант-Ей-Ториум“ и Шейкър Вилидж. Извън всичките му други проблеми, Пийт негодуваше да му се набиват знания в главата през съботите, когато можеше да се качи в стаята си и се захласне в любимите си компютърни игри „Санитериум“ или „Райвън“. Веднъж или два пъти той така остро сподели мнението си за екскурзиите („Това са идиотщини!“), че майка им го прати директно в колата „да се успокои“, докато тя и Триша се върнат.

Триша смяташе, че майка ѝ греша, като се държи с него като с дете от детската градина, което има нужда от таймаут — някой ден щяха да се върнат и да намерят колата празна, а Пийт през това време щеше да пътува на автостоп към Масачузетс — но не каза нищо, разбира се. Самите излети в събота бяха грешка, но майка ѝ никога не би го признала. В края на някои от тях Куила Андерсън изглеждаше поне с пет години по-стара от сутринта, когато тръгваха, с дълбоки бръчки покрай устата и ръка, която постоянно разтриваше слепоочията, като че ли имаше главоболие... но въпреки това нямаше да се откаже. Триша го знаеше. Може би, ако майка ѝ наистина участваше при Литъл Биг Хорн, индианците пак щяха да победят, но жертвите им щяха да са значително повече.

Излетът тази седмица бе до отдалечен район в западната част на щата. Пътечката на Апалачите се извиваше през територията по трасето си до Ню Хампшър. Седейки до кухненската маса предната вечер, майка им показа фотографии от една брошура. На повечето от снимките имаше щастливи туристи, които или крачеха по горски път, или бяха застанали пред живописни изгледи, заслонили очите си с

ръка, отправили взор през величествени горски долини към ерозиралите от времето, но все още страховити върхове на централните Уайт Маунтинс.

Пийт седеше до масата с катастрофално отегчение, отказвайки да отдели на брошурата повече от един поглед. От своя страна майка им отказваше да забележи неговата показна липса на интерес. Триша, това вече ѝ ставаше навик, прояви силен ентузиазъм. В тези дни се чувстваше като участник в телевизионна игра, който насмалко да се изпусне в гащите при мисълта, че печели сервиз тенджери за готвене без вода. Чувстваше се като лепило, слепващо две счупени парчета. Слабо лепило.

Куила затвори брошурата. На гърба ѝ имаше карта. Майка им посочи една криволичеца линия.

— Това е Шосе 68 — каза тя. — Ще оставим колата тук, на този паркинг.

Тя посочи малко синьо квадратче. После проследи с пръст по една криволичеца червена линия.

— Това е Пътеката на Апалачите между Шосе 68 и Шосе 302 в Норт Конуей, Ню Хампшър. Тя е само шест мили^[1] и е обозначена като „умерено трудна“. Е... тази малка отсечка в средата е маркирана като „умерено трудна до трудна“, но не до степен, че да ни трябва приспособления за катерене или каквото и да било друго.

Тя посочи друго синьо квадратче. Пийт беше подпрял глава на ръката си и гледаше в друга посока. Изпъкналата част на дланта му беше разтеглила лявата страна на устата му в подигравателна усмивка. Тази година бяха започнали да му излизат пъпки и нова реколта лъщеше върху челото му. Триша го обичаше, но понякога и мразеше — като миналата вечер около кухненската маса, когато мама обясняваше техния маршрут например. Искаше да му каже да спре да се държи като страхливо пиле, защото точно до това опираха нещата, когато непрекъснато се дърлиш за нещо, както казваше баща им. Пийт искаше да изтича обратно в Малдън със своята тийнейджърска перушина между краката си, защото беше едно страхливо пиле. Не го беше грижа за мама, не го беше грижа за Триша, не го беше грижа дори дали е по-добре да живее с баща им. Това, за което Пийт го беше грижа, беше, че няма с кого да изяде обяда си в училищния двор. Това, за което Пийт го

беше грижа, беше, че когато влизаше в класната стая след първия звънец, някой винаги извикваше:

— Хей, Компютър! Как си, хомо?

— Това е паркингът, където ще излезем — бе казала мама, която или не забелязваше, че Пийт не гледа към картата, или се преструваше, че не забелязва. — Около три часа там идва автобус. Той ще ни върне при нашата кола. След два часа отново ще си бъдем вкъщи и аз ще ви заведа на кино, ако не сме много уморени. Какво ще кажете?

Пийт не каза нищо миналата вечер, но затова пък имаше много неща за казване тази сутрин, започвайки още от тръгването от Санфорд. Той не искаше това пътуване, беше крайно глупаво, освен това бе чул, че ще вали по-късно през деня, защо трябваше цялата събота да ходят из гората през най-лошото време на годината през сезона на комарите, какво щеше да стане, ако Триша попаднеше на отровен бръшлян (като че ли го беше грижа) и още, и още... Бла-бла. Дори имаше нахалството да каже, че трябваше да си е вкъщи и да учи за последните изпити. Пийт никога не бе учил в събота през живота си, доколкото Триша знаеше. Отначало майка им не отговаряше, но постепенно започна да се впряга, той винаги ѝ влизаше под кожата, ако имаше достатъчно време. Когато стигнаха до малкия мръсен паркинг край Шосе 68, кокалчетата на ръцете ѝ бяха побелели върху кормилото и тя говореше с онзи завален тон, който Триша отлично познаваше. Майка им излизаше от състояние „жълто“ и навлизаше в състояние „червено“. Общо взето, очертаваше се една много дълга разходка от шест мили през западните гори на Мейн.

Отпърво Триша се опита да ги отклони, възкликвайки при вида на хамбари, пасящи коне и живописни дворове с най-добрия си глас за спечелването на — уау — комплект тенджерки за готвене без вода, но те изобщо не ѝ обърнаха внимание. След известно време тя просто седеше на задната седалка с Мона в скута си (баща ѝ обичаше да я нарича Мона Моани Балонга) и раницата до себе си. Слушаше ги как спорят и се чудеше дали да се разплаче, или ще полудее. Можеха ли непрестанните караници в семейството ти да те докарат до лудост? Може би, когато майка ѝ започваше да разтрива слепоочията с върха на пръстите, не бе защото имаше главоболие, а да предпази мозъка си от самопапалване или сгъстена до пръсване декомпресия, или нещо подобно.

За да не ги слуша, Триша се пренесе в любимите си фантазии. Свали своята шапка „Ред Сокс“ и се вгледа в автографа, написан върху козирката с широки, черни, заоблени щрихи. Това бе подписът на Том Гордън. Пийт харесваше Мо Вон, а на майка им допаднаше Номар Гарсиапара, но от отбора на „Ред Сокс“ Том Гордън беше любимият играч на Триша и баща ѝ. Том Гордън беше клоузърът^[2] на „Ред Сокс“; той излизаше в осмия или деветия ининг^[3], когато играта завършваше, но „Сокс“ все още имаха превъзходство. Баща ѝ се възхищаваше на Гордън, защото той като че ли никога не губеше контрол върху себе си.

— Флаш има ледена вода във вените си — обичаше да казва Лари Макфарлънд.

И Триша винаги казваше същото нещо, като добавяше, че харесва Гордън, защото той имаше смелостта да хвърля майсторски дори при последното от трите възможни хвърляния (баща ѝ го бе прочел от спортната колона на „Бостън глоуб“). Само на Моани Балонга и (веднъж) на своята приятелка Пепси Робичод беше казала повече. Тя сподели с Пепси, че счита Том Гордън за „доста симпатичен“. С Мона беше съвсем откровена, казвайки ѝ, че Номер 36 е най-красивият мъж на света, че ако някога я докоснеш по ръката, ще припадне. Ако някога я целунеше, дори само по бузата, тя вероятно би умряла.

Сега, когато майка ѝ и брат ѝ се караха на предната седалка — за излета, за Санфордското средно училище, за техния неустановен живот — Триша се съсредоточи върху шапката с автографа, който баща ѝ по някакъв начин бе взел за нея през март, точно преди започването на сезона. Помисли си:

„Аз съм в парка на Санфорд и просто вървя през игрището към къщата на Пепси през един обикновен ден. Някакъв мъж е застанал пред количката за хот-дог. Той е с дънки и бяла тениска и има златна верижка около врата си — с гръб е към мен, но аз виждам верижката да проблясва на слънцето. После той се обръща и аз разбирам... о, не мога да повярвам, но е истина, това наистина е той, това е Том Гордън. Защо е в Санфорд, за мен е мистерия, но това той. Добре. И, о, господи, очите му, същите както когато застива в решителния миг, тези очи... той се усмихва и казва, че... малко се е загубил. Пита дали не знам град на име Норт Беруик, как да стигне до там, и, о, господи, о, боже мой, аз цялата треперя. Не мога да кажа и дума. Щом си отворя

устата, излиза тънко, сухо писукане, което татко нарича църкане на мишка, и само след огромно усилие мога да говоря, да звуча почти нормално и му казвам...“

Аз казвам, той казва, после пак аз, после той... Триша си мисли за това, което те биха могли да си говорят, докато караницата на предната седалка на комбито ставаше все по-ожесточена. (Понякога тишината е най-голямата благодат в живота, мислеше си Триша.) Тя все още съсредоточено гледаше подписа върху козирката на своята бейзболна шапка, когато майка ѝ зави в паркинга. Триша е все още нейде далеч, („Триша е в своя собствен свят“, както казваше баща ѝ), Триша все още не осъзнава, че в обикновената структура на нещата има скрити зъби, но съвсем скоро щеше да разбере. Тя беше в Санфорд, а не в зона TR-90. Тя беше в градския парк, а не при началната точка на Пътеката на Апалачите. Тя беше с Том Гордън, Номер 36, и той предлага да ѝ купи хот-дог в замяна на упътването към Норт Бериук.

О, какво щастие.

[1] Една миля е равна на 1609,31 м. — Б.пр. ↑

[2] *Клоузър* — играч в бейзбола, който излиза в края на играта. — Б.пр. ↑

[3] *Ининг* — една девета част от играта, в която всеки отбор завършва реда си на удряне. — Б.пр. ↑

ПЪРВИ ИНИНГ

Майка й и Пийт си дадоха малка почивка, когато извадиха своите раници и плетената кошница на Куила от багажника на колата; Пийт дори помогна на Триша да сложи своята раница на гърба, като затегна една от каишките, и тя за момент глупаво си помисли, че нещата са вече добре

— Деца, у вас ли са дъждобраните? — попита мама, поглеждайки към небето. То все още бе синьо, но облаците се съгъстяваха на изток. Беше много вероятно да вали, но може би не толкова скоро, че Пийт със задоволство да мрънка, че е намокрен до кости.

— Моят е тук, мамо! — изчурулика Триша със своя „о-боже-тенджерери за готвене без вода“ глас.

Пийт изсумтя нещо, което може би означаваше да.

— Торбите с обяда?

Положителен отговор от Триша; ново изсумтяване на Пийт.

— Добре, защото няма да дяля своя с никого.

Тя заключи колата, после ги поведе през мръсния паркинг към една табела, на която пишеше „Пътека запад“ със стрелка надолу. На паркинга имаше още десетина коли, но всички с номера от други щати.

— Спрей срещу насекоми? — попита мама, когато приближиха туристическата пътека. — Триш?

— У мен е! — изчурулика тя, не съвсем сигурна, но не искаше да спира обърнатата с гръб към майка си, за да не претършува раницата й. Това със сигурност щеше да накара Пийт да започне отново. Ако обаче продължаваха да вървят, Пийт можеше да види нещо, което би го заинтригувало или разсеяло. Миеща се мечка? Може би сърна? Динозавър също щеше да е добре. Триш се изкикоти.

— Какво смешно има? — попита мама.

— Просто си мислех нещо — отговори Триша, а Куила се намръщи — „мислех си нещо“ бе израз на Лари Макфарлънд.

— Добре, деца, да вървим — каза Куила. — И си отваряйте очите.

— Мразя да ходя — почти изръмжа Пийт. Беше първото ясно изговорено нещо, откакто излязоха от колата, и Триша си помисли: „Моля те, господи, изпрати нещо. Сърна или динозавър, или НЛО. Защото, ако не го направиш, те отново ще започнат караницата.“

Господ не изпрати нищо освен няколко комара-скаути, които несъмнено скоро щяха да докладват на главната армия, че пристига прясно месо. Докато стигнаха табелата с надпис „Станция Норт Конуей 5,5 мили“, и двамата вече бяха напълно погълнати от спора си, забравили за гората, забравили за нея, забравили всичко друго освен себе си. Бла-бла. Бла-бла. Това е, мислеше Триша, някакъв болен начин за общуване.

Беше престъпно, защото пропускаха действително прекрасни неща. Сладкият мирис на смола например и това, как облаците се стелеха толкова ниско — не приличаха толкова на облаци, колкото на влачещ се белезникавосив дим. Триша смяташе, че само възрастен може да избере за свое хоби нещо толкова скучно като ходенето, макар че тук, в планината, наистина ѝ харесваше. Тя не знаеше дали Пътеката на Апалачите е така добре поддържана по цялото си протежение — навярно не — но ако беше така, Триша разбираше защо хора, които нямаха нищо по-добро за правене, решаваха да извървят всичките тези мили разстояние. Беше като да ходиш по широк, криволичещ булевард през гората — непавиран, но достатъчно лесен за ходене. Имаше дори малка беседка с помпа за вода и надпис, на който се четеше: „Водата е добра за пиене. Моля, напълнете помпата за следващия турист.“

Триша имаше бутилка с вода в раницата си — от онези, големите, с винтова капачка — но внезапно ѝ се прииска да получи от ръждивото гърло на помпата глътка студена, прясна вода. Щеше да пие и да си представи, че е Билбо Бегинс на път към планината Мисти Маунтинс.

— Мамо? — извика тя иззад тях. — Моля те, може ли да спрем за минута...

Тя дори не я чу.

— Да си намериш приятели изисква някакво усилие, Пийт — казваше майка ѝ. — Не можеш просто да стоиш и да чакаш момчетата

да дойдат при теб.

— Мамо? Пийт? Моля ви, може ли да спрем само за...

— Ти нищо не разбираш — каза той с омраза. — Нямах никакво понятие. Не зная как са били нещата, когато си била в училище, но сега са доста по-различни.

— Пийт? Мамо? Мами? Там има помпа...

Всъщност там имаше помпа, тъй като помпата вече беше зад тях и оставаше все по-назад.

— Не мисля така — оживено отвърна майка ѝ, напълно погълната от спора. Триша си помисли: „Нищо чудно, че го ядосва.“ После с тъга: „Те дори не знаят, че съм тук. Невидимото момиче, това съм аз. Можех и да си остана вкъщи.“ Един комар засвири покрай ухото ѝ и тя с раздрознение се плесна по главата.

Стигнаха до мястото, където пътят се разделяше на две. Основното разклонение — вече не с широчината на булевард, но все още доста голямо — отиваше на ляво, маркирано с табела „Норт Конуей 5,2 мили“. Другото разклонение, по-тясно и обрасло с трева, водеше към „Кезар Нотч 10 мили“.

— Хора, пишка ми се — извика Невидимото момиче, но, разбира се, никой от двамата не ѝ обърна внимание. Те просто поеа по разклонението, което водеше към Норт Конуей, като вървяха един до друг като влюбени и същевременно спореха като най-непримирими врагове. „Трябваше да си останем вкъщи — мислеше Триша. — Те можеха да се карат и вкъщи, а аз щях да си чета някоя книга. Може би пак «Билбо Бегинс» — една история за хора, които обичат да се разхождат из гората.“

— Кой го е грижа, отивам да пишкам — намуси се тя и навлезе по пътя за Кезар Нотч. Тук боровете, които бяха стояли скромно встрани от главния път, се съгъстваха, протягайки своите синьо-зелени клони, а под тях имаше и храсти — все по-нагъсто и по-нагъсто. Тя се огледа за лъскави листа, признак за отровен бръшлян, отровен дъб или отровна смрадлика, но не видя нито едно... Да благодарим на Бога за малките добрини. Майка ѝ бе показала снимки на тези растения и я бе научила как да ги разпознава преди две години, когато животът им бе по-прост и щастлив. В онези дни бяха бродели из горите доста по-рядко.

При една от разходките майка ѝ също я бе научила как да ходи по малка нужда в гората. Тя започна с думите:

— Най-важното нещо — може би единственото важно нещо — е да не го направиш върху отровен бръшлян. Виж. Гледай ме и го направи по същия начин.

Сега Триша се огледа и в двете посоки, не видя никого, но реши да се поприкрие зад някой храст. Пътят за Кезар Нотч изглеждаше слабо използван — в сравнение с широкото платно на главния път — но тя все пак не искаше да клекне наскре него. Щеше да е неприлично.

Тя излезе от пътя в посока на разклонението за Норт Конуей и все още можеше да ги чуе как се карат. По-късно, когато бе ясно, че се е загубила, и се ужаси, че може да умре в гората, Триша си спомни последната фраза, която чу ясно, произнесена от обидения глас на брат ѝ:

— ... не зная защо ние трябва да плащаме за вашите грешки!

Тя измина няколко крачки по посока на гласа му, заобикаляйки внимателно няколко къпинови храста, макар че бе с дънки, а не с къси панталони. Спря се, погледна назад и осъзна, че все още можеше да види пътя за Кезар Нотч... Което означаваше, че всеки идващ по него ще я види клекнала, с полусмъкната раница на гърба и шапка „Ред Сокс“ на главата. Притес-голо-дупно, както щеше да каже Пепси (Куила Андерсън казваше, че в речника срещу думата „вулгарно“ може да стои снимката на Пенелопа Робичод).

Триша слезе по един хълм, маратонките ѝ се хлъзгаха по миналогодишната шума, и когато стигна долу, вече не виждаше пътя за Кезар Нотч. Добре. От другата посока, право напред през гората, тя чу гласа на мъж и смеха на момиче — туристи по главния път, и то съвсем наблизо. Когато си разкопча дънките, хрумна ѝ, че ако нейната майка и брат направят пауза в „ох-толкова-интересния си разговор“ и се обърнат назад да видят как е сестричката им, ще видят непознат мъж и жена вместо нея и може би щяха да се притеснят за нея.

„Господи! Накарай ги да мислят за нещо друго няколко минути. За нещо друго освен за себе си.“

Трикът, който майка ѝ бе показала в онези по-добри времена преди две години, не беше как да пикаеш в гората — момчетата можеха да го правят не по-зле от момчетата — а да го направиш, без да си намокриш дрехите.

Триша се хвана за ниския клон на близкия бор, клекна, после пхна свободната си ръка между краката си и издърпа панталоните и долните си гащета напред, извън стрелковата линия. Един комар засвири кръвожадно около лявото ѝ ухо, но тя нямаше свободна ръка, за да го плесне.

— Ох, комплект тенджери за готвене без вода! — каза ядосано, но ѝ стана смешно, възхитително глупаво и смешно, и тя се разсмя. В мига, в който започна да се смее, започна и да плаче. Щом свърши, огледа се колебливо наоколо за нещо, с което може да се избърше и реши — това също бе израз на баща ѝ — да не предизвиква съдбата. Разтърси се леко (като че ли това щеше да помогне) и вдигна дънките си. Когато комарът отново забръмча край лицето ѝ, тя бързо го плесна и доволна погледна малкото петно кръв върху дланта си.

— Мислеше, че съм свързани ръце, а?

Триша се обърна назад към хълма, после се обърна отново, когато я осени най-лошата идея през живота ѝ. Тази идея беше да тръгне напред, вместо да се връща назад към пътя за Кезар Нотч. Пътищата се разклоняваха под формата на буквата Y; тя просто щеше да прекоси разстоянието между разклоненията и да излезе пак на главния път. Просто като фасул. Нямаше риск да се изгуби, тъй като съвсем ясно чуваше гласовете на другите туристи. Наистина нямаше никакъв риск да се загуби.

ВТОРИ ИНИНГ

Западният склон на падината, в която бе слязла, беше значително по-стръмен от този, по който се бе спуснала. Тя го изкачи, като се хващаше за дърветата, стигна горе и се отпрати с още по-голяма решителност в посоката, откъдето чу гласовете. Имаше обаче доста гъста растителност, непроходим гъсталак, и трябваше да го заобикаля. При всяко заобикаляне тя не откъсваше очи от посоката към главния път. Вървя по този начин около десет минути и спря. В онова чувствително място между гръдния кош и стомаха, мястото, където се преплитаха всичките нерви на тялото, за първи път почувства като че ли малка рибка потрепна безпокойно. Не трябваше ли вече да е стигнала до разклонението за Норт Конуей? Не беше се отдалечила много от пътя за Кезар Нотч, навярно не повече от петдесет крачки (сигурно не повече от шестдесет, най-много седемдесет), така че разстоянието между двете разклоняващи се рамена на пътя не можеше да е много голямо, нали така?

Тя се послуша за гласове откъм главния път, но сега гората бе тиха. Е, не съвсем. Чуваше стенанието на вятъра през високите стари борове, чуваше крясъка на сойка и далечното почукване на кълвач, търсещ своята втора закуска в някое сухо дърво, чуваше двойка скоро пристигнали комари (те бръмчаха сега и откъм двете ѝ уши), но никакви човешки гласове. Като че ли тя беше единственият човек в цялата тази голяма гора и макар че това беше нелепо, повторно почувства рибката в слънчевия си сплит. Този път малко по-силно.

Триша отново тръгна напред, сега по-бързо от преди, устремена да стигне до пътя, най-сетне да стъпи на пътя. Стигна до голямо повалено дърво, твърде високо, за да се прехвърли през него, и реши да се промуши отдолу. Добре знаеше, че най-бързо ще е, ако просто го заобиколеше, но можеше да изгуби ориентировката си.

„Ти вече си я загубила“ — прошепна един глас в главата ѝ — един ужасно студен глас.

— Млъквай, не съм, — изсъска в отговор тя и коленичи на земята.

На едно място под обраслия с мъх ствол имаше пролука и Триша пропълзя в нея. Листата отдолу бяха мокри, но докато разбере това, ризата ѝ вече бе пропита с влага, нямаше значение. Провря се още малко напред и раницата ѝ удари дънера на дървото — бух!

— Мътните да го вземат! — изруга тя („мътните да го вземат“ бе любимата ругатня с Пепси в момента) и се върна назад. Изправи се на колене и изтръска полепналите по ризата си влажни листа. Забеляза, че докато правеше това, пръстите ѝ трепереха.

— Не се страхувам — изкрещя остро, защото звукът от шептенето ѝ леко я плашеше. — Изобщо не се страхувам! Пътят е ей там! След минута ще стигна до него и ще изтичам, за да ги настигна!

Тя свали раницата и тласкайки я пред себе си, започна отново да пълзи под дървото.

Внезапно нещо мръдна под нея. Тя погледна и ужасена видя една дебела черна змия да се провира през листата. Всичко изчезна в бялата експлозия на отвращение и ужас. Тя дори не можеше да изкрещи кратката дума — „змия“, а усещаше гадното, студено влечуго как пулсира под топлатата ѝ ръка. Изпищя и се опита да скочи на крака, забравяйки, че все още не бе излязла напълно изпод дървото. Един остатък от счупен клон, дебел колкото ампутирана ръка, болезнено се заби в кръста ѝ. Тя падна отново по корем и запълзя — колкото можеше по-надалеч оттам, самата прилична на змия.

Гадното нещо беше изчезнало, но ужасът ѝ не я напускаше. Беше я усетила под ръката си, скрита в окапалите листа, под ръката си! Очевидно не беше от тези, които хапят. Благодаря ти, Господи. Но ако имаше и други? Ако са отровни? Ако гората е пълна с тях? Разбира се, гората бе пълна с всякакви неща, които човек не харесва, от които се страхува и инстинктивно се отвращава, с неща, които се опитват да всеят в теб ужасяваща, замъгляваща ума паника. Защо изобщо се бе съгласила да тръгне? Не само се бе съгласила, беше го направила с ентузиазъм.

Тя стисна презрамките на раницата с едната ръка и забърза напред с товара, който се блъскаше в краката ѝ, хвърляйки недоверчиви погледи назад към падналото дърво. Страхуваше се да не види отново змията, страхуваше се да не види нашествие змии като

във филм на ужасите. „Нашествието на змиите-убийци“, с участието на Патриша Макфарлънд в главната роля, един спиращ дъха разказ за малко момиче, което се е загубило в гората и...

— Аз не съм... — започна Триша и тогава, тъй като гледаше назад през рамо, се спъна в един камък, стърчащ от покритата с шума земя. Залитна, размахвайки свободната си ръка в опит да запази равновесие и падна тежко на едната си страна. Прониза я остра болка в кръста, на мястото, където я бе пробол счупеният клон.

Тя лежеше на една страна в шумата (влажна, но не така противно кална като онази в пролуката под падналото дърво) и дишаше тежко. Вената между очите ѝ пулсираше. Внезапно осъзна с отчаяние, че не знае дали още върви в правилната посока, или не. Беше гледала непрекъснато назад и може би се бе отклонила.

„Върни се тогава обратно до дървото. До падналото дърво. Застани там, откъдето изпълзя и погледни право напред. Това е посоката, в която трябва да вървиш, посоката към главния път.“

Но дали беше така? И ако наистина беше така, защо все още не бе стигнала до него?

Сълзи избликнаха в ъгълчетата на очите ѝ, но Триша решително ги пропъди. Ако започнеше да плаче, нямаше да е в състояние да си внушава, че не се страхува. Ако започнеше да плаче, всичко можеше да се случи.

Тя бавно се върна при падналото, покрито с мъх, дърво. Мразеше мисълта, че е сбъркала посоката. Мразеше и мястото, където беше видяла змията (отровна или не, тя я мразеше), но трябваше да се върне. Откри вдлъбнатината в шумата, на мястото, където беше лежала, където видя (и о, господи, пипна) змията, отпечатък с дължината на момиче върху пода на гората. Той вече се запълваше с вода. Отчаяно потърка с ръка предницата на блузата си — цялата мокра и кална. Това, че ризата ѝ стана мокра и кална от пропълзяване под едно дърво, не беше най-страшното досега. То говореше, че има промяна в плана... а когато новият план включваше преминаване пълзешком през прогнили пролуки под паднали дървета, промяната не бе за добро.

Защо беше излязла от пътя? Защо трябваше да изгуби пътя от погледа си? Само да се изпишка? Да се изпишка, когато дори не бе толкова наложително? Сигурно не е била с всичкия си. А после някаква лудост я бе обладала, карайки я да мисли, че може да премине

безопасно през неизследваната гора (фраза, която ѝ хрумна сега). Е, беше научила нещо днес, наистина беше научила нещо. Беше научила, че трябва да не се отклонява от пътя. Без значение какво трябва да правиш, без значение колко си на зор, без значение колко бла-бла и дъра-дъра се налагаше да слуша. Важното е да стоиш на пътя. Когато си на пътя, ризата ти „Ред Сокс“ ще е чиста и суха. На пътя няма тревожна малка рибка, която до плува в празнината между гръдния кош и стомаха. На пътя си в безопасност.

В безопасност.

Триша протегна ръка назад към гърба си и напипа скъсаната дупка на ризата. Значи прекършеният клон я беше пробил? Знаеше си, че е така. А когато погледна върха на пръстите си, видя малки петънца кръв. Въздъхна, по-скоро изплака, и избърса ръка в дънките си.

— Успокой се, поне не беше ръждив пирон — каза си бодро. — Отчитай щастливите неща.

Това беше една от приказките на майка ѝ, но в случая не помогна. Никога през живота си не бе по-малко щастлива.

Огледа падналото дърво, дори разри с маратонка из шумата, но от змията нямаше и помен. Едва ли бе от отровните, но — за бога, змиите са така ужасни! Безкраки, хлъзгави, стрелкащи отвратителните си езици навън и навътре. Мисълта как змията пулсираше под дланта ѝ като студен мускул ѝ бе гадна.

„Защо не носех ботуши? — мислеше Триша, гледайки плитките си маратонки «Рийбок». — Защо съм тук с тези проклети маратонки?“

Отговорът, разбира се, бе, защото маратонките са подходящи за път... а предварителният план бе тя да стои на пътя.

Триша затвори за миг очи.

— Все пак съм добре — каза си. — Важното е да запазя бистра главата си и да не превъртя. Няма начин да не чуе скоро туристи по пътя.

Този път гласът ѝ я поуспокои малко и тя се почувства по-добре. Обърна се с гръб към дървото, постави краката си от двете страни на мястото, където беше лежала, и се облегна на мъхестия дънер. Там. Право напред. Главният път. Трябваше да е там.

„Може би. Или по-добре да чакам тук? Да чуя гласове. Да се уверя, че тръгвам в правилната посока.“

Но тя не можеше да чака. Искаше да се върне обратно на пътя и да остави тези ужасни десет минути (или може би вече бяха станали петнадесет) зад себе си, колкото се може по-бързо. Така че отново праметна раницата на гърба си — нямаше го големият брат, сърдит, откачен, но така добър да нагласи презрамките на раменете ѝ — и се приготви отново да тръгне. Мушиците отново я бяха открили, стотици бръмчаха около главата ѝ, сякаш пред погледа ѝ танцуваха безброй черни точки. Размаха ръка, за да ги пропъди, но не плесна по тях. По-добре е просто да ги прогониш с размахване на ръката, бе казала майка ѝ... навярно през същия онзи ден, когато учеше Триша как момичетата пикаят в гората. Според Куила Андерсън (тогава все още Куила Макфарлънд) пляскането като че ли привлича мушиците... и това, разбира се, влошава нещата. „Когато те налетят — бе казала майка ѝ — по-добре е да мислиш като кон. Представи си, че имаш опашка, която размахваш, за да ги пропъдиш.“

Облегната на падналото дърво, размахвайки ръка, за да пъди мушиците, без да пляска по тях, Триша бе фиксирала поглед върху един висок бор на около четиридесет ярда^[1] от нея... четиридесет ярда на север, ако все още можеше да се ориентира. Тя се отправи към него и когато докосна с ръка лепкавия от смола дебел ствол, погледна назад към падналото дърво. „Права линия?“ — помисли тя.

Окуражена, тя съзря група храсти, напръскани с ярки червени точки. Майка ѝ ги бе показала при една от разходките им сред природата. Според Пепси Робичод това бяха птичи боровинки, смъртоносно отровни. Куила обаче се разсмя: „Добре, че прочутата Пепси не знае всичко. Това са червени боровинки, Триш. Изобщо не са отровни. Имат вкус на плодовия чай, като онзи от розовата кутия.“ Майка ѝ изсипа в устата си цяла шепка от тях и когато не падна на земята, гърчейки се в конвулсии, Триша също опита няколко. Сториха ѝ се с вкус на дъвчащ бонбон, като онези, зелените, от които ти изтръпва устата.

Тя отиде до храстите да откъсне няколко боровинки, просто да се освежи, но не го направи. Не беше гладна, а и едва ли нещо можеше да я освежи в подобно състояние. Вдъхна острия аромат на восьчнозелените листа (също добри за ядене, според Куила, макар че Триша никога не бе ги опитвала — тя не беше бобак^[2], все пак), след това погледна назад към бора. Увери се, че все още се движи по права

линия, и избра трети ориентир — този път една разцепена скала, която изглеждаше като цилиндър от някой стар черно-бял филм.

Тя напрегнато внимаваше да не изпусне поредния ориентир от погледа си (никакво гледане повече през рамото, скъпа). Стоеше покрай папратта и изведнъж осъзна, че търсеше дървета сред дърветата. Движението от ориентир до ориентир беше движение по права линия, но ако правата линия беше в погрешна посока? Съвсем малко погрешна, но все пак погрешна. Иначе да е стигнала отдавна до главния път. Защото сигурно бе изминала...

— Леле божке! — трепна в гласа ѝ едно малко, смешно задавяне, което изобщо не ѝ харесваше. — Сигурно една миля. Поне една миля.

Навсякъде около нея — насекоми. Мушици пред очите ѝ, омразни комари, извиващи като хеликоптери край ушите ѝ, влудяващо бръмчене и свирене. Опита се да плесне един и пропусна, ухото ѝ звънна. Въздържа се да го повтори. Най-накрая щеше да заприлича на герой от стар анимационен филм, който се шляпваше сам по главата.

Тя смъкна раницата на земята, клекна, откопча катарамите и отвори капака. Тук беше найлоновият ѝ дъждобран и хартиената торба с обяда, който сама си беше приготвила; тук беше електронната ѝ игра и някакъв лосион срещу слънчево изгаряне (като че щеше да ѝ потрябва); тук беше бутилката с вода, бутилка швепс, любимите ѝ бисквити „Туикс“ и пакетче чипс. Никакъв спрей срещу насекоми обаче. Нима не го знаеше? Намаза се с лосиона за слънце — може бе поне щеше да пропъди мушиците — и върна всичко обратно в раницата. Спря само за миг, за да погледне бисквитите, после пушна пакета при останалите неща. По принцип ги обичаше — когато станеше на годините на Пийт, сигурно лицето ѝ щеше да бъде цялото в пъпки, ако не ограничи сладките неща. В момента не беше изобщо гладна.

„Ти може никога да не стигнеш годините на Пийт“ — изсъска омразният вътрешен глас. Как е възможно да е такъв студен и прашец? — „Ти може никога да не се измъкнеш от тази гора.“

— Млъкни, млъкни, млъкни — просъска и закопча капака на раницата с треперещи ръце. Щом свърши, започна да става... и внезапно спря, вдигнала глава, душейки въздуха като сърне при своята първа експедиция без майка си. Само дето Триша не душеше; тя се слушваше, съсредоточавайки се напълно само върху това си сетиво.

Прошумоляващи клони от слабия повеи на вятъра. Свирещи комари (проклети, гадни същества). Кълвачът. Далечният крясък на врана. И в най-далечната точка на слуха й — бръмчене на самолет. Никакви гласове от пътя. Никакъв човешки глас. Като че ли пътят за Норт Конуей бе изтрит от лицето на земята. И когато моторът на самолета напълно заглъхна в далечината, Триша прие истината.

Тя се изправи на краката. Усещаше ги тежки, в стомаха си — тежест. Главата — лека и странна, напълнен с газ балон, прикачен към оловна тежест. Изведнъж започна да се дави в изолацията, да се задушаваше от яркото, потискащо усещане за себе си като живо същество, откъснато от себеподобните си. Беше излязла извън границите, скиташе се извън игралното поле, в пространство, където правилата, с които бе свикнала, вече не важаха.

— Хей! — извика тя. — Хей, чува ли ме някой? Чувате ли ме? Хей!

Тя замълча, молейки се отнякъде да дойде отговор, но такъв нямаше. И изрече най-лошото:

— Помогнете ми, загубих се! Помогнете ми, загубих се!

Сълзите й напиреха и повече не можеше да ги сдържа, повече не можеше да се залъгва, че владее положението. Гласът й потрепера, стана като несигурния глас на малко дете, после почти като плача на бебе, което лежи забравено в люлката си. И този звук я изплаши повече от всичко останало досега през тази ужасна сутрин. Единствения човешки звук в гората бе нейният плачещ, треперещ глас, който викаше за помощ, викаше за помощ, защото тя се беше загубила.

[1] Един ярд е равен на 0, 9144 м. — Б.пр. ↑

[2] Бобак (*Arctomys monax*) — северноамерикански мармот. — Б.пр. ↑

ТРЕТИ ИНИНГ

Тя вика за помощ в продължение почти на петнадесет минути, като слагаше от време на време двете си ръце като фуния около устата си и обръщаше глава в посоката, където си представяше, че трябва да е главният път, но повечето време просто стоеше там, край папратите, и крещеше. Когато издаде един последен вик — без думи, просто висок, птичи зов, събрал в себе си гняв и страх — толкова силен, че я заболя гърлото, седна край раницата, скри лице в ръцете си и заплака. Плака силно може би около пет минути (часовникът ѝ беше вкъщи и лежеше на масичката до леглото, още един „блестящ“ ход на Великата Триша). Щом спря да плаче, се почувства малко по-добре... с изключение на мухите. Те бяха навсякъде — пълзящи, свирещи и жужащи, жадни да пият кръвта ѝ, да поглъщат потта ѝ. Мухите я влудяваха. Триша стана отново на крака, размахвайки своята шапка „Ред Сокс“, като си напомняше да не пляска по тях, знаейки, че това ще се случи, и то скоро, ако нещата не се променяха. Нямахше да се въздържи.

Да стои на едно място, или да върви? Не знаеше кое щеше да е по-добре; бе твърде изплашена, за да мисли рационално. Краката ѝ решиха вместо нея, започна отново да върви, като уплашено се оглеждаше и бършеше подутите си очи с ръкав. Втория път, когато вдигна ръка към лицето си, видя половин дузина комари върху нея и рязко плесна с другата си ръка, размазвайки три. Бяха пълни с кръв до пръсване. Видът на собствената ѝ кръв обикновено не я разстройваше, но този път краката ѝ се подкосиха и тя се свлече върху килима от иглички под група стари борове. Плака още. Болеше я главата, в стомаха ѝ се гадеше. „А само преди час бях в колата — отново и отново си казваше тя. — Просто седях в колата, на задната седалка, и ги слушах как се заяждат един с друг.“ Спомни си и сърдития глас на брат си, стигнал до нея през дърветата: „... не зная защо ние трябва да плащаме за вашите грешки!“ Хрумна ѝ, че това може да са последните думи, които изобщо бе чула от Пийт. При тази мисъл цялата се разтрепери, като че ли бе видяла някакъв зловец силует в сянката.

Сълзите ѝ пресъхнаха по-бързо, този път и плачът ѝ не беше така силен. Като се изправи на крака (размахвайки шапка около главата си, почти без да го съзнава), тя се почувства спокойна. Двамата със сигурност са разбрали, че е изчезнала. Майка ѝ щеше да си помисли, че ѝ е писнало да ги слуша и се е върнала при колата. Щяха да я викат, да се върнат назад, да разпитват хората, които срещат по пътя — не са виждали момиче с шапка „Ред Сокс“ („тя е на девет, но е по-висока за възрастта си и изглежда по-голяма“, Триша почти чуваше как майка ѝ казва това) и когато се върнеха при колата и откриеха, че я няма, щяха сериозно да се притеснят. Майка ѝ щеше да се паникьоса. Триша почувства вина, примесена със страха. Щеше да се вдигне голям шум, щяха да алармират полицията и горската служба, и то само по нейна вина. Тя беше напуснала пътя.

Това нагнети ново безпокойство в нейния вече объркан ум. Започна да върви бързо, надявайки се да се върне на главния път, преди всичките тези хора да тръгнат да я търсят, преди да се превърне в „зрелище“, както казваше майка ѝ. Тя вървеше, забравила педантичната грижа да се движи от точка до точка по права линия, отклонявайки се все повече на запад, без да го съзнава, отклонявайки се от Пътеката на Апалачите и повечето от нейните разклонения, отклонявайки се в посока, където имаше гъсти гори, задръстени с ниска растителност, непроходими клисури и много по-труден терен. Тя ту викаше, ту се ослушваше, ослушваше се и викаше. Щеше да се изуми, ако знаеше, че майка ѝ и брат ѝ, увлечени в спора, все още не бяха разбрали, че Триша е изчезнала.

Тя вървеше все по-бързо, размахвайки ръка срещу виещите се облаци мушици. Вече не се опитваше да заобикаля храсталаците, а просто минаваше през тях. Ослушваше се и викаше за помощ, викаше и се ослушваше, само дето не бе в състояние да чуе нищо. Не усещаше вече и комарите, струпани на врата ѝ, подредени на самата линия, от която започваше косата, също като пияници на празник, наливайки се до пръсване. Не усещаше и мушиците, залепнали и гърчещи се във влажните линии по лицето ѝ, където сълзите още не бяха изсъхнали.

Изпадането ѝ в паника не беше внезапно, както при докосването на змията, а странно, постепенно отдръпване от света, едно откъсване от външните сетива. Вървеше все по-бързо, без да вижда пътя; викаше за помощ, без да чува собствения си глас, ослушваше се с уши, които

можеха и да не чуят ответен вик иззад най-близкото дърво. И тогава започна да тича, без да го осъзнава. „Трябва да съм спокойна“ — мислеше, докато обутите ѝ в маратонки крака преминаваха в лек бяг. „Аз просто бях в колата“ — мислеше, когато този бяг се обърна в спринт. „Аз не зная защо ние трябва да плащаме за вашите грешки“ — мислеше, като се отдръпна — едва в последния миг — от един клон, който почти щеше да ѝ влезе в окото. Вместо това драсна тънка кървава драскотина върху лявата ѝ буза.

Вятърът — докато тичаше през храстите с пращене — беше хладен и предизвикваше странно въодушевление. Тя изкачи едно възвишение, тичайки с все сили, шапката ѝ — на една страна, косата ѝ — развяваща се след нея, ластичето, стягащо косата ѝ на опашка, отдавна се бе загубило. Прескачайки малките дървета, съборени при последната буря, стигна върха на един хълм... Изведнъж пред нея се ширна просторна синьо-сива долина с бронзовите си гранитни скали, на мили от мястото, където беше Триша. А точно пред нея — нищо освен сивото трептене на ранния летен въздух, в който щеше да падне в смъртта си, преобръщайки се многократно, докато летеше надолу и викаше майка си.

Умът ѝ отново се замъгли, изгубен в онази бяла, блокираща мозъка, вълна на ужас, но тялото ѝ разбра, че бе невъзможно да спре навреме, за да избегне падането от ръба на скалата. Онова, което можеше да направи, бе да промени посоката на движението си, преди да е твърде късно. Триша зави наляво и в същия миг десният ѝ крак ритна във въздуха над пропастта. Тя чуваше камъчетата, откъртени, как се сипят надолу по древната скална стена като малък поток.

Тичаше по ивицата, където покритият с иглички горски килим отстъпваше на голия камък, маркиращ края на скалата. Главата ѝ бучеше. Щеше да се случи като в сцена от някакъв научнофантастичен филм, където главният герой беше примамил свиреп динозавър да падне от една скала и да се убие.

Отпред на пътя ѝ имаше паднало ясеново дърво, чийто последни двадесет фута^[1] стърчаха извън скалата като носа на кораб. Триша го обхвана с двете си ръце, прегърна го, притискайки одрасканата си, кървяща буза към гладкия ствол. Дишаше шумно, на пресекулки, преминаващи в хрипове. Стоя дълго така, цялата трепереща, прегърнала дървото. Най-после отвори очи. Отдолу бе пропастта.

Скалната стена тук бе висока само петдесет фута и завършваше с камара отломени в ледниковия период камъни, сред които растяха яркозелени храсти. Имаше купчина гниещи дървета и клони — мъртва гора, изметена през ръба на скалата по време на някоя отдавна бушувала буря. Тогава в съзнанието ѝ изплува образ, един образ, чиято яснота бе ужасяваща. Тя видя себе си как пада, как пици и размахва ръце, докато лети надолу; видя как един изсъхнал клон я промуши под брадичката, премина между зъбите ѝ, залепвайки езика ѝ нагоре към небцето като червена бележчица, после проби мозъка ѝ и я уби.

— Не! — изкрещя, потресена от образа и ужасена от неговата правдоподобност. Опита се да успокои дишането си.

— Аз съм добре — каза с хриплив, тих глас.

Драскотините по ръцете ѝ и ожулванията по бузите пулсираха и пареха от потта — чак сега започна да усеща тези малки наранявания.

— Аз съм добре. Добре съм. Да, скъпа.

Тя се пусна от ясеновото дърво, опита се да стъпи на краката си, после отново се вкопчи в дървото, когато паниката я обхвана. Една безумна част от съзнанието ѝ очакваше земята да се наклони и да я изсипе през ръба.

— Добре съм — каза тя все още тихо и бързо. Облиза долната си устна и усети вкус на сол.

— Аз съм добре. Аз съм добре.

Тя повтаряше това отново и отново, но едва след три минути успя да накара ръцете си за втори път да охlabят смъртната си хватка около ствола на ясена. Когато най-после успя да го направи, отстъпи назад, по-далече от края на скалата. Постави отново шапката си (обръщайки я с козирката назад, без изобщо да помисли за това) и погледна напред към долината. Видя небето, натежало от дъждовни облаци, видя приблизително шест трилиона дървета, но не видя никакъв признак за човешки живот — нито дори пушек от един-единствен лагерен огън.

— Аз съм добре, добре съм.

Тя направи още една крачка назад от ръба на скалата и нададе кратък писък, когато нещо

(змии, змии)

леко докосна краката ѝ отзад. Просто храсти, разбира се. Още боровинкови храсти, гората бе пълна с тях. А мухите отново я

намериха, обвиха я в тъмния си облак, стотици черни точки, танцуващи пред очите ѝ, разтварящи се подобно разцъфтяващи се черни рози. В съзнанието ѝ блесна: „Припадам, това е припадък“. После се свлече по гръб в храстите, очите ѝ се обърнаха с бялото нагоре, а мухите надвиснаха като трептящ облак над малкото ѝ бледо лице. След няколко мига първият комар кацна на клепача ѝ и започна да смуче.

[1] Един фут е равен на 30,48 см. — Б.пр. ↑

НАЧАЛО НА ЧЕТВЪРТИ ИНИНГ

Майка ѝ размества мебелите — това бе първата се върнала мисъл на Триша. Втората — че баща ѝ я е завел на пистата за ролкови кънки в Лин и че това, което чува, е звукът от пързалящите се по старата наклонена рампа деца. В този миг нещо студено капна върху носа ѝ и тя отвори очи. Още една студена капка падна между веждите ѝ. Ярка светкавица разсече небето и тя трепна стреснато с клепачи. Последва я втора гръмотевица, от която Триша се обърна встрани. Инстинктивно се сви в ембрионална поза, издавайки кратък дрезгав вик. И тогава небето се отвори.

Надигна се и седна, грабна и си сложи бейзболната си шапка, която неизвестно кога бе паднала. Задъха се като внезапно хвърлена в студено езеро (точно така се чувстваше). С олюляване се изправи на крака. Чу отново гръм и светкавица разтвори пурпурен шев във въздуха. Дъждът се стичаше от носа ѝ, косата бе залепнала за страните ѝ, един висок, полуизсъхнал смърч в долината под нея експлодира и се разцепи на две горящи парчета. Миг по-късно дъждовната пелена стана така плътна, че долината потъна в призрачни очертания, обвита в сива мъгла.

Тя се върна назад под прикритието на гората. Коленичи, отвори раницата и извади синия дъждобран. Облече го (по-добре късно, отколкото никога, казваше баща ѝ) и седна върху едно повалено дърво. Главата ѝ все още беше замаяна, а очите ѝ — подути и сърбящи. Дърветата над нея спираха дъжда, но не изцяло; пороят бе твърде силен. Триша сложи качулката на дъждобрана и се заслуша в капките, които барабаняха като по покрива на кола. Видя и постоянния облак мушици, които танцуваха пред очите ѝ и махна безсилно с ръка. „Нищо не може да ги прогони, вечно са гладни. Храниха се от мен, докато бях припаднала, и ще се хранят от мъртвото ми тяло“ — помисли и отново започна да плаче, тихо и отчаяно. Продължаваше да пъди с ръка мушиците, свивайки се всеки път, когато трясваше гръмотевица.

Без часовник и без слънце времето за нея не съществуваше. Всичко, което знаеше, бе, че седи тук, една малка фигура в син дъждобран, сгушена върху паднало дърво, докато бурята бавно заглъхваше на изток като разярен бик. Дъждът продължаваше да се стича по нея. Комарите бръмчаха, един бе попаднал между качулката и главата ѝ. Натисна с ръка от външната страна и бръмченето рязко спря.

— Ето, така ти се пада. Вече си на пихтия.

Надигна се да стане и стомахът ѝ изкъркори. Преди не бе чувствала глад, но сега бе гладна. Мисълта, че е изгубена от дълго време, за да огладнее, я ужасяваше. Запита се още колко ужасни неща я чакаха и се зарадва, че не може да си отговори. „Може би нито едно — каза си. — Хей, момиче, я по-весело. Може би ужасните неща са вече зад теб.“

Триша съблече дъждобрана. Преди да отвори раницата, се погледна — беше мокра от глава до пети и цялата в борови иглички след първия в живота ѝ припадък. Трябваше да разкаже на Пепси, ако, разбира се, изобщо видеше Пепси отново.

— Не започвай пак — измърмори и разкопча раницата. Извади нещата за ядене и за пиене, които беше донесла, и ги подреди в права линия пред себе си. При вида на хартиената торба с обяда вътре стомахът ѝ закъркори още по-силно. Колко ли беше часът? Някъде дълбоко вътрешният часовник, свързан с метаболизма ѝ, казваше, че може би е около три следобед — осем часа, откакто бе седяла на кухненската маса, и пет, откакто бе тръгнала по този безкраен, идиотски и пряк път. Три часа. Или четири?

В торбата ѝ с обяда имаше едно сварено яйце, сандвич с риба тон и няколко стръка целина. Отделно — пакетче чипс (от малките), бутилка вода (доста голяма), бутилка швепс (от големите, по двадесет унции^[1], Триша обичаше швепс) и бисквитките „Туикс“.

Като гледаше бутилката швепс, Триша изведнъж се почувства повече жадна, отколкото гладна... и луда за нещо сладко. Тя отвъртя капачката, вдигна бутилката и спря. Жадна или не, не е разумно да я изпразня наполовина, мислеше тя. Тук можеше да прекара още дълго време. Опита се да отхвърли тази мисъл, просто това е нелепо, но Триша не повярва. Тя можеше да разсъждава като дете, когато излезеше от гората, на засега трябваше да мисли като възрастен.

„Ти видя какво е тук — една голяма долина, в която няма нищо друго освен дървета. Нито пътища, нито дим. Трябва да играеш разумно. Трябва да пестиш запасите си от храна. Мама щеше да ти каже същото, както и татко.“

Позволи три големи глътки швепс, отдели бутилката от устните си, оригна се и отпи набързо още две по-малки. После завъртя капачката и се насочи към другата страна на запасите си.

Реши да започне с яйцето. Обели го, като внимателно слагаше черупките обратно в торбичката, и го посоли. Това я накара пак да се разплаче за кратко, тъй като видя себе си в кухнята в Санфорд миналата вечер как слага сол в парче хартия и след това я завива, както ѝ бе показала майка ѝ. Виждаше сенките, които главата и ръцете ѝ хвърляха върху кухненския плот от светлината; чуваше звука от телевизора в дневната; скърцането от ходенето на брат ѝ горе в стаята. Споменът имаше яснотата на халюцинация, която го правеше да изглежда почти като видение. Чувстваше се като удавник, който си спомня какво е да си в лодката в безопасност.

Беше обаче само на девет години, почти на десет, и по-висока за възрастта си. Гладът е по-силен както от спомените, така и от страха. Поръси отново яйцето със сол и бързо го изяде, все още подсмърчайки. Беше вкусно. Можеше да изяде още едно, даже две. Майка ѝ наричаше яйцата „холестеролни бомби“, но сега майка ѝ не беше тук. А холестеролът е без значение, когато си загубен в гората, целия в драскотини, а клепачите ти са така подути от ухапванията на комарите, че ги усещаш тежки, намазани като че ли с лепило.

Триша видя бисквитите, отвори пакета и лапна една.

— Секс-шуу-ално — възкликна (един от любимите комплименти на Пепси). Отпи глътка вода. После, действайки бързо, преди някоя от ръцете ѝ предателски да пъкне нещо друго в устата ѝ, върна останалата храна в хартиената торба, провери отново дали бутилката швепс е добре затворена и хвърли всичко в раницата. Внезапно пръстите ѝ усетиха подутина в страничната стена — и това повдигна духа ѝ.

Уокменът! Тя бе взела със себе си своя уокмен! Да, скъпа!

Разкопча ципа на вътрешния джоб и го извади с такова благоговение, с каквото нито един свещеник не бе държал в ръцете си своето причастие. Кабелът на слушалките беше навит около тялото на

уокмена, а малките слушалки елегантно бяха закачени отстрани на черното пластмасово тяло.

Любимата им касета с Пепси („Тъбтъмпър“ на Чубаума) бе вътре, но на Триша не ѝ бе до музика точно сега. Разви кабела, сложи слушалките на ушите си, премести от TAPE на RADIO и натисна бутона за включване.

Отпърво нямаше нищо освен тихо бръмчене от атмосферните смущения, защото тя бе на вълните на УМГХ, радиостанция в Портланд. Но малко по-нататък, в обхвата FM, откри УОКСО в Норуей, а когато обърна на другата страна, намери УКАС, малка радиостанция в Касъл Рок, град, през който бяха минали с колата на идване към Пътеката на Апалачите. Тя почти чуваше брат си да казва с глас, пропит с тийнейджърски сарказъм: „УКАС! Днес — Хиксвил, утре — светът!“ И това бе станция в Хиксвил, без съмнение, Кънтри певци, като Марк Чеснът и Трейс Аткинс, прекъсвани от водещата, която приемаше обаждания от хора, които искаха да продадат перални, сушилни, буици и ловни пушки. Човешки контакт, гласове в тази дива пустош! Прикована, Триша седна върху падналото дърво, като разсеяно размахваше шапката си срещу постоянния облак мушици. Съобщиха и часът: три и девет минути.

В три и половина водещата прекрати телефонните обяви, за да се прочетат местните новини. Хората в Касъл Рок бяха подели кампания срещу бар, в който в петък и събота танцуваха девойки по монокини, имаше пожар в местна частна болница (пострадали нямаше), а пистата за автомобилни състезания планираше да открие новия сезон на четвърти юли с нови павилиони и впечатляващи фойерверки. Дъждовно — този следобед, изясняване — довечера, утре — слънчево със слабо повишаване на температурата. Това бе всичко. Никакво изчезнало малко момиче. Триша не знаеше дали да се чувства облекчена, или да се притеснява.

Пресегна се да изключи уокмена, за да пести батериите, но спря, когато говорителката добави:

— Не забравяйте, Бостънският „Ред Сокс“ играе с досадните Нюйоркски „Янки“ довечера в седем часа; можете да проследите цялото развитие на действието тук, по УКАС, откъдето директно ще предаваме мача. А сега да се върнем към...

„Сега да се върнем към най-гадния ден, преживян от едно малко момиче“ — помисли си Триша, като изключи радиото и отново нави кабела около малката пластмасова кутия. Все пак истината бе, че за първи път се чувстваше почти добре, откакто противната малка рибка бе започнала да плува между стомаха и гръдния ѝ кош. Дължеше се отчасти на факта, че все пак бе хапнала нещо, но подозираше, че причината за това бе радиото. Гласове, истински човешки гласове, които звучаха толкова близо.

Върху двете ѝ бедра се бяха струпали комари, които се опитваха да пробият през плата на дънките ѝ. Благодарни на бога, че не беше с къси панталони — досега да беше изпохапана цялата.

Бръсна с ръка комарите и стана. А сега? Какво трябва да знаеш, ако се изгубиш в гората? Е, че слънцето изгрява от изток и залязва на запад; това бе почти всичко. Веднъж някой бе казал, че мъхът расте по северната или по южната страна на дърветата, но по коя точно, не можеше да си спомни. Може би най-добре е просто да стои тук, да си направи нещо като убежище (повече срещу мухите, отколкото срещу дъжда; комарите в качулката на дъждобрана я влудяваха) и да чака някой да дойде. Ако имаше кибрит, можеше да запали огън — и някой щеше да види пушека. Разбира се, ако прасетата имаха криле, беконът щеше да лети, както казваше баща ѝ.

— Чакай малко — прошепна. — Какво друго имаше?

Имаше нещо за водата. Да се ориентираш в гората по водата. Какво беше обаче...?

Сети се и изпита нов прилив на въодушевление. Бе толкова силен, че почти я зашемети; тя действително се залюля на краката си като при звука на ритмична музика.

Трябваше да намери поток. Не само майка ѝ го бе казвала, бе го чела в една от книжките си преди много време, може би когато беше на седем. Трябва да намериш поток и да го следваш. Рано или късно той ще те изведе извън гората или до по-голям поток. Ако станеше второто, трябва да тръгнеш по по-големия поток, докато той те изведе на открито или до още по-голям поток. Но накрая течащата вода със сигурност щеше да те изведе извън гората, защото тя винаги се влива в морето, където няма гори, а само скали и пясък, и някой друг морски фар. А как щеше да намери течаща вода? Като върви покрай пропастта, разбира се. Същата, в която насмалко не падна, каквато

глупачка беше. Рано или късно ръба на пропастта ще я изведе до някой ручей. Горите са пълни с ручеи.

Тя праметна отново раницата на гърба (този път, както си беше с дъждобрана) и внимателно тръгна към пропастта и падналото ясеново дърво. Сега гледаше назад към своя панически бяг през гората със същата смесица от снизхождение и смущение, с която възрастните си спомнят най-лошите постъпки от своето детство. Ако погледнеше в пропастта, можеше да ѝ прилошее, да припадне или... да повърне. Да повърща, когато имаше толкова малко за ядене, беше лоша идея.

Обърна се и тръгна наляво, като стръмния рид оставаше на около двадесет фута надясно от нея. От време на време се приближаваше, за да се увери, че не се е отклонила — че пропастта със своя широк изглед все още си бе там. Тя се заслушваше за гласове, но почти без надежда; пътят вече бе кой знае къде, да попадне на него, щеше да е луд късмет. Единственият ѝ шанс бе шум на течаща вода — и най-после го чу.

„Благодаря ти, Господи“ — въздъхна и приближи достатъчно до ръба, за да се увери, че е истина. Просто да се предпази от разочарование.

Дърветата тук се бяха отдръпнали и пространството между края на гората и ръба на скалата бе обрасло с храсти. След четири или пет седмици отново щяха да са покрити със сини боровинки. Сега обаче боровинките бяха просто зелени, негодни за ядене. Беше сезонът на червените и можеше да си похапне, ако се наложеше.

Земята между храстите бе камениста, покрита с дребни, приплъзващи се камъчета, които хрущяха под маратонките ѝ, звукът им ѝ напомняше за счупени чинии. Тя вървеше бавно по този сипей и на около десет фута от ръба на пропастта коленичи и започна да пълзи. „Аз съм в безопасност, свършено в безопасност, няма защо да се притеснявам“, сърцето ѝ обаче биеше силно в гърдите. Когато стигна до ръба, издаде кратък, хриплив смях, тъй като пропастта вече изобщо я нямаше.

Гледката към долината все още беше просторна, но скоро щеше съвсем да изчезне — теренът от тази страна се спускаше (напомни си да пази бистра главата си и да не изпада в паника). Продължи още малко напред, като премина и през последните храсти, които препречваха погледа ѝ, и вдигна глава.

Сега височината бе само около двадесет фута, а скалното лице — превърнато в стръмен, каменист склон. В подножието — нискостеблени дървета, неплодни боровинкови храсти, гъсталак от къпини. И пръснати навсякъде купчини от натрошени скали. Пороят бе спрял, гръмотевичната буря отглъхваше с редки, злобни тътени, но продължаваше да ръми. Купчини камъни бяха лигави, подобни на шлага от някоя мина.

Триша продължи да си проправя път в посока на звука от течащата вода. Започна да изпитва умора, краката я боляха, но не така силно, както преди. Щяха да я открият. Загубените в гората хора винаги ги откриваха. Изпращаха хеликоптери, екипи с обучени кучета, които търсеха трескаво и накрая ги намираха.

„А може би ще се спася сама по някакъв начин? Ще открия някоя хижа в гората, ще счупя прозореца, ако вратата е заключена и няма никой, ще позвъня по телефона...“

Триша почти се виждаше в ловджийската хижа, в която попаднаха миналата есен; с избелелите мебели, мечата кожа върху дървения под и миризмата на прах и сажди. Усещането бе толкова ярко, че дори помирисваше аромат от отдавна изпито кафе. Там нямаше никой, но телефонът работеше. Беше от старомодните, слушалката — толкова тежка, че трябваше да я държи с двете ръце. Чуваше се как казва: „Ало, мамо? Триша се обажда. Не зная къде точно се намирам, но съм доб...“

Бе така погълната от въображаемата хижа и въображаемото телефонно обаждане, че почти щеше да падне в един малък поток, който изникна от гората. Течеше буйно надолу.

Триша се вкопчи в клоните на една елша и застина с вперен в потока поглед. Усмихна се. Денят бе лош, но накрая, изглежда, късметът ѝ се усмихваше и това заслужаваше едно голямо „уау“. Беше стигнала подножието на хълма. Потокът се спускаше стремглаво надолу, като се пенеше между камъните, удряйки се тук-там в някоя по-голяма скала и вдигайки пръски, които пречупваха светлината в многоцветни дъги. Склонът и от двете страни на водата изглеждаше хлъзгав и коварен — пак тези ронливи и мокри камъни. Но имаше и храсти. Ако започнеше да се хлъзга, щеше да се хване за някой от тях, както се бе хванала за елшата.

— Водата ще ме отведе до хората — помисли и започна да слиза надолу по хълма.

Движеше встрани, на малки стъпки, отдясно на потока. В началото бе лесно, въпреки че хълмът се оказа по-стръмен, отколкото изглеждаше. Каменистата земя се приплъзваше под маратонките ѝ всеки път, когато стъпеше. Започна да усеща раницата си като голямо, неспокойно бебе — като в онези торби, в които индианките носеха децата си. Всеки път, когато раницата ѝ се извърташе, Триша размахваше ръце, за да запази равновесие. И все пак беше добре, дяволски добре, защото, когато спря на средата на хълма, с изнесен напред десен крак, буквално заровен в рохкавата камениста основа, тя осъзна, че вече не може да се изкачи обратно нагоре, дори да искаше. Така или иначе, беше обречена да се спусне към долината.

Внезапно едно насекомо — доста голямо — се изпречи пред лицето ѝ. Беше оса. Извиквайки, Триша я перна с ръка, за да я прогони. Раницата рязко политна, десният ѝ крак се подхлъзна и тя загуби равновесие. Падна, удари си рамото в скалистия хълм с тъп звук, като тракане на зъби, и започна да се плъзга надолу.

— О, проклятие — изплака и се опита да се залови за земята. Няколко камъка се плъзнаха с нея, усети остра болка, когато един кварцов отломък поряза дланта ѝ. Сграбчи един храст, но той се изтръгна с глупавите си, плитки корени. Търкаляше се стремглаво надолу — удари си стъпалото, десният ѝ крак се сви в болезнен ъгъл и внезапно се озова във въздуха: светът се завъртя като в салто.

Падането надолу продължаваше — с разтворени крака, размахвайки ръце, пицейки от болка, ужас и изненада. Дъждобрана и ризата ѝ се вееха; острите камъни прорязваха гърба ѝ до кръв. Левият ѝ крак се удари в стърчаща оголена шиста, това я завъртя надясно. Търкаляше се по корем, после по гръб, после отново по корем, като раницата се забиваше в гърба ѝ при всяко нейно обръщане. Небето отиваше надолу, омразният сипей — отгоре, после си сменяха местата — като в шеметен танц, в който партньорите танцуват ту с гръб, ту с лице един към друг.

Триша измина последните десет ярда почти в несвяст, усещайки остра, пронизваща болка малко над лявата си скула. Изпищя и рязко се изправи на коленете, нещо я беше ужилило жестоко. И когато отново

усети ужилването, ги видя — оси, стотици жълто-кафяви оси, тромави и дебели фабрики за отрова.

Беше се блъснала в едно изсъхнало дърво край ромолящия поток. Дървото се разклоняваше на два големи клона и точно там, на височината на очите на едно малко момиче, което беше на девет години, но по-високо за възрастта си, имаше пепелявосиво гнездо, цялото покрито с ядосани оси, които влизаха и излизаха от него.

Нова болка прободеше Триша от дясната страна на врата ѝ, точно под козирката на шапката. Друго ужилване парна дясната ѝ ръка над лакътя. Изпаднала в паника, тя скочи, изпищявайки. Ужилванията продължаваха по кръста, над колана на дънките (ризата ѝ се бе измъкнала), а пластмасовият дъждобран висеше на парцали.

Бягаше към потока без мисъл, план или намерение; просто там теренът беше открит. Провираше се, заобикаляйки храсталаците, а когато ниската растителност започна да се сгъстява, преминаваше право през нея. Спя задъхана на брега на потока, обръщайки се през сълзи (и страх) назад. Осите ги нямаше. Лявото ѝ око бе почти затворено.

„Ако съм алергична към ужилвания, ще умра“ — помисли, но след изживяната паника това изглеждаше без значение. Седеше край малкия поток, плачеше и подсмърчаше. Щом усети, че се съвзема, свали раницата. Разтресоха я жестоки тръпки, всяка от тях изопваше тялото ѝ като струна и изтръгваше от местата на ужилванията огненочервени стрели от болка. Обгърна с ръце раницата си, залюля я като кукла и се разплака още по-силно. И си спомни за Мона, която лежеше на задната седалка в колата, добрата стара Моани Балонга с нейните големи сини очи. Беше имало моменти, когато родителите ѝ се канеха да се развеждат, и после, когато наистина го направиха, беше чувствала Мона като единствената си утеха; имаше моменти, когато дори Пепси не можеше да я разбере. Сега разводът на родителите ѝ изглеждаше като нещо съвсем дребно. Тук имаше много по-големи проблеми, имаше оси например, но Триша си мислеше, че би дала всичко на света да види Мона отново.

А може би вече умираше от ужилванията? Веднъж бе чула майка си и г-жа Томас, която живееше в отсрещната къща, да говорят за някой, който бил алергичен към ужилвания, и г-жа Томас бе казала:

— Десет секунди след ужилванията бедния стар Франк се издул като балон. Ако е нямал със себе си торбичката си със серум, предполагам, че е щял да умре от задушаване.

Тя не се задушаваше, но ужилените места пулсираха ужасно и наистина се бяха подули като балони. Това до окото ѝ набъбна като малък горещ вулкан от кожа, който фактически тя можеше да наблюдава. Когато нежно го докосна с пръст, болезнен спазъм проряза главата ѝ.

Бавно и внимателно, Триша започна да изследва раните си. Откри поне половин дузина ужилвания (мястото на лявата ѝ страна, точно над хълбока, с две или дори три ужилвания бе най-зле от всички). Гърбът ѝ бе изподран, а лявата ѝ ръка представляваше кървава мрежа от китката до лакътя. Бузата ѝ, одраскана от клона, отново кървеше.

„Не е честно — каза си тя. — Не е чес...“

Тогава ѝ хрумна ужасяваща мисъл... не просто мисъл, а убеденост. Уокменът ѝ е счупен, разбит на милион парченца в малкия страничен джоб. Сигурно е така. Нямаше как да е оцелял след такова падане.

Опита се да разкопчае катарамите с треперещи ръце и най-последно успя. Извади електронната си игра и тя наистина бе счупена. Нищо не бе останало от прозорчето за електронните фигурки освен няколко парчета жълто стъкло. Пакетчето с чипса се беше разкъсало и бялата кутия на играта бе покрита с мазни трохи.

И двете пластмасови бутилки — с водата и швепса, бяха смачкани, но цели. Хартиената торба с обяда бе сплескана като катастрофирала кола (и покрита с още картофен чипс). „Моят уокмен“ — хлипаше тя, докато разкопчаваше ципа на вътрешния джоб. „Горкият ми, беден уокмен.“ Да бъде откъсната от гласовете на човешкия свят бе по-ужасно от преживяното досега.

Бръкна и извади навън чудо: уокменът, непокътнат. Кабелът, слушалките, тялото, всичко бе здраво. Тя го държеше в ръка и гледеше невярващо ту него, ту електронната игра, която лежеше разбита на земята. Как беше възможно — едното цяло, другото не?

„Не е възможно — информира я студеният и омразен глас в главата. — Изглежда здрав, но вътре е счупен.“

Триша оправи кабела, постави слушалките и докосна бутона за включване. Бе забравила ужилванията, ухапванията, раните и драскотините. Затвори подутите си, тежки клепачи.

— Моля те, Господи — прошепна, — не позволявай уокменът ми да е счупен.

И натисна бутона.

— Току що получено съобщение — каза говорителката (може би предаваше от мозъка на Триша). — Една жена от Санфорд, на излет с двете си деца по Пътеката на Апалачите в района на окръг Касъл, съобщава, че дъщеря ѝ, деветгодишната Патриша Макфарлънд, е изчезнала и вероятно се е изгубила в гората източно от район TR-90 и град Мотън.

Очите на Триша се разшириха от учудване; тя слушаше в продължение на още десет минути дълго след като станция УКАС се бе върнала към кълтри музиката и съобщенията за продажби на старо. Патриша Макфарлънд се бе изгубила в гората. Официално съобщение. Скоро щяха да влязат в действие хората, предполагаше тя, с хеликоптерите, готови за излитане, с кучетата — готови да душат по следите. Майка ѝ сигурно е уплашена до смърт... Въпреки това Триша изпита странен гъдел на задоволство при тази вероятност.

„Никой не ме наглеждаше — помисли си не без самодоволство. — Аз съм едно малко момиче, което не бе наглеждано както трябва. Ако започне да ми се кара, ще кажа: «Вие не спирахте да се карате и аз просто не издържах».“ На Пепси това ще ѝ хареса; то е точно в стила Ви Си Андрюс.

Изключи уокмена, нави кабела, несъзнателно погали черната пластмасова кутия и с нежност го прибра обратно в страничния джоб. Забеляза смачканата торба с обяда и реши, че няма сили да провери в какво състояние са сандвичът с риба тон и останалата бисквита от „Туикс“-а. Добре, че изяде яйцето, преди да се превърнеше в пихтия. Ако по-рано това можеше да я разсмее, сега — не. Кладенецът на остроумията бе пресъхнал.

Триша седеше на брега на потока, широк не повече от три фута, и печално ядеше картофен чипс, първо от скъсаното пакетче, а след това — от посипалите се върху торбата с обяда, накрая събра и най-малките парченца от дъното на раницата. Едно насекомо бръмна край

носа ѝ и тя се сви, като извика и вдигна ръка, за да предпази лицето си, беше обаче конска муха.

Най-сетне, движейки се като шестдесетгодишна жена след тежък работен ден (наистина се чувстваше така), Триша прибра всички неща в раницата си — дори и строшената електронна игра — и се изправи. Преди да закопчае капака на раницата, свали дъждобрана и го погледна. Тази дрипа изобщо не бе ѝ послужила за защита при плъзгането надолу по хълма. Сега се ветрееше по начин, който би счела за смешен при други обстоятелства — изглеждаше почти като синя пластмасова пола за хула-хула^[2] — но реши, че е по-добре да го задържи. Ако не друго, поне да я предпазва от мухите, които бяха обсадили злополучната ѝ глава. Комарите, по-дебели от всякога, подушваха кръвта по ръцете ѝ.

— Хей — извика Триша, като сбърчи нос и размаха шапката си срещу облака насекоми, — отвратителни сте!

Да благодари, че не си беше счупила ръката и нямаше фрактура на черепа, че не беше алергична към ужилвания, като онзи приятел на госпожа Томас? Доста трудно е да изпиташ благодарност, когато си уплашен, изподран, отеъкъл и целия натъртен.

Когато обличаше отново парцаливия дъждобран — после щеше да сложи и раницата — погледна към потока и видя колко кални бяха бреговете. Коленичи, потрепервайки от болка, когато коланът на дънките ѝ се допря до ужилените места, и загреба с пръст от лепкавата сиво-кафява маса. Да опита или не?

— Е, какво толкова ще ми стане? — попита с лека въздишка и разплеска калта върху отока на хълбока си. Усети благодатна прохлада, сърбящата болка изчезна почти мигновено. Внимателно наплеска с кал всички отоци, които можеше да достигне, включително и този, който беше избил до окото ѝ. После избърса ръцете си в дънките (в значително по-лошо състояние отпреди шест часа), намъкна скъсания дъждобран и напъха рамене в презрамките на раницата. След пет минути край потока отново навлезе в гората.

Следваше движението на водата четири часа, без да чуе нищо освен гласовете на птиците и бръмченето на мухите. Ръмеше почти през цялото време. Когато дъждът се засили, се скри под най-голямото дърво, което можа да намери. Този път нямаше гръмотевици и светкавици.

Никога досега не се беше чувствала толкова градско момиче, като в този окаян, ужасен ден, който угасваше. Струваше ѝ се, че гората се сгъстява. Вървеше през величествени стари борове, както в рисуваните анимационни филмчета на „Дисниленд“. Тогава изникваха гори с преплетени клони, които сякаш се пресягаха към ръцете и очите ѝ — с единствената цел като че ли да ѝ препречат пътя към хората. Когато умората премина в изтощение, Триша започна да им приписва истински разум, хитро и съзнателно действие срещу натрапницата в парцаливия син дъждобран. Започна да ѝ се струва, че желаят да я одраскат, да ѝ извадят някое око, а всъщност — да я отклонят от потока, от пътя към другите хора, от шанса ѝ да излезе от тази проклета гора.

Тя разбираше тази невидима сила, но не можеше да я назове. Имаше нещо общо с всички онези неща, за които нямаше имена. Някои познаваше, защото ги бе научила от майка си: брезите, буквите дървета, елшите, смърчовите и боровите; глухите почуквания на кълвача и дрезгавите грачения на враните; скърцащия звук на щурците с настъпването на нощта... но какво беше всичко останало? Ако майка ѝ го бе казала, вече не си го спомняше. А може би никой не ѝ го е казал? Майка ѝ просто беше едно градско момиче от Масачузетс, известно време живяло в Мейн, което обичаше да се разхожда в гората и прочела няколко книги за природата. Какво обаче бяха гъстите храсти с лъскавите зелени листа (моля те, боже, само не отровен дъб)? Или малките безплодни дървета с пепелявосивите стволоче? Или онези с тесните висящи листа? Горите около Санфорд, горите, които нейната майка познаваше и из които се разхождаше — понякога заедно с Триша, понякога сама — бяха детински гори. Тези тук бяха истински.

Триша се опита да си представи стотиците хора, които я търсеха, как се стичат към нея. Въображението ѝ се разпалваше. Видя големи жълти автобуси, като тези, които караха децата на училище, с надпис „Специализирана група за издирване“, да спират в паркингите по протежение на цялата западна Пътеката на Апалачите. Вратите се отваряха и навън изскачаха мъже в кафяви униформи, някои водеха вързани на синджир кучета, други с радиостанции, закачени на коланите им, захранвани с батерии високоговорители; те щяха да бъдат първите, чиито усиленни богоподобни гласове тя щеше да чуе:

„Патриша Макфарлънд, къде си? Ако ме чуваш, тръгни в посока на гласа ми!“

Но когато сенките в гората се уголемиха и се преплетоха, там беше единствено звука на потока — нито по-широк, нито по-тесен от мястото, където се бе свлякла от склона, и звукът от собственото ѝ дишане. Впечатляващата картина на мъжете в униформи постепенно избледняваше.

„Не мога да стоя тук цяла нощ — мислеше си тя, — никой не би очаквал, че ще стоя тук цяла нощ...“

Почувства как паниката отново се опитваше да я завладее — тя ускоряваше пулса ѝ, караше устата ѝ да пресъхва, а очите ѝ да пулсират в гнездата си. Беше изгубена в гората, оградена от дървета, на които не знаеше имената, сама в едно място, където речникът ѝ на градско момиче бе безполезен, и следователно разполагаше с тесен обхват от познания и възможности за действие. С един замах, от градско момиче — в пещерно момиче.

Тя се страхуваше от тъмното дори когато си беше вкъщи, в своята стая, при падащата през прозореца светлина от уличната лампа на ъгъла. Мислеше, че ако трябва да прекара нощта тук, би умряла от ужас.

Една част от нея искаше да бяга. Независимо каква бе вероятността течащата вода да я изведе при хора, а може би всичко това бе една глупост от „Малка къща в прерията“. Беше изминала по течението няколко мили и всичко, до което я беше довел потокът, бяха още повече мушици. Искаше да започне да бяга, да избяга в каквато и да е посока, да избяга и да намери хора, преди да се е стъмнило. Идеята бе налудничава, но не ѝ помогна особено: не прекрати пулсирането в очите ѝ и не отслаби бакърения вкус на страх в устата ѝ.

Проби си път през група дървета — гъсти и преплетени, и излезе на малка полянка с форма на полукръг, оформен от потока, който правеше сърповиден завой наляво. Полянката, оградена от всички страни с храсти и гъста гора, изглеждаше на Триша като кътче от райската градина. Там имаше дори паднало дърво за пейка.

Тя отиде при него и седна, затвори очи и се опита да се помоли за спасението си. Когато молеше Бог да не позволи уокменът ѝ да е счупен, беше лесно, защото изобщо не се замисляше. Сега обаче ѝ бе трудно. Ни един от родителите ѝ не бе религиозен; майка ѝ —

отклонила се от правия път католичка, а баща ѝ, доколкото Триша знаеше, нямаше от какво да се отклонява. Откри, че ѝ липсват божиите думи. Каза „Отче наш“ и молитвата прозвуча от устата ѝ бездушно и монотонно. Ползата от нея щеше да е колкото ползата от електрическа отварачка за консерви тук. Отвори очи и огледа малката полянка, като отбеляза колко сив ставаше въздухът. И склучи нервно издрасканите си ръце за молитва.

Преди месец беше попитала баща си дали вярва в бог. Бяха в задния двор на малката му къща в Малдън и ядяха сладолед във фунийки от човека „Слънчева почерпка“, който все още минаваше покрай тях в своя сребристобял камион (споменът накара Триша почти отново да се разплаче). Пийт беше отишъл „долу в парка“, както казваха в Малдън, да се види със старите си приятели.

— Бог — беше казал баща ѝ, като че ли вкусвайки думата като някакъв нов вид сладолед „Ванилия с бог“ вместо „Ванилия с глазура“.
— Откъде се сети за това, миличка?

Тя поклати глава. Не знаеше. Но тук, седнала на падналото дърво, в тази пълна с мушици юнска привечер, в главата ѝ се яви плашеща мисъл: ами ако бе знаела? Ако имаше нужда от един малък бог, който да я спаси, и той ѝ бе изпратил знак?

— Бог — беше казал Лари Макфарлънд, като ближеше сладоледа си. — Бог, ами...

Той помисли още малко. Триша седеше тихо откъм своята страна на градинската маса, като гледаше малкия двор (имаше нужда от косене), давайки на баща си време да помисли. Най-после той проговори:

— Ще ти кажа в какво вярвам. Аз вярвам в Подразбиращото се.

— В какво? — Тя го беше погледнала, като се чудеше дали се шегува.

— Подразбиращото се. Спомняш ли си, когато живеехме на улица „Фор“?

Разбира се, че си спомняше къщата на улица „Фор“. Три пресечки от мястото, където бяха сега, близо до пътя за град Лин. По-голяма къща от тази, с по-голям заден двор, който баща ѝ винаги поддържаше добре окосен. Тогава, когато Санфорд беше само за гостуване при дядо и баба и за летните ваканции, а Пепси Робичод беше приятелка само за през лятото и пърденето с онези джаджи беше

най-прекрасното нещо във вселената... с изключение, разбира се, на истинското пърдене. На улица „Фор“ кухнята не миришеше на бира, както кухнята в тази къща. Тя кимна утвърдително, много добре си спомняше.

— В тази къща имаше електрическо отопление. Спомняш ли си как радиаторите бръмчаха, дори когато не нагряхаха? Дори през лятото?

Триша бе поклатила отрицателно глава. Баща ѝ пък бе кимнал, като че ли беше очаквал такъв отговор.

— Това е така, защото си била свикнала с него — каза той. — Но повярвай ми, Триша, този звук винаги беше там. Дори в къщите, където няма електрически радиатори, има звуци. Хладилникът включва и изключва. Тръбите бучат. Подът скърца. Движението на колите отвън. Ние чуваме тези неща през цялото време, толкова свикваме с тях, че започваме изобщо да не ги чуваме. Те стават...

Той я бе подканил с жест да довърши, както бе правил още когато тя беше много малка, седеше на коляното му и се учеше да чете. Този негов мил жест.

— Подразбиращо се — каза тя не защото разбираше какво означаваше думата, а защото бе толкова ясно какво иска от нея.

— Точно така — каза той, жестикулирайки още веднъж със сладоледа си. Няколко капки ванилов крем паднаха върху единия крачол на какви панталоните му и тя откри, че се пита колко бири вече беше изпил този ден.

— Точно така, миличка, Подразбиращото се. Аз не вярвам в никакъв действителен бог, който отбелязва смъртта на всяка птица в Австралия или на всяка муха в Индия, бог, който записва всички наши грехове в голяма златна книга и ни съди, когато умрем — не искам да вярвам в бог, който нарочно би създал лоши хора и след това нарочно би ги изпратил да горят в един ад, който той е създал — но вярвам, че трябва да има нещо.

Той беше огледал двора с неговата твърде висока, твърде неравномерна трева, малкото съоръжение за люлеене и пързаяне, което бе направил за сина и дъщеря си (Пийт вече бе твърде голям за него, а в действителност Триша — също, въпреки че все още се люлееше или би се спуснала няколко пъти, когато му гостуваше само за да му достави удоволствие), двете градински джуджета (едното

почти скрито сред екстравагантните пролетни плевели), оградата в самия край на двора, която се нуждаеше от боядисване. В този момент ѝ се бе сторил стар. Малко объркан. Малко изплашен. („Малко изгубен в гората“ — мислеше си тя сега, докато седеше върху падналото дърво с раница между маратонките си.) След това той беше кимнал и отново бе погледнал към нея.

— Да, нещо. Някаква неодоушевена сила на доброто. Неодоушевена, разбираш ли какво искам да кажа?

Тя беше кимнала, не разбирайки съвсем точно, но не желаейки той да спира, за да обяснява. Тя не искаше той да я поучава, не и днес; днес тя искаше само да научи нещо от него.

— Мисля, че има сила, която пази пияните тийнейджъри — да не се блъснат с колите си, когато се прибират вкъщи от някое парти, или техния първи голям рок концерт. Това пази планетите да не сблъскат, дори когато нещо се обърка. Не всички, но повечето. Хей, фактът, че от 1945 година никой не е използвал ядрени оръжия върху хора, говори, че трябва да има нещо на наша страна. Рано или късно, някой ще го направи, разбира се, но повече от половин век... това е много време.

Той беше спрял, като гледаше към градинските джуджета с техните бездушни, засмени лица.

— Има нещо, което пази повечето от нас да не умрем в съня си. Не един съвършен, добър, всевиждащ бог, не мисля, че доказателствата подкрепят това, а някаква сила.

— Подразбиращото се.

— Ето, разбра го.

Тя го беше разбрала, но не ѝ бе харесало. То много приличаше на това, да получиш писмо, за което си мислил, че ще бъде интересно и важно, само че, когато го отвориш, се оказва, че е адресирано до скъпия наемател.

— Вярваш ли в нещо друго, татко?

— О, да, в обичайното. В смъртта и данъците, и в това, че ти си най-красивото момиче на света.

— Та-атко — засмя се и се заизвива, когато той я прегърна и я целуна по челото. Харесваше ѝ неговото докосване и целувката му, но не и миризмата на бира в дъха му.

Той я пусна и се изправи.

— Вярвам също, че е бирено време. Искаш ли изстуден чай?

— Не, благодаря — каза тя.

И навярно нещо, което наистина е знаело предварително хода на нещата, беше в действие, защото в момента, в който той щеше да тръгне, тя попита:

— Вярваш ли в нещо друго? Сериозно.

Усмивката му се бе стопила и лицето му стана сериозно. Той стоеше там и мислеше (спомни си, че беше много поласкана, че той така усилено мислеше в нейна чест), когато сладоледът му започна вече да се стича по ръката. После вдигна поглед и пак се усмихна.

— Вярвам, че твоят любимец Том Гордън може да спечели четиридесет игри тази година — каза. — Вярвам, че в момента той е най-добрият клоузър в главната лига, че ако е здрав и „Сокс“ продължат да печелят, той може да е питчър^[3] в Световните серии идущия октомври. Това достатъчно ли ти е?

— Дааааа! — беше извикала, смеейки се, сериозността ѝ бе отлетяла... защото Том Гордън наистина беше нейният любимец и на нея ѝ харесваше това, че баща ѝ го знаеше и се държеше мило, вместо да ѝ се подиграва. Тя беше изтичала до него и силно го бе прегърнала, изцапвайки ризата си със сладолед, без да обръща внимание. Беше малка „Слънчева почерпка“ между приятели

А тук, сред все по-сгъстяващата се мрачина, вслушвайки се в шума от капките дъжд, наблюдавайки дърветата, които скоро щяха да станат страховити, без гласове от високоговорители („Тръгни в посока на гласа ми!“) или далечно лаене на кучета, тя си мислеше: „Не мога да се моля на Подразбиращото се. Просто не мога.“ Тя не можеше да се моли също и на Том Гордън — щеше да бъде смешно — но навярно можеше да слуша как играе... срещу отбора на „Янките“, да. УКАС щяха да излъчват пряко мача; тя също можеше да го слуша. Трябваше да пести батериите, знаеше това, но можеше да послуша поне малко? А и кой можеше да каже? Възможно бе да чуе тези гласове от високоговорителите и лая на кучетата, още преди играта да бе свършила.

Триша отвори раницата си, с благоговение извади уокмена от вътрешния джоб и сложи слушалките. Поколеба се за миг, внезапно изплашена, че радиото вече не работи, че някаква жизненоважна жичка се е скъсала при нейното падане надолу по склона, че този път щеше да има само тишина, когато включеше бутона. Беше глупава мисъл

може би, но в един ден, когато толкова много неща се бяха объркали, тя изглеждаше също така ужасно вероятна.

„Хайде, хайде, не бъди страхопъзла!“

Натисна бутона и като по чудо главата ѝ се изпълни със звука от гласа на Джери Трупиано... и което беше по-важно, със звуците на стадиона „Фенуей парк“. Тя седеше там, в смрачаващата се, мокра гора, изгубена и сама, но можеше да чува гласовете на тридесет хиляди души. Това беше наистина чудо.

— ... идва до линията — коментираше Трууп. — Той замахва. Той стреля. И... отсъден е трети страйк^[4], Мартинес го завари неподготвен! О, това беше една плъзгаща се топка, направо красота! Тя попадна във вътрешния ъгъл и Бърни Уилямс просто остана като смразен! Боже мой! И в края на втория и половина ининг резултатът е все още два на нула за „Янките“ срещу Бостънския „Ред Сокс“.

Един пеещ глас инструктира Триша да се обади на 1-800-54-Гигант за някакъв вид авторемонти, но тя не го чу. Вече бяха изиграни два и половина ининга, което означаваше, че сигурно беше осем часа. Отначало това ѝ се стори удивително, но все пак при угасващата светлина на деня — не чак толкова трудно за вярване. Беше вървяла сама около десет часа. Това изглеждаше като цяла вечност; изглеждаше също, че времето не съществуваше.

Триша пропъди с ръка мушиците (този ѝ жест вече бе станал толкова автоматизиран, че изобщо не го съзнаваше) и после се съсредоточи върху торбата с обяда. Сандвичът с риба тон не беше чак в толкова лошо състояние, както се бе опасявала, смачкан и раздробен, но все още приличен на сандвич. Хартиената торба някак си го беше запазила цял. Останалата бисквита „Туикс“ обаче се бе превърнала в това, което Пепси Робичод навярно би нарекла „тотална каша“.

Триша седеше, като слушаше играта, и бавно изяде половината от своя сандвич с риба тон. Той възбуди апетита ѝ и лесно би могла да погълне и останалото, но тя го прибра обратно в торбата и вместо това изяде смачканата бисквита, като изгреба с пръст влажните остатъци и гадния на вкус бял пълнеж (това нещо винаги беше сметана и никога — крем, размишляваше Триша). Когато събра всичко, което можеше да докопа с пръста си, тя обърна опаковката навън и я облиза. „Наречете ме просто госпожа Циция“ — помисли си тя и сложи опаковката от бисквитите обратно в торбата от обяда. Позволи си още три големи

гълтки швепс, след което издири още парченца от картофения чипс с върха на изцапаните си пръсти, докато „Ред Сокс“ и „Янките“ изиграха остатъка от третия ининг и завършиха четвъртия.

До средата на петия ининг резултатът беше четири на едно за „Янките“, като Мартинез беше излязъл в полза на Джим Корси. Лари Макфарлънд се отнасяше към Корси с дълбоко недоверие. Веднъж, докато говореше с Триша за бейзбол по телефона, бе казал:

— Помни ми думите, мое сладурче, Джим Корси не е приятел на „Ред Сокс“.

Триша бе започнала да се смее, просто не можеше да се въздържа. Той звучеше толкова сериозно. А след малко и баща ѝ също се бе засмял. Това им стана любима фраза, нещо, което си беше само тяхно, като парола: „Помни ми думите, Джим Корси не е приятел на «Ред Сокс».“

Корси бе приятел на „Ред Сокс“ до края на шестия ининг, когато спечели за „Янките“ цели три страйка. Триша знаеше, че трябва да загаси радиото, за да не хаби батериите. Том Гордън нямаше да излезе да хвърля в игра, когато „Ред Сокс“ са с три точки назад, но не можеше да понесе мисълта да прекъсне връзката с „Фенуей парк“. Слушаше шумовия фон от публиката, приличащ на бученето на морето в раковина, дори по-жадно от гласовете на спортните коментатори Джери Трупиано и Джо Кастингън. Тези хора бяха там, действително бяха там, ядяха хот-дог и пиеха бира, или се редяха да си купят сувенири и размекнат сладоледен крем от павилиона на „Лигал сийфут“; те гледаха как Дарън Луис — Дий Лу, както понякога го наричаше коментаторът — стъпва в кутията на батъра^[5], как силната светлина от прожекторите хвърля сянка зад него, също като светещото над главата ти слънце. Тя не можеше да понесе мисълта да замени тези тридесет хиляди живи гласове с тихото жужене на комарите (по-ненаситни от всякога с настъпването на нощта), капещата дъждовна вода от листата на дърветата, ръждивото „рик-рик“ на щурците... и всичко, което можеше да представляват другите звуци тук.

Точно другите звуци я плашеха най-много.

Другите звуци в тъмното.

Дий Лу се отправи сам надясно, а излезлият по-късно Мо Вон хвана една плъзгаща се топка, която не се плъзна.

— Назад, назад, обра-а-атно! — проехтя гласът на Трууп. — Това е в полза на „Ред Сокс“! Някой — мисля, че беше Рич Гарсес — хвана топката в полет. Хоум рън^[6], Мо Вон! Това му е дванадесетото за годината и авансът на „Янките“ е стопен до едно.

Както седеше на падналото дърво, Триша се засмя и плесна с ръце, след това нагласи своята подписана от Том Гордън шапка по-здраво на главата си. Вече беше пълен мрак.

В края на осмия ининг Номар Гарсиапара хвърли удар за две точки в екрана над Зеленото чудовище. „Ред Сокс“ поведоха пет на четири и Том Гордън излезе да хвърля в края на деветия ининг.

Триша се изхлузи по дървото на земята. Кората ожули ужилените места по хълбока ѝ, но тя почти не усети. Комарите моментално се впиха в оголения ѝ гръб, където ризата и висящите парцали от дъждобрана се бяха набрали нагоре, но тя не ги усети. Беше вперила поглед в последните проблясъци светлина по повърхността на потока — изтичащо сребро, което преминаваше в катраненочерно — и седеше на влажната земя, обхванала с ръце лицето си. Изведнъж стана изключително важно Том Гордън да запази аванса от една точка, да осигури тази победа над могъщите „янки“, които бяха загубили мач с „Анъхайм“ в началото на сезона, но оттогава нямаха загуба.

— Давай, Том — прошепна тя.

В една стая на хотел „Касъл вю“ майка ѝ бе изпаднала в агония от ужас; баща ѝ летеше с полет на „Делта“ от Бостън за Портланд, за да се присъедини към Куила и сина си; в полицейските казарми на окръг Касъл, които бяха обозначени „Точка на ралито: Патриша“, се връщаха, след първата си безплодна акция, екипите за издирване, твърде прилични на онези, които си беше представяло изгубеното момиче; отвън пред казармите бяха паркирани колите на три телевизионни станции от Портланд и две от Портсмаут; три дузини опитни горски водачи (а някои бяха наистина придружени от кучета) останаха в горите на Мотън и трите отделни района, които се простираха до Ню Хампшър: зона TR-90, зона TR-100 и зона TR-110. Убеждението на тези, които останаха в горите, беше, че Патриша Макфарлънд трябва да е все още в района на Мотън или на зона TR-90. Тя беше малко момиченце, все пак, и вероятно не се бе отдалечила много от мястото, където беше видяна за последен път. Тези опитни водачи, охранители и служители на горското управление щяха да бъдат

стъписани, ако знаеха, че тази Патриша бе стигнала почти на девет мили западно от територията, на която търсачите отделяха най-голямо внимание.

— Давай, Том — прошепна тя. — Хайде, Том, един, два, три страйка — сега. Знаеш как да го направиш.

Но не и тази вечер. Гордън откри началото на деветия ининг, като разходи симпатичния и все пак зъл шортстоп^[7] на „Янките“, Дерек Джетър, и Триша си спомни нещо, което ѝ бе казал веднъж баща ѝ: когато един отбор спечели водеща точка, шансът им за спечелване на още точки нараства на седемдесет процента.

„Ако спечелим, ако Том успее да постигне «сейф»^[8], и аз ще бъда спасена.“ Тази мисъл ѝ хрумна внезапно — тя бе като фойерверк, който избухна в главата ѝ.

Беше абсурдно, разбира се, толкова глупаво, колкото почукването на баща ѝ на дърво преди второто от трите хвърляния (което той правеше всеки път), но когато тъмнината стана почти непрогледна и потокът изгуби и последния си сребрист отблясък, абсурдното изглеждаше почти безспорно, както две и две — четири: ако Том Гордън постигнеше „сейф“, тя щеше да бъде спасена.

В играта влезе Пол О'Нийл. Един бе изпратен в аут. На негово място влезе Бърни Уилямс.

— Един винаги е опасен играч — отбеляза Джо Кастингън. Уилямс моментално удари топката в центъра и така изпрати Джетър на трета база.

— Защо го каза, Джо? — промърмори Триша. — О, господи, защо ти трябваше да казваш това?

Рънърите^[9] — на първа и трета база, само един аут. Тълпата на „Фенуей“ се ободри, обнадееди. Триша си ги представяше как се повдигат от седалките.

— Хайде, Том, хайде, Том — прошепна тя. Облакът от мушици все още беше около нея, но тя вече не го забелязваше. Едно чувство на отчаяние, студено и силно, докосна сърцето ѝ — беше като омразният глас вътре в главата ѝ. „Янките“ бяха твърде добри. Един базов удар щеше да е достатъчен, една дълга топка щеше да излезе извън обсег, а този ужасен, ужасен Тино Мартинес бе на терена с най-опасния хвърляч от всички точно зад себе си; Сламеният човек^[10] сега сигурно стоеше в трапа, размахваше бухалката и наблюдаваше.

Гордън докара броенето на Мартинез до две и две, след това хвърли своята крива топка.

— Изкара го в аут! — изкрещя Джо Кастиглън. Звучеше като че ли не можеше да повярва. — А, човече, това беше красота! Мартинес пропусна сигурно с един фут!

— Два фута — услужливо добави Трууп.

— Всичко зависи от Том — каза Джо, а зад гласа му Триша чуваше как се надигаха и другите гласове, гласовете на привържениците. Започна ритмичното пляскане с ръце. Вярващите на „Фенуей“ ставаха на крака като в църква при пеенето на химна. — Двама вътре, двама аут, „Ред Сокс“ държат здраво една точка напред, Том Гордън на гумата на питчъра и...

— Не го казвай — прошепна Триша, притиснала с ръце двете страни на устните си, — не смей да го кажеш!

Но той го каза.

— И винаги опасният Дарил Стробъри идва на площадката.

Това беше; играта свърши; великият сатана Джо Кастиглън си бе отворил устата и бе донесъл нещастieto. Защо просто не беше съобщил името Стробъри? Защо му трябваше да започва с това дяволско „винаги опасният“, когато всеки глупак знаеше, че точно то го прави опасен?

— Добре, приятели, затегнете коланите — каза Джо. — Стоубъри вдига бухалката. Джетър танцува около трета база, стараяйки се да привлече хвърляне или поне вниманието на Гордън. Не успява в нито едно от двете. Гордън е съсредоточен. Въритек подава знака. Гордън заема позиция за хвърляне. Гордън хвърля... Стробъри замахва и пропуска, първи страйк. Стробъри клати глава, като че ли е възмутен...

— Не би трябвало да е възмутен, това беше едно доста добро хвърляне — отбелязва Трууп, а Триша, седейки в тъмното, изпълнено с мушици, усамотено място, мислеше: „Млъкни, Трууп, просто замълчи за минутка.“

— Стоу излиза извън кутията... потропва с бутоните си... сега пак е вътре. Гордън с поглед право към Уилямс... заема позиция... той хвърля. Извън страйковата зона и много ниско.

Триша простена. Върховете на пръстите ѝ така дълбоко притискаха бузите, че устните ѝ се разтеглиха в странна, безумна

усмивка. Сърцето ѝ блъскаше в гърдите, буквално да се пръсне.

— Ето ни отново — каза Джо. — Гордън е готов. Той стреля, Струобъри замахва и това е една дълга, висока топка към дясната част на полето, ако падне вътре, свършено е, но тя се отклонява... отклонява се... отклонява...

Триша чакаше, затаила дъх.

— Фал — каза най-после Джо и тя отново задиша. — Но това беше твъ-ъ-ърде близо. Струобъри просто пропусна един хоум рън. Топката се отклони извън фал-линиите с не повече от шест или осем фута.

— Аз бих казал четири фута — услужливо добави Трууп.

— Аз бих казала, че имаш миризливи крака^[11] — прошепна Триша. — Хайде, Том, хайде, моля те.

Но той нямаше да успее; знаеше това със сигурност. Беше толкова близко до победата, но...

Все пак, можеше да го види. Не така висок и наперен като Ранди Джонсън, не така нисък и набит като Рич Гарсес. Среден на ръст, слаб... и хубав. Много хубав, особено с шапката си, която хвърляше сянка върху очите му... само дето баща ѝ казваше, че почти всички бейзболисти са хубави.

— Генетично е — казваше ѝ, а после добавяше: — Разбира се, много от тях нямат нищо в главата, така че всичко се балансира.

Но с Том Гордън нещата не стояха така. Онази неподвижност, преди да хвърля, привлече първа вниманието ѝ и бе причина за нейното възхищение. Той не се разхождаше горделиво около гумата на питчъра, както правеха някои, нито се навеждаше да си оправя обувките, нито вдигаше торбичката с колофона и я пускаше, за да бухне сред облак бял прах. Не, Номер 36 просто чакаше батера да свърши с всичките си приготовления. Беше така неподвижен в своя яркобял екип, докато чакаше батъра да се подготви. А след това, разбира се, онова нещо, което винаги правеше, ако успееше да постигне „сейф“. Този жест, когато напускаше гумата. Тя харесваше всичко това.

— Гордън замахва и стреля... и топката е в праха! Въритек я блокира с тялото си и така спасява точка. Изравняващата точка.

— Направо га закова! — отбеляза Трууп.

Джо дори не го удостои с внимание.

— Гордън поема дълбоко въздух на гумата. Стробъри стои вътре в кутията. Гордън замахва... хвърля... високо.

Надигащата се буря от гласове заглуши ушите на Триша като бурен вятър.

— Тридесет хиляди по трибуните не са съгласни с това, Джо — отбеляза Трууп.

— Така е, но Лари Барнет зад площадката има крайната дума и Барнет казва, че беше високо. Резултатът е пълен за Дарил Стробъри. Три и две.

Отзад ритмичното пляскане на привържениците се усили. Гласовете изпълниха въздуха, изпълниха главата ѝ. Тя почука с пръст върху дънера на дървото, без да съзнава, че го прави.

— Публиката е на крака — каза Джо Кастигълн, — всичките тридесет хиляди от тях, защото никой не си е тръгнал от стадиона тази вечер.

— Може би само един или двама — каза Трууп. Триша не му обърна внимание. Нито пък Джо.

— Гордън на линията.

Тя можеше да види това също: левият крак да се връща към носещия десен, докато ръцете — едната с ръкавицата, другата, държаща топката — да се вдигат на височина на гръдната кост; тя дори можеше да види Бърни Уилямс, свършил със своето хвърляне, драпайки за следващо, но Том Гордън не му обръща внимание, дори и в движението неговата същностна неподвижност оставаше, с поглед върху ръкавицата на Джейсън Въритек, спусната ниско зад площадката, леко към външния ъгъл.

— Гордън прави второто... от трите... хвърляния... и-и-и...

Публиката ѝ каза, внезапното радостно гръмване на публиката.

— Страйк трети отсъден! — почти крещеше Джо. — О, господи, той хвърли майсторска топка при второто от трите хвърляния и смрази Стробъри! „Ред Сокс“ печелят с пет на четири срещу „Янките“, а Том Гордън постига своя осемнадесети „сейф“! — Гласът му премина в по-нормален регистър. — Съотборниците на Гордън се насочват към гумата на питчера с Мо Вон, вдигнал юмрук във въздуха, начело на групата, но преди Вон да стигне до там, Гордън прави своя бърз жест, този, който феновете му познават отлично, откакто е клоузър на „Сокс“.

Триша избухна в сълзи. Тя натисна копчето на уокмена и просто остана там, върху влажната земя, облегнала гръб на дънера, разперила крака, а синият дъждобран висеше между тях на ресни като пола за хула-хула. Тя плака по-силно от всеки друг път досега, откакто със сигурност разбра, че се беше загубила, но този път плака с облекчение. Беше се изгубила, но щяха да я намерят. Вярваше, че ще я намерят. Том Гордън беше постигнал „сейф“-а, така че и тя щеше да бъде спасена.

Все още плачейки, тя съблече дъждобрана, простря го на земята толкова навътре, колкото мислеше, че може да се вмъкне под дървото, и легна на лявата си страна върху пластмасовата материя. Извърши всичко това почти несъзнателно. По-голямата част от нея все още беше на „Фенуей парк“ и виждаше как съдията вика Строубъри, виждаше Мо Вон, който бе тръгнал към гумата на питчъра, за да поздрави Том Гордън; можеше да види как Номар Гарсиапара подтичваше от шорта, Джон Валентин — от трета база, Марк Лемке — от втора, за да направи същото. Но преди да стигнат до него, Гордън направи това, което винаги правеше, ако постигне „сейф“: посочи с пръст към небето. Само едно бързо посочване с пръста.

Триша прибра уокмена обратно в раницата, но преди да положи глава върху ръката си, бързо посочи към небето, както правеше Гордън. И защо не? Все пак, нещо я бе спасявало през този ден, колкото и да беше ужасен. И когато посочиш, това нещо се чувства като бог. В края на краищата, не можеш да сочиш към проклетия късмет или към Подразбиращото се.

Това я накара да се чувства едновременно по-добре и по-зле — по-добре, защото то имаше много по-голям ефект на молитва, отколкото самите думи, по-зле, защото то я накара наистина да се почувства за първи път сама този ден, посочвайки като Том Гордън небето. Да се почувства изгубена по един неподозиран досега начин. Гласовете от слушалките на уокмена, които бяха изпълнили главата ѝ, сега изглеждаха като сън, гласове на духове. Тя потрепера при тази мисъл. Не желаше да мисли за духове тук, не и в гората, не и когато бе свита под едно паднало дърво в тъмното. Липсваше ѝ майка ѝ. Още по-силно копнееше за баща си. Той щеше да я изведе оттук, щеше да я хване за ръка и да я изведе оттук. И ако тя се умореше да ходи, той щеше да я носи. Той имаше големи мускули. Когато тя и Пийт

прекарваха уикендите с него, той все още я вдигаше в края на съботната вечер и я отнасяше на ръце в нейната малка спалня. Правеше го, въпреки че вече беше деветгодишна (и по-висока за възрастта си). Това бе любимата част от уикендите им в Малдън.

Триша откри с учудване, че дори чувстваше липсата на своя намръщен, вечно мърморещ брат.

Като плачеше и се свиваше от силните пориви на вятъра, Триша заспа. Комарите се виеха около нея в тъмното, приближавайки се все повече. Накрая започнаха да кацат по оголените части от кожата ѝ и да се хранят с кръвта и потта ѝ.

В тъмнината премина лек полъх на вятър, разшумоля листата и свали от тях последните капки дъжд. Въздухът в гората застина. След секунди нещо там се размърда; в тишината прозвуча чупене на клони. Кратка пауза, последвана от остър, стържещ звук. Тревожно изграка врана. И пак затишие, след което отново звуците, приближаващи се към мястото, където спеше Триша.

[1] Една унция е равна на 28,3 г. — Б.пр. ↑

[2] *Хула-хула* — танц, при който танцьорките са облечени в поли на ресни. — Б.пр. ↑

[3] *Питчър* — играчът, който хвърля топката срещу играча с бухалката. — Б.пр. ↑

[4] *Страйк* — успешен удар за отбора на питчъра. — Б.пр. ↑

[5] *Батър* — играч-нападател, който се опитва да удари топката с бухалката. — Б.пр. ↑

[6] *Хоум рън* — батерът удря топката с бухалката и напредва по целия път до хоума (изходната си точка). — Б.пр. ↑

[7] *Шортстоп* — играч, който стои на шорта (позиция в бейзболното поле). — Б.пр. ↑

[8] *Сейф* — буквално спасен; когато играч-нападател достигне до база, преди топката да е попаднала там. — Б.пр. ↑

[9] *Рънър* — играч-нападател, който се опитва да напредне по базите. — Б.пр. ↑

[10] От името на играча Струобъри — *straw* (англ.) — слама. — Б.пр. ↑

[11] *Фут* (foot) — (от англ). Крак. — Б.пр. ↑

КРАЙ НА ЧЕТВЪРТИ ИНИНГ

Те бяха зад малката къща в Малдън, само двамата, и седяха на градинските столове, прекалено ръждясали, и гледаха над прекалено високата трева. Градинските джуджета като че ли се бяха вторачели в нея, усмихнати тайнствено, с неприятни усмивки върху полузакритите им от плевелите лица. Тя плачеше, защото баща ѝ се бе държал лошо с нея. Той винаги я прегръщаше и я целуваше точно по челото, наричаше я сладурче, но сега, сага се държеше лошо. И всичко това, защото не искаше да отвори капака под кухненския прозорец, който водеше към избата, да слезе четири стъпала надолу и вземе кутия бира от касата, която държеше там, на студено. Беше така разстроена, а лицето ѝ — може би и изринато, тъй като цялото я сърбеше. Ръцете ѝ — също.

— Бебето на татко, тати ще му купи нещо сладко — фъфлеше той и тя усещаше миризмата на дъха му. Не се нуждаеше от друга бира, вече беше пиян, въздухът, идващ от него, миришеше на мая и умрели мишки. — Защо си ми такава малка страхливка? Ти нямаш и капка ледена вода във вените си!

Плачейки, но решена да му докаже, че има ледена вода във вените си — макар и малко — тя стана от ръждясалия градински стол и отиде до още по-ръждясалия капак на избата. О, само дето я сърбеше навсякъде и се страхуваше да отвори този капак, защото там долу имаше нещо ужасно — дори градинските джуджета го знаеха, личеше по лукавите им усмивки. Тя обаче протегна ръка към дръжката, стисна я здраво с ръце, а зад нея баща ѝ с чужд, подигравателен глас я подканяше да действа: хайде, бебето на татко, хайде, сладурче, хайде, направи го!

Вдигна капака и видя, че стълбите към избата бяха изчезнали. Дори отворът го нямаше. На негово място жужеше огромно, издуващо се гнездо с оси. Стотици оси, излитащи през една черна дупка, прилична на окото на внезапно умрял човек. Не стотици, хиляди дебели и тромави фабрики за отрова, които летяха право към нея.

Нямаше време да избяга, щяха да я нажилят и тя щеше да умре, а осите ще пълзят по кожата ѝ, ще пропълзят в очите, в устата ѝ, напомнимайки целия ѝ език с отрова, докато пропълзят в гърлото...

Триша изпищя, но когато удари главата си в дънера над нея, откъдето се посипаха парченца кора и мъх по потната ѝ коса, се събуди: чу само слаби, подобни на котешко мяукане, звуци — това бе всичко, което заключеното ѝ гърло издаде.

Надигна се в просъница, учудена защо леглото ѝ е толкова твърдо и в какво се бе ударила... не бе ли паднала всъщност под леглото? А по цялата ѝ кожа като че ли нещо буквално лазеше — господи, какъв кошмар!

Когато отново си блъсна главата в дървото, нещата си застанаха по местата. Не беше в легло, нито даже под него. Беше изгубена в гората. Спеше под паднало дърво, а по кожата ѝ още пълзеше...

— Махайте се, гадини такива, махайте се! — извика с висок, изплашен глас и размаха ръце пред лицето си. Мушиците и комарите се вдигнаха като облак. Усещането за пълзене по кожата изчезна, но ужасният сърбеж остана. Нямаше оси, но така или иначе, беше изпохапана цялата. Сърбеше я навсякъде. И трябваше да се изпишка.

Триша изпълзя изпод ствола задъхана и трепереща. От падането по склона цялата беше натъртена, врата, лявото рамо, лявата ръка и левия крак, на които бе спала — изтръпнали. Вцепенена като дърво, би казала майка ѝ. Възрастните (поне тези в нейното семейство) имаха поговорка за всяко нещо: вцепенен като дърво, безгрижен като птичка, бърз като заек, глух като пън, тъмно като в рог, мъртъв като...

Но тя не искаше да мисли за това сега.

Изправи се на крака и се отправи към малката сърповидна полянка с полупълзене, полукуцукане. Докато се движеше, част от способността ѝ да усеща започна да се връща: чувстваше мравучене в ръката си и в крака, подобно боцкания на иглички.

— Мътните да го вземат — изруга, най-вече да чуе звука на собствения си глас. — Тук е тъмно като в рог.

Само че, когато спря край потока, осъзна че съвсем не беше така. Малката полянка бе изпълнена с лунна светлина, студена и ясна, но достатъчно силна, за да хвърля отчетлива сянка зад нея, водата в потока искреше в сребристо. Луната приличаше на леко безформен сребърен камък, към който тя вдигна своето подуто, сърбящо лице и

отекли очи. Луната тази нощ бе толкова ярка, че затъмняваше всички звезди, правеше ги почти невидими. Нещо накара Триша да се почувства ужасно самотна. Предишната ѝ вяра, че ще бъде спасена само защото Том Гордън бе отстранил трима играчи в края на деветия ининг, си беше отишла. Човек можеше да чука на дърво, да хвърля сол през рамото си или да се прекръства, когато стъпва в карето на батъра, както винаги правеше Номар Гарсиапара, но какво от това? Тук нямаше камери, нямаше моментално отиграване, нямаше подкрепящи фенове. Студеното лице на луната говореше на Триша, че може би Подразбиращото се е по-правдоподобно. Един Бог — Той или То, един-единствен Бог, който не се интересуваше от изгубени малки момиченца, който в действителност не се интересуваше от нищо. Един безгрижен Бог, чийто ум бе като виещ се облак мушици, а окото му беше далечната безучастна луна.

Триша се наведе над потока, за да наплиска пулсиращото си лице, и видя отражението си във водата. Ужиленото място над лявата скула се подаваше от калта, с която го бе нацапала, подобно повторно събуден вулкан, набъбнал в застиналата си лава. Бе разкривил формата но окото ѝ, бе го направил уродливо и странно, като очите на малоумен, които те карат да потръпваш и извърнеш лице, ако се втренчат в теб на улицата. Цялото ѝ лице бе в ужасно състояние — отекло, където беше ужилено, подуто, където стотици комари я изпохапах, докато спеше. Водата край брега, на който клечеше, бе относително спокойна и в отражението ѝ тя видя впит в ъгъла на дясното си око комар, твърде налят и схванат, за да измъкне хоботчето си. Както в поговорката на възрастните: твърде преял, за да скача.

Тя го плесна и той се пръсна, пръскайки в окото собствената ѝ кръв. Защипа я, но не извика, от здраво стиснатите ѝ устни се изтръгна трептящ звук на отвращение — мммммхх! Погледна кръвта върху пръстите си невярваща. Как можеше да побере толкова кръв един комар! Никой не би повярвал!

Потопи шепи във водата и изми лицето си, без да пие обаче. Някой бе казал за горската вода, че може да те разболее. Но усещането върху горещата ѝ и подпухнала кожа беше чудесно — като студен атлаз. Загреба още вода, като намокри врата и поля ръцете до лактите. Загреба и от калта и започна да я нанася по себе си — не само по ухапаните места, но навсякъде, от кръглата яка на ризата си с надпис

36 ГОРДЪН на гърба до корените на косата си. Докато вършеше това, се сети за епизод от филма „Обичам Луси“, който бе гледала в кино „Ник ат Найт“ — Луси и Етел във фризьорския салон, и двете със страховити кални маски от 50-те, и Дези, който влиза, поглежда ту едната, ту другата и казва:

— Хей, Луууси, коя от двете си ти?

И публиката се запревиваше от смях. Сигурно изглеждаше по същия начин, но не я интересуваше. Тук нямаше публика, нито пък кой да се смее. Хапането вече я ужасяваше. Щещ да полудее, ако това продължеше.

Тя налагаше кал в продължение на пет минути, завършвайки с няколко внимателни потупвания по клепачите, след това се наведе, за да се огледа. Това, което видя в относително спокойната вода, бе едно кално момиче от цирково представление на лунна светлина. Лицето ѝ бе пепелносиво, като повърхността на ваза, извадена при археологически разкопки. Косата ѝ — сплъстена на мръсни кичури. Очите ѝ — бели, влажни и уплашени. Не изглеждаше смешна, като Луси и Етел, когато се разкрасяваха. Изглеждаше мъртва. Мъртва и все още непогребана, как беше точно?

Говорейки с отражението си във водата, Триша произнесе напевно:

— Тогава Литъл Блек Самбо каза: „Моля ви, тигри, не вземайте моите хубави нови дрехи“.

Но и това не бе смешно. Нацапа с кал и отеклите си, сърбящи ръце, след това реши да ги измие. Беше глупаво. Проклетите комари щяха да я нахапят и там.

Мравученето в ръката и крака ѝ почти бяха изчезнали; бе в състояние да клекне и да пикае, без да падне. Можеше да се изправи и да върви, макар че изкривяваше от болка лице всеки път, когато завърташе главата си вдясно или вляво — също като госпожа Четуйнд от квартала, която бе блъсната в колата си от някакъв възрастен мъж, докато чакала зелено. Мъжът изобщо не пострадал, но горката госпожа Четуйнд стоя шест месеца с шина на врата. Може би и на нея ще ѝ сложат такава шина, когато се измъкне от това. Може би щяха да я закарат до болницата с хеликоптер, който имаше червен кръст отдолу, като по филмите, и...

„Откажи се от това, Триша. Шина за твоя врат няма да има. Нито пък хеликоптер.“ Отново плашещият студен глас

— Млъквай — извика тя, но гласът продължи:

„Ти дори никога няма да бъдеш погребана, защото никога няма да те намерят. Ще умреш тук, просто ще се скиташ из тези гори, докато умреш, и животните ще изядат твоето разлагащо се тяло. Докато някой ден се появи ловец и открие твоите кости.“

В последното изречение имаше нещо зловещо правдоподобно — бе чувала подобни истории по телевизионните новини, и то няколко пъти — тя започна отново да плаче. И действително виждаше ловеца, мъж с яркочервен вълнен жакет и оранжева шапка, мъж, който имаше нужда от бръснене. Той търси място да легне в очакване да се появи някоя сърна или просто иска да си отдъхне. Вижда нещо бяло на земята и отпърво си мисли: „Просто камък“. Но когато се приближава, вижда, че камъкът има отвори за очи.

— Спри — прошепна тя, като се върна към падналото дърво и нагърчените остатъци от прострения дъждобран (мразеше го, като че ли той символизираше всичките ѝ нещастия). — Спри, моля те.

Студеният глас обаче не спря. Студеният глас имаше да каже още нещо. Още едно нещо, най-малко.

„Или може би няма просто да умреш. Може би онова нещо там ще те убие и ще те изяде.“

Триша спря при падналото дърво — с едната си ръка се протегна и сграбчи един стърчащ, мъртъв клон — и нервно се огледа. От мига на събуждането си всичко, за което бе способна да мисли, бе колко я сърбеше навсякъде. Калта бе поуспокоила най-лошите сърбежи и пулсациите на ужилванията и тя отново осъзна къде се намира: сама в гората през нощта.

— Поне има луна — каза си, като стоеше до дървото и нервно оглеждаше своята малка сърповидна полянка. Сега тя изглеждаше дори по-малка, като че ли дърветата и храстите бяха пропъззели по-близо, докато бе спала. Пропъззели крадешком.

Лунната светлина обаче не ѝ вдъхна спокойствие, както си мислеше. Тя осветяваше ярко полянката, вярно, но това бе измамна яркост, която правеше всичко да изглежда твърде реално и в същото време — съвсем нереално. Сенките бяха твърде черни и когато лекият вятър раздвижи дърветата, те заплашително и тревожно се раздвижиха.

Нещо простена в гората, като че ли се давеше, простена отново. После настъпи тишина.

Някъде далече се чу бухане на бухал.

Съвсем наблизко изпука съчка.

„Какво беше това?“ — вдигна глава Триша, обръщайки се в посоката, от която бе дошъл звукът. Пулсът ѝ се ускоряваше като при бързо ходене при джогинг, после към тичане. След секунди пулсът ѝ щеше да спринтира, тя — също, изпаднала отново в паника, обезумяла като сърна в бушуващ пожар.

— Нищо, там нямаше нищо — каза си с тих, хриплив глас... подобно на начина, по който говореше майка ѝ, макар че съвсем не бе сигурна дали там наистина нямаше нещо. Не знаеше също, че в една мотелска стая, на тридесет мили от падналото дърво, при което сега стоеше, майка ѝ се бе сепнала в неспокойния си сън, седнала в леглото, все още сънувайки с отворени очи, сигурна, че нещо ужасно се е случило с изгубената ѝ дъщеря или бе на път да се случи.

„Това, което чуваш, е онова нещо, Триша“ — каза студеният глас. Външно тонът му бе тъжен, но в дълбочина — неизразимо ликуващ. — „То идва за теб. Подушило е миризмата ти.“

— Няма нищо — каза Триша с отчаян, шептящ глас, който напълно заглъхваше при всяко потреперване в по-горен регистър. — Хайде, дай ми малко почивка, там няма нищо.

Измамната лунна светлина промени формата на дърветата, превърна ги в призрочни лица с черни очи. Звукът от две триещи се клонки стана сподавен напев на чудовище. Триша вдигна калното си лице, въртейки очите си във всички посоки.

„Това е едно специално нещо, Триша — онова нещо, което дебне изгубените в гората. То ги оставя да се лутат, докато станат добри и уплашени — защото страхът ги прави по-вкусни, той подслажда плътта — и след това идва за тях. Ще го видиш. То ще излезе от дърветата всеки момент. Въпрос на секунди е. И когато го видиш, ще полудееш. Ако има някой наблизко да те чуе, ще си помисли, че пициш. Но ти ще се смееш, нали така? Защото точно това правят лудите хора, когато животът им свършва, те се смеят... и се смеят... и се смеят.“

— Престани, там няма нищо, няма нищо в гората, престани ти казвам!

Тя прошепна това много бързо, а ръката, която държеше чепа на изсъхналия клон го стисна така, че той се счупи с трясък като от стартов пистолет. Звукът я накара да подскочи и да издаде кратък вик, но не от уплаха. Защото знаеше какво беше това, все пак — просто един клон, който тя бе счупила. Щом все още можеше да чупи клони, значи имаше някакъв контрол над света. Звуците си бяха просто звуци. Сенките бяха просто сенки. Тя можеше да се страхува, можеше да слуша този глупав, предателски глас, но нямаше никакво

(нещо, специално нещо)

в гората. Имаше диви животни и безспорно законът „убий или ще бъдеш убит“ се прилагаше някъде там, в самата тази секунда, но нямаше съществуване...

„Ето го.“

И наистина.

В този миг, без изобщо да мисли, спряла дишането си несъзнателно, Триша разбра безпощадно, че то наистина съществува. Нещо в нея се бе събудило, същност, която тя не разбираше, специален набор от нерви в покой, които спяха в света, където имаше къщи, телефони и електрически светлини, но се будеха тук, в гората. Нещо, което не виждаше и не можеше да мисли, но можеше да усеща. Тя го чувстваше.

— Хей? — извика към призрачните лица на дърветата. — Хей, има ли някой там?

В стаята на мотела „Касъл Вю“ Куила също го беше събудила. Лари Макфарлънд седна по пижама на ръба на едното от двете легла в стаята и праметна ръка върху рамото на бившата си съпруга. Макар че тя бе облечена само в една тънка, памучна нощница, и той бе сигурен, че под нея не носеше нищо, не изпита никакво желание. Не бе имал сексуални отношения повече от година (освен с лявата си ръка). Тя цялата трепереше. Струваше му се, че всеки мускул на гърба ѝ беше на възел.

— Няма нищо — каза той. — Просто сън. Един кошмар, с който си се събудила, и той те е обсебил.

— Не — каза Куила, като завъртя глава така силно, че косата ѝ леко го перна по бузата. — Тя е в опасност, чувствам го. Ужасна опасност. — И започна да плаче.

Триша не плачеше, не и тогава. В този момент бе твърде изплашена, за да плаче. Нещо я наблюдаваше. Нещо.

— Хей? — опита отново тя. Никакъв отговор... Но то беше там и се движеше, точно зад дърветата около полянката, движеше се отляво надясно. И когато премести поглед, следвайки лунната светлина и едно усещане, чу счупване на клон точно там, накъдето гледаше. Последва тихо дихание... или...? Не беше ли шум от раздвижването на вятъра?

„Ти знаеш по-добре“ — прошепна студеният глас и, разбира се, тя знаеше.

— Не ме наранявай — изплака Триша и сълзите ѝ бликнаха. — Който и да си, моля те, не ме наранявай. Аз няма да ти причиня зло, моля те, не ме наранявай. Аз... съм просто едно дете.

Силата напусна краката ѝ и Триша не падна, а се свлече на земята. Треперейки от ужас, тя се окопа обратно под падналото дърво подобно на малко и беззащитно зверче, в каквото наистина се бе превърнала. Продължаваше почти несъзнателно да се моли да не я нараняват. Сграбчи раницата и я избута пред лицето си като щит. Силни спазми разтърсваха тялото ѝ и когато още един клон изпращя по-наблизо, изпищя. То не бе на полянката, все още не, но почти. Почти.

Дали беше в дърветата? Или в преплетените клони? Нещо с крила, като прилеп?

Тя надникна между горната част на раницата и извивката на дървото-убежище. Видя само протегнати клони на фона на осветеното от луната небе. Нямахше никакво същество между тях — поне не такова, каквото можеха да различат очите ѝ — гората бе застинала в абсолютна тишина. Не се обаждаха птици, не бръмчаха насекоми.

То беше много близо, каквото и да бе то, и сега се колебаеше. Дали да дойде и да я разкъса, или да продължи. Не беше шега и не беше сън. Беше смърт и лудост, стоящи или клечащи, или навярно кацнали точно зад края на полянката. То се колебаеше дали да я вземе сега... или да я остави още известно време да узрее.

Триша лежеше, стиснала раницата и затаила дъх. След цяла вечност изпука друг клон, този път малко по-далече. Каквото и да беше, то се отдалечаваше.

Триша затвори очи. Сълзите ѝ плъзнаха изпод намазаните с кал клепачи и се спуснаха надолу по също така калните бузи. Тъглчетата

на устата ѝ потръпваха. За миг пожела да е мъртва — по-добре мъртва, отколкото ужасяващият страх, по-добре мъртва, отколкото изгубена в гората.

Още по-надалеч изпука друга съчка. Листата се разшумоляха още по-далеч от безветрието. То си отиваше, но знаеше — тя беше тук, в неговата гора. То щеше да се върне. Междувременно нощта се проточваше пред нея като безлюден път от хиляди мили.

„Никога няма да заспя. Никога.“

Когато Триша не можеше да заспи, майка ѝ винаги казваше да си представи нещо. „Представи си нещо хубаво. Това е най-доброто, което можеш да направиш, когато сънчо закъснява, Триша.“

Да си представи, че е спасена? Не, само това щеше да я накара да се чувства по-зле... същото е, както да си представяш вода, когато си жаден.

Тя беше жадна, осъзна — беше жадна... гърлото ѝ бе направо пресъхнало. Предположи, че жаждата идва, когато те напусне най-лошият страх. Извъртя раницата към себе си и с усилие разкопча катарамите. Щеше да е по-лесно, ако е в седнало положение. Но на света нямаше нищо, зарад което да изпълзи изпод дървото тази вечер, нищо в цялата вселена.

„Освен ако то не си върне — каза студеният глас. — Освен ако не се върне и не те извлече навън.“

Тя грабна бутилката с водата, отпи няколко глътки и я върна обратно в раницата. После се загледа продължително в закопчания с цип джоб с нейния уокмен. Страшно ѝ се прииска да го извади и да послуша за малко, но трябваше да пести батериите.

Триша закопча капака на раницата, преди да се поддаде на желанието си, после отново обви ръце около нея. Е, когато вече не беше жадна, какво да си представи? Знаеше точно какво. Представи си, че Том Гордън беше с нея на полянката, че стоеше ей там, край потока, и я пази. Том Гордън в своя бял екип на отбор-домакин; толкова бял, че почти светеше на лунната светлина. Не че в действителност можеше да я пази, защото той просто беше измислен... но някак си я пазеше. Защо пък не?

„Какво беше това в гората?“ — попита го тя.

„Не зная“ — отвърна Том. Той изглеждаше безразличен. Разбира се, можеше да си позволи да изглежда безразличен, нали така?

Истинският Том Гордън беше на двеста мили разстояние, в Бостън, и сигурно вече бе заспал зад заключена врата.

— Как го правиш? — попита отново. Как ѝ се спеше, толкова ѝ се спеше, че не съзнаваше, че говори на глас. — Каква е тайната?

„Тайната на какво?“

— На завършването на играта — каза Триша и очите ѝ започнаха да се затварят.

Тя си помисли, че той ще каже — вярата в Бог. Нали винаги посочваше към небето, когато успееше? Или вярата в себе си. Или може би да се бориш с всички сили (мотото на треньора на Триша по футбол: „Бори се с всички сили ти, останалото забрави.“). Но Номер 36 не каза нищо такова, докато стоеше край малкия поток.

„Трябва да се опиташ да се наложиш на първия батър — каза той. — Трябва да го предизвикаш с това първо хвърляне, да изпратиш страйк, който той не може да удари. Той идва на площадката, като си мисли: аз съм по-добър от този човек. Трябва да избиеш тази мисъл от него и е по-добре да не се бавиш. Най-добре е веднага да го направиш. Това е тайната на завършването на играта.“

— Как... „обичаш да правиш първото хвърляне“ — попита Триша, и преди да изрече цялата фраза, заспа. В „Касъл Вю“ родителите ѝ също спяха, този път заедно в тясното легло след един внезапно избухнал изблик за секс. „Ако някой ми бе казал...“, бе последната мисъл на Куила, преди да заспи. „Никога, и след милион години, нямаше да...“, бе тази на Лари.

От цялото семейство Пийт Макфарлънд спеше най-неспокойно в малките часове на тази нощ от късната пролет — пъшкаше и се омотаваше в завивките си, докато неуморно се обръщаше от една страна на друга. В неговия сън той и майка му се караха, вървяха по горския път и се караха, и в един момент той се обърна назад — Триша я нямаше. В тази точка сънят му запъваше; по-точно — засядаше в ума му като кост в гърлото. Той се мятеше в леглото, опитваше се да я изтика. Късната луна се взираше през прозореца, потта върху челото и слепоочията му блестяха.

Той се обърна, а нея я нямаше. Обърна се и я нямаше. Обърна се и я нямаше. Там беше само празният път.

— Не — мърмореше Пийт в съня си, като въртеше глава от една страна на друга, опитвайки се да отблъсне съня, да се освободи от

него, преди да го задуши. Не успяваше. Обръщаше се и нея я нямаше.
Зад него беше само празният път.

Като че ли изобщо никога не бе имал сестра.

ПЕТИ ИНИНГ

Когато на следващата сутрин Триша се събуди, вратът ѝ така силно я болеше, че едва успяваше да завърти главата си, но тя не обърна внимание на това. Слънцето огряваше сърповидната полянка, обляна с ранна дневна светлина. Чувстваше се като преродена. Тя си спомняше, че през нощта се беше събудила, цялата в сърбежи, да уринира; спомняше си как беше отишла до потока и бе наложила кал върху ужилените и изпохапаните места под погледа на луната; спомняше си, че беше заспала, докато Том Гордън стоеше да я пази, обяснявайки ѝ някои от тайните в неговата игра. Тя си спомняше също така, че ужасно се беше изплашила от нещо в гората, но, разбира се, там нямаше нищо, което да я наблюдава — просто халюцинации в ужасната нощ. Това бе всичко.

Нещо дълбоко в ума ѝ се опитваше да отрече всичко това, но Триша нямаше желание да го слуша. Нощта бе свършила. Тя не искаше да се връща повече към нея, нито към онзи скалист хълм и да си спомня своето падане до дървото с осите. Вече бе ден. Търсаческите екипи отдавна са тръгнали и тя щеше да бъде спасена. Знаеше това. Заслужаваше да бъде спасена след цялата ужасна нощ в гората.

Тя изпълзя изпод дървото, като буташе раницата пред себе си, изправи се на крака, сложи шапката си и накуцвайки, се отправи към потока. Изми калта от лицето и ръцете си, погледна към облака от мушици, който вече се бе оформил около главата ѝ, и неохотно намаза пресен слой от лепкавата кал. Докато вършеше всичко това, си спомни как, като малки, двете с Пепси играха на козметичен салон. Кашата, направена от козметиката на госпожа Робичод, бе така ужасна, че им се разкрещя да се махат от къщи, просто да изчезват, докато не е загубила контрол над себе си и не ги е смачкала от бой. И двете бяха изхвърчали навън, както си бяха — целите в пудра и руж, с очни линии и зелени сенки на очите и страстно червено червило върху устните, изглеждайки като най-младите стрийптизьорки в света. Отидоха в къщата на Триша, където Куила отпърво зяпна, а после се смя до

сълзи. Накрая ги хвана за ръката и ги заведе в банята, където им даде тоалетно мляко, за да се почистят.

— Разнесете нагоре внимателно, момичета — промърмори сега Триша. Когато лицето ѝ беше готово, тя изплакна ръцете си в потока и изяде остатъка от сандвича с риба тон, а после и половината от стръковете целина. Зави хартиената торба — запасите ѝ бяха до тук. Яйцето бе свършило, сандвичът с риба тон — свършил, картофеният чипс — свършил, бисквитите „Туикс“ — също бяха свършили. Оставаха ѝ половин бутилка швепс (всъщност по-малко от половината), половин бутилка вода и няколко стръка целина.

— Няма значение — каза тя, като прибра празната торба и останалите стръка целина обратно в раницата. Напъха и парцаливия дъждобран. — Няма значение, защото търсаческите екипи отдавна са тръгнали. Един от тях ще ме намери. Най-много до обяд — и ще обядвам в някоя закусвалня. Хамбургер, пържене картофи, мляко с шоколад, ябълков пай. — Стомахът ѝ изкъркори при тази мисъл.

След като прибра нещата си, Триша намаза с кал и ръцете си. Слънцето огряваше полянката — денят бе ясен, като обещавахе да бъде горещ — и тя се движеше малко по-леко. Протегна се, потича на едно място, за да се раздвижи, и завъртя главата си наляво и надясно, докато схванатостта във врата ѝ понамаля. Известно време се слушваше за гласове, за лай на кучета, за онова неравномерно „уоп-уоп-уоп“ на хеликоптерната перка. Нищо освен ударите на кълвач, който търсеше дневната си дажба.

„Всичко е наред, имам предостатъчно време. Юни е, най-дългите дни в годината. Ще следвам потока. Дори ако не ме намерят веднага търсаческите екипи, потокът ще ме изведе при хора.“

Но когато слънцето се издигна в зенита, потокът я отведе до гори и до още повече гори. Стана горещо. Малки вадички пот започнаха да очертават линии по нейната кална обвивка. По-големи петна — тъмни кръгове, се оформиха около мишниците на ризата ѝ с надпис „36 Гордън“; едно друго петно, във формата да дърво, се появи между плешките. Косата ѝ — кална, мръсна и тъмна, вместо руса, висеше около лицето ѝ. Надеждата бавно гаснеше, а енергията, с която бе тръгнала от полянката в седем, свърши към десет. Около единадесет се случи нещо, което понижи духа ѝ.

Бе стигнала билото на един склон — малко по-полегат, покрит с листа и борови иглички — и спря за почивка, когато чувството, че някой я наблюдава, я накара отново да настръхне. Нямаше смисъл да си казва, че не е вярно, защото бе точно така.

Триша бавно се завъртя в кръг. Не видя нищо, гората като че ли отново се бе смълчала — нямаше ги типичните северноамерикански катерици да шумят и да подскачат в листата и храсталаците, нямаше и обикновени катерици от другата страна на потока, не се обаждаха и сойките. Кълвачът все още чукаше, в далечината все още се чуваха враните, но тук бе само тя и жужащите комари.

— Кой е там? — извика.

Отговор, разбира се, нямаше. Триша заслиза надолу по склона, като се придържаше за храстите, защото земята под краката ѝ бе хлъзгава. „Просто си въобразявам“ — мислеше тя... но съвсем не бе сигурна, че е така.

Потокът ставаше все по-тесен и това със сигурност не беше от въображението ѝ. Докато го следваше надолу по дългия, посипан с иглички склон, а после през една трудна за преминаване горичка от широколистни дървета — твърде много храсти и твърде много от тях трънливи — потокът непрекъснато се свиваше, за да се превърне в ручейче, широко само осемнадесет инча^[1].

То се губеше в гъста група храсталаци. Триша си проби път през най-близко растящите до потока, вместо да заобикаля, защото се страхуваше да не го изгуби. Нещо в нея ѝ казваше, че и да го изгуби, е без значение, защото той почти със сигурност нямаше да я отведе там, където искаше, а вероятно и не водеше изобщо до никъде. Истината бе, че връзка ѝ с потока бе емоционална, бе се привързала към него, щеше да каже майка ѝ — и нямаше сили да го изостави. Без него просто щеше да е дете, което се скита в гъсти гори без никакъв план. Самата мисъл караше гърлото ѝ да се свива, а сърцето ѝ да ускори пулса си.

Тя излезе от храсталака и потокът се появи отново. Триша го следваше със забита надолу глава и намръщено изражение, изцяло погълната, също като Шерлок Холмс, който върви по следите, оставени от Баскервилското куче. Тя не забеляза промяната в ниската растителност от храсти в папрати, нито факта, че много от дърветата, през които сега се виеше потокът, бяха изсъхнали, нито това, че почвата под краката ѝ бе започнала да омеква. Цялото ѝ внимание бе

фокусирано върху потока. Следваше го с наведена надолу глава, напълно съсредоточена.

Потокът започна отново да се разширява и в продължение на около петнадесет минути (това беше към обяд) си помисли, че той, в края на краищата, нямаше изведнъж да изчезне. Осъзна, че ставаше все по-плитък; в действителност вече не беше нещо повече от поредица локви, затлачени с жабуняк, гъмжащи от подскачащи по повърхността мушици. След около десет минути маратонката ѝ потъна в земята, превърната в измамна коричка мъх, запълнена с водниста кал. Калта преля над глезена ѝ и Триша дръпна обратно крака си с кратък вик на отвращение. Бързото и силно дръпване събу наполовина маратонката от крака ѝ. Триша издаде още един вик и се хвана за дънера на едно изсъхнало дърво.

Огледа и видя, че бе навлязла в нещо като призрачна гора, навярно някога тук бе преминал пожар. Пред нея (а вече и около нея) се простираше начупен лабиринт от отдавна мъртви дървета. Земята, върху която лежах, беше блатиста и влажна. От неподвижните локви застояла вода се издигаха, подобно гърбове на костенурка, малки хълмчета, покрити с трева и избуяли плевели. Из въздуха жужаха комари и танцуваха водни кончета. Сега имаше много повече кълвачи, чието почукване отекваше в далечината, десетки според звука. Толкова много мъртви дървета, толкова малко време.

Потокът на Триша се губеше в това тресавище и изчезваше.

— Какво ще правя сега, хъ? — попита с отпаднал, уморен глас. — Ще бъде ли някой така добър да ми каже?

Имаше много места, където можеше да седне и да помисли; повалените дървета бяха навсякъде, някои все още носеха следи от огъня по овъглените си тела. Първото обаче, върху което се опита да седне, поддаде под тежестта ѝ и тя се намери на влажната земя. Извика, влагата подмокри дъното на дънките ѝ — господи, как мразеше мокро дъно на панталони — и скочи на крака. Отвътре дървото бе изгнило; по току-що счупените краища пълзяха буболечки. Триша ги гледаше, парализирана от отвращение. После отиде при друго паднало дърво — изглеждаше здраво, и тя се отпусна върху него с поглед, забит в мочурището. Какво да прави по-нататък?

Умът ѝ не бе толкова свеж, колкото сутринта, но изглеждаше, че има само две възможности: да стои на едно място и да се надява, че

спасението щеше да дойде, или да се движи и да се опита да го срещне. Предполагаше, че стоенето на едно място имаше някакъв смисъл: съхраняване на енергията и всичко там друго. Но накъде ще върви без потока? Сигурното бе, че нищо не беше сигурно. Можеше да върви към цивилизацията, както и в обратна посока на цивилизацията. Можеше дори да се окаже, че си движи в кръг.

От друга страна („Винаги има друга страна, сладурче“ — бе казал веднъж баща ѝ.), тук нямаше какво да се яде, миришеше неприятно на кал и изгнили дървета, а и кой знае какви още гадости имаше тук. Идеята беше ужасна. Малката сърповидна полянка бе Дисниленд в сравнение с мочурището.

Стана и се взря в посоката, от която потокът бе намалявал постепенно, преди напълно да изчезне. Гледаше през лабиринт от стволове на сиви дървета, но си мислеше, че може да види нещо зелено отвъд тях. Да се издига нещо зелено. Може би някой хълм? С боровинкови храсти? Хей, защо не? Вече бе минала покрай няколко групи такива храсти, целите отрупани с боровинки. Трябваше да набере от тях, да ги сложи в раницата си, но се страхуваше да не изгуби потока. Сега обаче потокът беше изчезнал и тя отново изпитваше глад. Не остър (поне не още), но със сигурност беше гладна.

Триша направи две крачки напред, изпробва с крак меката почва и наблюдаваше с лошо предчувствие как водата извира около маратонката ѝ. Дали не означаваше, че отиваше навътре? Къде?

— Може да има плаващи пясъци — промърмори тя.

„Точно така! — веднага се съгласи студеният глас. Той като че ли се забавляваше. — Плаващи пясъци! Алигатори! Да не говорим за малки сиви човечета от «Досиетата Х» със сонди за вземане на проби от твоята плът!“

Триша се върна назад по стъпките, които бе направила, и отново седна. Бе си прехапала долната устна без да съзнава. Да върви или да стои тук? Да стои тук или да върви?

Това, което я тласна да тръгне след около десет минути, бе една сляпа, най-невероятна надежда... мисълта за боровинките! По дяволите, тя беше готова сега да опита дори листата. Триша се видя как бере яркочервени боровинки на склона на един приятно зелен хълм, също като момичето от илюстрациите в нейния учебник (беше

забравила калната маска върху лицето си и заплетените, мръсни висулки, в които се бе превърнала косата ѝ). Тя видя как си проправя път към билото на хълма, като пълнеше раницата си с боровинки... накрая стигна върха, погледна надолу и видя...

„Път. Виждам един черен път с огради от двете страни... пасат коне... и постройка в далечината. Червена, с бял перваз.“

Луда! Напълно откачена!

Или? Ами ако седеше само на половин час път от спасението, все още изгубена, защото се страхуваше от малко лепкава кал?

— Добре — каза тя, като стана и нервно нагласи презрамките на раницата си. — Добре, боровинки, хайде. Но ако стане твърде гадно, ще се върна обратно.

За последно притегна презрамките и тръгна отново, като вървеше бавно по все по-мократа земя, изпробвайки я при всяка стъпка, като заобикаляше стоящите като скелети дървета и падналите безразборно изсъхнали стволоче.

Накрая — може би половин час, след като бе тръгнала, може би четиридесет и пет минути — Триша откри това, което хиляди (може би дори милиони) мъже и жени бяха открили преди нея; когато станеше твърде гадно, твърде късно е да се върнеш назад. Тя направи крачка от подгизнала, но устойчива почва, към едно хълмче, което изобщо не беше хълмче, а само така изглеждаше. Кракът ѝ пропадна в някакво студено, лепкаво вещество, твърде гъсто, за да бъде вода, и твърде рядко, за да е кал. Залитна, сграбчи един стърчащ изсъхнал клон, извика от уплаха и раздражение, когато той се счупи в ръката ѝ. Падна във високата трева, гъмжаща от насекоми. Успя да застане на коляно и издърпа крака си от тинята. Той излезе с мляскащо „плюоп“, но маратонката ѝ остана някъде долу.

— Не! — изкрещя достатъчно силно, за да изплаши една голяма и бяла птица, която излитна, проточила дългите си крака зад себе си, като струна в небето. На друго място и по друго време Триша щеше да съзерцава това екзотично видение в екстаз, но сега птицата бе отбелязана бегло като факт. Тя се завъртя на коленете си, левият ѝ крак беше покрит с блестяща черна кал чак до коляното, и пхна ръка в запълнената с вода дупка, която временно беше погълнала маратонката ѝ.

— Не можеш да ми я вземеш! — гневно извика тя. — Тя е моя и ти... не можеш... ДА Я ВЗЕМЕШ!

Заопипва в студената киша, като пръстите ѝ късаха мембраната от корени или се провираха между тези, които бяха твърде дебели, за да бъдат разкъсани. Нещо живо се допря за кратко в дланта ѝ, а после изчезна. Малко по-късно ръката ѝ хвана маратонката и я издърпа навън. Триша я погледна — една обувка, покрита с черна кал, точно като за едно изцяло кално момиче, напълно нещастно, направо кучешки фъшкии, щеше да каже Пепси — и започна да плаче. Тя вдигна нагоре маратонката, наклони я и от нея се изля струя мътна течност. Това я накара да се разсмее. Около минута седя на хълмчето с кръстосани по турски крака и спасената маратонка в скута, като се смееше и плачеше в центъра на една черна, въртяща се вселена от мушици, докато дърветата стояха на стража около нея, а щурците свиреха.

Най-после плачът ѝ премина в подсмърчане, а смехът — в сподавени и лишени от хумор хихикания. Тя откъсна трева от хълмчето и избърса, колкото можеше, маратонката отвън. После отвори раницата, разкъса празната торба от обяда и с парчетата изчисти гнусотията отвътре. Смачка на топка и с безразличие ги хвърли зад себе си. Ако някой искаше да я арестува за замърсяване на това противно, грозно, вонящо място, да заповяда.

Тя се изправи, като все още държеше маратонката в ръка, и погледна напред.

— О, мамка му — изруга Триша.

За първи път в живота си изругаваше на глас. (Пепси понякога го правеше, но Пепси си беше Пепси.) Вече виждаше по-ясно зеленото, което помисли за височина. Бяха малки хълмчета, това бе всичко, просто още малки хълмчета. Между тях имаше още повече застояла, блатиста вода и повече дървета, като преобладаващата част бяха мъртви, но някои имаха зеленина по върховете. Тя чуваше квакането на жабите. Никакъв висок хълм. От мочурище — в блато, от трън та на глог.

Тя се обърна и погледна назад, но вече не можеше да каже откъде беше влязла в тази, прилична на чистилище, зона. Ако се бе сетила да маркира мястото с нещо ярко — например парче от своя противен,

изпокъсан дъждобран — щеше да може да се върне обратно. Но не се бе сетила и вече бе късно.

„Може да се върнеш назад и по друг път — знаеш горе-долу посоката.“

Може би, но тя, първо на първо, нямаше да слуша този глас, който я вкара в кашата.

Триша се обърна към хълмчетата и мътните отблясъци на слънцето върху застоялата, покрита с нечиста пяна, вода. Имаше достатъчно дървета, за които да се държи, а и блатото все някъде трябваше да свърши, нали така?

„Лудост е даже да си го помислиш.“

Разбира се. То си беше налудничава ситуация.

Триша постоя още малко, мислите ѝ сега се насочиха към Том Гордън и тази особена негова неподвижност — това, как стоеше на гумата на питчъра и гледаше към един от кетчърите^[2] на „Ред Сокс“, Хетъбърг или Въритек, да подаде знака. Така неподвижен (точно както тя стоеше сега), като че ли цялата тази всеобхващаща неподвижност някак си се излъчваше от раменете му и витаеше около него. А после позицията за хвърляне и самото хвърляне.

„Той има ледена вода във вените си“, казваше баща ѝ.

Тя искаше да се измъкне оттук, от това противно блато, а след това и от проклетата гора; искаше да се върне там, където имаше хора и магазини, и алеи, и телефони, и полицаи, които биха ти помогнали, ако се загубиш. И си мислеше, че може да го направи. Ако имаше само малко от старата ледена вода във вените си.

Нарушавайки собствената си неподвижност, Триша събу и другата си „Рийбок“ и върза връзките на двете маратонки заедно. После ги провеси на врата си като тежестите на стенен часовник с кукувичка, размисли за чорапите и реши да ги остави на краката си, нещо като компромис („като щит срещу тинята“ бе мисълта, която всъщност мина през главата ѝ). Тя нави дънките си нагоре до коленете, след това пое дълбоко въздух и бавно го изпусна.

— Макфарлънд замахва, Макфарлънд хвърля — каза тя. Нагласи своята шапка „Сокс“ (този път с козирката назад, защото така бе страхотно) и започна отново да върви.

Триша прескачаше от хълмче на хълмче внимателно и предпазливо, като често вдигаше глава и хвърляше бързи погледи, за да

си определи ориентир, а след това се движеше към него, също както бе правила вчера. „Само дете днес няма да изпадна в паника и да започна да бягам — мислеше си тя. — Днес имам ледена вода във вените си.“

Измина час, след това още един. Вместо да се втвърдява, земята ставаше все по-мочурлива. Накрая изобщо нямаше твърда почва с изключение на хълмчетата. Триша скачаше от едно на друго, като си помагаше с клоните и храстите, където можеше, или държеше ръцете си разперени за равновесие, като въжеиграч, който няма за какво да се държи. Накрая стигна до място, където нямаше никакво хълмче за скачане. Пое дъх, за да се успокои, после стъпи в застоялата вода, като стресна облак водни мушици и предизвика неприятна воня на изгнил торф. Водата стигаше малко под коленете ѝ. Това в което потъваха краката ѝ, беше като студено желе на бучки. Жълтеникави мехури излизаха на повърхността на размътената вода; в тях се въртяха черни частици от кой знае какво естество.

— Гадно — простена тя, като се отправи към най-близкото хълмче. — О, колко гадно. Гадно-гадно-гадно. Все едно да мачкаш червеи.

Тя вървеше приведена напред, с големи крачки, като всяка една от тях завършваше със силно дръпване, когато изваждаше навън крака си. Опита се да не мисли за това, което щеше да се случи, ако не успееше да го направи, ако залепнеше в тинята по дъното и започнеше да потъва.

— Гадно-гадно-гадно. — Бе ѝ станало като напев. Потта се стичаше по лицето ѝ на топли вадички и лютеше в очите ѝ. Щурците като че ли бяха запънали на един висок, безкраен тон: рииииии... Напред пред нея, на хълмчето, което беше нейната следваща спирка, три жаби изскочиха от тревата и цопнаха във водата — плип-плип-пльоп.

— Дрън-дрън-пляс — отвърна и изнурено се усмихна.

Имаше попови лъжички, сигурно с хиляди, които плуваха в жълто-черната мътилка около нея. Като гледаше надолу към тях, единият от краката ѝ попадна на нещо твърдо и покрито със слуз — дънер може би. Триша успя да се задържи на него, без да падне, и да прецапа до хълмчето. Като дишаше тежко, тя се измъкна от водата и с безпокойство огледа покритите си със слуз крака, почти сигурна, че ще ги види целите налепени с гърчещи се пиявици или нещо дори по-

лошо. Нямаше нищо ужасяващо (доколкото можеше да види), но беше покрита с черна тиня чак до коленете. Тя смъкна чорапите си, станали черни, а бялата кожа под тях приличаше на чорапи повече, отколкото те самите. Това накара Триша безумно да се разсмее. Полегна назад на лакти и зарева към небето, отказвайки да се смее като

(лудите хора),

като пълна идиотка, която просто не може да спре. Когато най-после се овладя, изстиска чорапите, обу ги и се изправи. Застана права с ръка над очите си, избра едно дърво, на което голям клон в ниското се бе пречупил и краят му висеше във водата. Определи го за следващата си цел.

— Макфарлънд замахва, Макфарлънд хвърля — уморено каза и тръгна отново. Вече не мислеше за боровинки; всичко, което искаше, бе да се измъкне веднъж завинаги от това място.

Има етап, на който хората, принудени да разчитат само на собствените си сили, спират да живеят и започват просто да оцеляват. Тялото, при изразходване на всичките си настоящи източници на енергия, се насочва към запасите си от калории. Остротата на мислите започва да отслабва. Възприятията стават както по-ограничени, така и погрешно по-ярки. Нещата се виждат с размити контури. Триша Макфарлънд доближи тази граница между живота и оцеляването, когато вторият ѝ следобед в гората клонеше към края си.

Това, че сега се движеше на запад, не я тревожеше особено. Тя считаше (навярно правилно), че да се движи постоянно в една посока бе може би най-доброто, което можеше да направи. Беше гладна. Трябваше да се движи точно по права линия. Ако се отклоняваше вляво или вдясно, можеше да не излезе от миризливата дупка до мръкване. Тази мисъл ѝ бе непоносима. Веднъж пи вода от бутилката, около четири изпи и остатъка от швепса, без да го осъзнава.

Мъртвите дървета все по-малко приличаха на дървета и все повече на гигантски стражи, забили чепатите си крака в неподвижната черна вода. „Съвсем скоро ще оживеят“ — помисли си тя. Докато газеше покрай тях (никакви хълмчета почти на тридесет фута разстояние в която и да е посока), стъпи на затрупан от тинята корен, просна се по корем, цопна и ахна. Устата ѝ глътна от тинестата вода, изплю я бързо и с вик. Ръцете ѝ изглеждаха жълтеникаво лигави, сякаш изкиснати. Измъкна ги от водата и ги вдигна пред себе си.

— Добре съм. Да, аз съм добре.

Раницата ѝ беше още суха, което бе важно, защото вътре беше уокменът, единствената ѝ връзка със света.

Мръсна, цялата мокра отпред, Триша продължаваше пътя си. Новият ориентир бе едно мъртво дърво, което от средата нагоре се разкрояваше в буквата Y на фона на слизащото към хоризонта слънце. Тя се отправи към него. Стигна едно хълмче, хвърли му бърз поглед, но продължи през водата, вместо да стъпи на него. Какво толкова? Така беше по-бързо. Отвращението ѝ от студеното изгнило желе на дъното беше изчезнало. Човек свиква с всичко, ако му се наложеше. Вече го знаеше.

След първото си падане във водата Триша започна да прекарва времето на деня с Том Гордън. Отначало това изглеждаше странно — дори неестествено — но докато дългите часове на късния следобед течаха, тя съвсем изгуби представа за себе си: бърбореше неестествено, като му казваше към кой ориентир да върви, обясняваше, че вероятно пожар бе причинил това блато, уверяваше го, че скоро ще се измъкнат от него, че това не може да продължава вечно. Вярваше, че „Ред Сокс“ ще спечелят двадесет точки в играта довечера, така че да не се притеснява там, в съблекалнята на стадиона. Внезапно вдигна глава.

— Чуваш ли нещо? — попита.

Том — едва ли, но тя чуваше: монотонния, пулсиращ звук от перките на хеликоптер. Далечен, но ясно доловим. Беше на едно хълмче, когато чу звука. Скочи на крака и се завъртя на триста и шестдесет градуса, заслонила очите си с ръка, взряна напрегнато в небето. Не видя нищо, звукът изчезна.

— Ядец — въздъхна печално. Но я търсеха! Плесна един комар на врата си и тръгна отново.

Десет минути по-късно тя стоеше върху подаващия се наполовина над водата корен в своите мръсни, полуразнищени чорапи, и гледаше пред себе си както учудена, така и обърквана. Отвъд насечената линия от пречупени дървета, където беше сега, мочурището прерастваше в равно, застояло блато. От центъра му се издигаха други хълмчета, кафяви, и като че ли от счупени вейки и прегризани клони. Отгоре им стояха половин дузина лъскави животинчета и я гледаха втренчено.

Бръчките по смръщеното чело на Триша изчезнаха, когато разбра какво всъщност бяха те. Забрави, че е в блатото, че е мокра, кална и уморена, че се бе загубила.

— Том — прошепна, останала без дъх. — това са бобри! Бобри, които стоят върху боброви къщички или боброви могилки, или както там ги наричат. Те са, нали?

Стоеше на пръсти, държеше се за дънера на дървото за равновесие и ги гледаше очарована. Бобри, излегнали се върху своите къщички от пръчки! А дали те я виждаха? Сигурно — да, особено онзи, в средата, по-голям от другите. Струваше ѝ се, че черните му очи изобщо не се отделяха от лицето ѝ. Оказа се, че има мустаци, а кожата му е разкошно тъмнокафява, преливаща в кестеняво около пълничките му хълбоци. Напомни ѝ илюстрациите от „Вятърът във върбите“.

Триша слезе от корена и тръгна към него, сянката ѝ се проточваше все по-дълга. Неочаквано Главният бобър (така го кръсти) стана, заотстъпва назад, докато задницата му се потопи във водата, и елегантно плесна с опашката си. Звукът от пляска бе невероятно силен в застиналия горещ въздух. След миг бобрите започнаха да се гмуркат, заскачаха във водата почти едновременно. Сякаш наблюдаваше отбор по синхронно плуване. Триша ги гледаше с притиснати ръце към гърдите си и широка усмивка. Беше най-удивителното нещо, което бе виждала през живота си, но тя не разбра и никога нямаше да си обясни защо Главният бобър ѝ изглеждаше като учител или нещо такова.

— Том, гледай! — Тя посочи водата, като се смееше. — Те отидоха там! Да, моето момиче!

Половин дузина клинове се оформиха в мътната вода, отдалечавайки се в дъгообразен строй от бобровите къщи. След това изчезнаха и Триша тръгна отново. Следващият ѝ ориентир бе едно извънредно голямо хълмче, по което растяха тъмнозелени папрати като разрошени коси. Запъти се към тях по една полегата дъга, вместо по права линия. Бобрите бяха страхотни — направо гето, в стила на Пепси — но нямаше никакво желание да я гризнат, докато джапаше из водата. От картинките знаеше, че дори малките бобърчета имаха големи зъби. Извикваше всеки път, когато трева или корен я докосваха, сигурна, че това е Главният бобър (или някой от неговите подчинени), които искаха да я прогонят.

Движеше се покрай владението на бобрите отдясно към извънредно голямото хълмче — и когато се приближи, изпълниха я надежда и въодушевление. Тези тъмнозелени папрати не бяха просто папрати, мислеше тя; беше ходила с майка си и баба си за фидълхеди^[3] три пролети поред и беше уверена, че това са именно фидълхеди. В Санфорд сезонът им бе приключил — поне преди месец — но майка ѝ казваше, че във вътрешността на страната започва по-късно, не по-рано от юли в изключително мочурливите места. Трудно бе да повярва, че нещо добро можеше да се роди в това миризливо кътче от божието творение, но колкото повече приближаваше, увереността ѝ нарастваше.

А фидълхедите не бяха просто добри; те бяха вкусни. Дори Пийт, който не харесваше никакъв зеленчук (освен замразения грах, претоплен на микровълнова печка), ядеше фидълхеди.

Каза си да не очаква кой знае колко, но пет минути след тази за първи път хрумнала ѝ възможност, Триша бе сигурна. Това пред нея не бе просто хълмче; това беше остров Фидълхед! Обаче, мислеше си тя, когато наближи, газейки бавно през водата, която сега стигаше до бедрата ѝ, щеше да му подхожда повече името Острова на мухите. Тук навсякъде имаше много мухи и под калната си обвивка тя почти бе забавила за тях. Въздухът над остров Фидълхед направо трептеше от тях, и то не само малки мушици. Имаше големи, зелени мухи. Когато приближи, чу приспивното им, някак си лъскаво бръмчене.

Беше на няколко крачки от първите китки засукани зелени класчета, когато спря, затънала в калния тор под водата. Зеленината, граничеща с този край на тревната туфа, беше намачкана и накъсана; тук-там по черната вода плуваха изкоренени папратови стебла. По-нагоре видя яркочервени петна върху зеленината.

— Това не ми харесва — промърмори и тръгна наляво вместо право напред. Фидълхедите бяха добри, но имаше нещо мъртво или лошо ранено там горе. Може би бобрите се биеха един друг заради женските, или нещо такова. Не бе достатъчно гладна, за да се осмели да срещне ранен бобър, докато събира ранната си вечеря. Щеше да е добър начин да загуби ръка или око.

На половината път от остров Фидълхед Триша внезапно спря. Вцепенена, просто не можеше да отмести погледа си.

— Хей, Том — каза с треперещ глас. — О, хей, лошо.

Гледаше откъснатата глава на малко сърне. Бе търкулната по склона на тревната туфа, оставяйки кървава следа, опръсквайки фидълхедовите папрати. Очите ѝ потрепваха от пълзящите в тях гадини. Рояци мухи се виеха над кръвта. Бръмчаха като малък мотор.

— Виждам езика — каза тя; гласът ѝ беше далечен, като ехо в безкраен коридор. Слънчевата пътека върху водата стана внезапно кървавочервена, почувства, че ще повърне или припадне.

— Не — прошепна. — Не, не позволявай това, не мога.

Гласът ѝ, макар и глух, този път беше по-близо до нея. Светлината не бе толкова ярка. Да благодарим на Бога — помисли, докато стоеше почти до кръста в застоялата, тинеста вода. Никакви фидълхеди, но и никакво припадане. Нещата почти се балансираха.

Тя забърза напред, без да внимава къде точно стъпва при пренасянето на тежестта от единия крак върху другия. Вървеше свободно, като въртеше ханша си, а ръцете ѝ се движеха напред-назад в ритмични дъги. Ако беше в трико, щеше да изглежда като госта за деня в „Гимнастика с Уенди“. Хайде, всички, днес да правим едно съвсем ново упражнение, наречено „Да се махнем по-надалече от откъснатата глава на сърнето“. Напомпайте бедрата, извийте ханша, раздвижете рамената!

Опитваше се да гледа само напред, но чуваше тежкото, самодоволно бръмчене на мухите. Кой го беше направил? Бобър? Изключено. Никой бобър не откъсва глава на сърна, въпреки острите си зъби.

„Ти знаеш кой — каза студеният глас. — Онова нещо. Онова специално нещо. Кое то те наблюдава сега.“

— Никой не ме наблюдава, това са глупости — задъха се тя. Рискува, хвърли поглед през рамо и с радост видя, че остров Фидълхед остава назад. Не достатъчно бързо обаче. Погледна за последен път мъртвата глава с жужащата черна огърлица около врата ѝ.

— Това са глупости, нали, Том?

Но Том не отговори. Том не можеше да отговори. Том сега навярно беше на „Фенуей парк“, където се шегуваше със своите съотборници и обличаше своя бял екип на отбор-домакин. Този Том Гордън, който вървеше през блатото с нея — това безкрайно блато — бе само хомеопатично лекарство срещу самотата. Тя беше съвсем сама.

„Само че не си, сладурче. Ти изобщо не си сама.“

Страхуваше се обаче, че студеният глас, въпреки че не й бе приятел, казва истината. Чувството, че е наблюдавана, се върна, и то по-силно от всякога. Нерви! Разстроени нерви (тази откъсната глава). И тогава видя дървото с дузина диагонални резки по грапавата безжизнена кора. Нещо много голямо и в много лошо настроение го беше разкъсало, минавайки покрай него.

— О, боже мой — извика. — Това са следи от нокти.

„То е някъде пред теб, Триша. Пред теб и те чака, с ноктите си и всичко останало.“

Триша виждаше още застояла вода, още хълмчета, които изглеждаха като издигащи се могилки, но не видя никакъв звяр... И, разбира се, нямаше да го види, нали? Звярът прави това, което и другите зверове... как беше... имаше се специална дума, но Триша бе твърде изплашена и отчаяна, за да мисли за нея. Какво правят зверовете преди да нападнат?

„Те дебнат — каза студеният глас. — Това е, което правят, дебнат. Да, скъпа. Особено специалните като твоят нов приятел.“

— Дебнат — изграчи Триша. — Да, това беше думата. Благодаря ти.

А после започна отново да върви напред, защото бе твърде далече, за да се връща. Дори и нещо наистина да я чакаше отпред, за да я убие, беше твърде далече, за да се връща.

Този път това, което изглеждаше като твърда почва, се оказва наистина твърда почва. Триша дори не повярва, но когато се приближи, водата вече не прорязваше масата от зелени храсти и нискостеблени дървета. Беше станала по-плитка — само до средата на прасците й вместо до коленете или до бедрата. Имаше още фидълхеди, които растяха поне на две от хълмчетата — но не толкова много, както на остров Фидълхед, но тя набра шепа от тях и ги погълна. Бяха сладки, с леко тръпчив вкус. Зелен привкус и абсолютно добър. Щеше да набере още и да ги сложи в раницата, ако имаше, но нямаше. Наслаждаваше им се с детинско простодушие. Засега бяха достатъчно; за по-късно щеше да му мисли. С криволичене се отправи към твърдата почва, като похапваше от сочните зрънца и огризваше стъбълцата. Почти не съзнаваше, че газеше в блатото; отвращението й беше изчезнало.

Когато доближи последните фидълхеди на второто хълмче, ръката ѝ замръзна на място. Отново чу приспивното жужене на мухите. Този път доста по-силно. Там, където тресавището свършваше, бе задръстено със сухи клони и потопени под водата храсти. Имаше само един проходим брод и трябваше да мине през него, ако не искаше да изгуби още два часа.

Дори там ѝ се наложи да прескочи едно паднало дърво. Думата „паднало“ изобщо не бе точна. По него видях резки като ония... и макар че в долния край на стеблото му се криеше в гъстите храсти, мястото на пречупването бе свежо — сякаш някой преди миг не просто го бе съборил, а пречупил като клечка за зъби.

Жуженето ставаше все по-силно. Останалата част от сърнето — по скоро остатъците от него — лежах на показ до фидълхедите, близо до мястото, където Триша най-послед се изкачи, измъквайки се навън от блатото. Трупът бе разкъсан на две парчета, съединени с лъцящо от мухи кълбо черва. Единият крак бе откъснат и подпрян на дънера на близкото дърво като бастун.

Триша закри устата си с длан да не повърне и забърза напред, издавайки кратки звуци „ърк-ърк“. Опитваше се да не хълца. Нещото, убило сърнето, може би искаше тя да хълца? Здравата част в нейния разум (все още значителна) казваше не, а болната — че онова нещо нарочно е опръскало с кръв най-богатите находища с фидълхеди в блатото и разкъсало тялото на сърнето. И ако наистина бе така, може би иска да я накара да изхвърли навън и малкото храна, която беше успяла да отмъкне?

„Да. Така е. Ти просто си една страхливка. Забрави. И престани да хълцаш, за бога!“

Звуците „ърк-ърк“ — като големи, месести хълцукания — се разрешиха, докато тя вървеше на запад (водеше се по слънцето), а и звукът от бръмченето на мухите отслабна. Когато напълно изчезна, Триша събу чорапите и нахлузи отново маратонките. Чорапите ѝ! спомняше си как ги беше обула в спалнята в Санфорд, просто седеше на ръба на леглото в спалнята и ги обуваше, докато пееше „Сложи ръцете си около мен... щото вече съм до теб“. Парче на „Бойз то дъ макс“; двете с Пепси считаха „Бойз то дъ макс“ за страхотни, особено Адъм. Спомняше си и слънчевото петно на пода. Спомняше си и плаката на „Титаник“ върху стената. Споменът — как си обуваше

чорапите, седнала на ръба на леглото в спалнята, беше ясен, но много далечен. Същото, както старите хора като баба й си спомняха неща, случили се в тяхното детство. Чорапите й, о, чорапите й сега! По-скоро — дупките, които се държаха на конци! Това я накара отново да се разплаче (може би защото самата се чувстваше като дупки, държащи се на конци), но се овладя. Нави чорапите и ги пъкна в раницата.

Точно закопчаваше катарамите на капака, когато отново чу звука „уъп-уъп-уъп“ от въртящите се перки на хеликоптер. Този път много по-близо. Триша скочи на крака и се завъртя в кръг, мокрите й дрехи шляпаха около нея. И там, далече на изток, чернеейки се на фона на небето, имаше две фигури. Заприличаха й на водните кончета от онова далечно Блато на мъртвото сърне. Нямаше смисъл да маха и да вика, бяха на стотици мили разстояние, но го направи, така или иначе — просто не можа да се въздържи. Накрая, когато гърлото й преградна, се отказа.

— Гледай, Том — каза, като ги следваше с тъжен поглед отляво надясно... от север на юг. — Виж, те се опитват да ме намерят. Само да дойдат малко по-близо...

Но те не дойдоха. Невидими, те изчезнаха зад височината на гората. Триша стоеше на място, без да помръдне, докато звукът на мотора се стопи в монотонното пеене на щурците. Изпусна една дълбока въздишка и коленичи, за да завърже маратонките. Не усещаше вече, че нещо я наблюдава, това бе...

„О, лъжкия такава — каза студеният глас — той се забавляваше. — Ти, малка лъжкия такава.“

Не, тя не лъжеше, поне не нарочно. Бе толкова изморена и объркана, че изобщо не бе сигурна какво усещаше... освен, че все още е гладна и жадна. Сега, извън тинята и калта (и далече от разкъсаното тяло на сърнето), тя усети глада и жаждата осезателно. Мина й през ума да се върне и да набера още от фидълхедите въпреки всичко — можеше да заобиколи тялото на сърнето и най-окървавените места, разбира се.

Пепси губеше търпение, ако Триша си одраскаше коляното при карането на ролери, или паднеше, докато се катереха по някое дърво. Ако видеше сълзите в очите й, вероятно щеше да каже: „Не ми се прави на изнежена фръцла Макфарлънд.“ Бог знаеше, че тя не се

правеше на изнежена фръцла относно едно мъртво сърне, не и в ситуация като тази, но...

...но тя се страхуваше, че онова нещо, което беше убило сърнето, можеше все още да е там. Все още да я наблюдава и да чака. Надяваше се, че ще се върне.

Колкото до това, да пиеше вода от блатото, работата ставаше сериозна. Мръсотията беше едно на ръка. Другото бяха мъртвите мушици и яйцата на комарите. Можеха ли комарите да се излюпят в стомаха на човек? Навярно не. Искаше ли да разбере със сигурност? Определено не.

— Вероятно ще намеря други фидълхеди. Нали така, Том? А също и боровинки.

Том не отвърна, но преди да я осенят нови мисли, тя тръгна отново.

Вървя на запад още три часа, в началото бавно, а после по-бързо, навлизайки в област с високи дървета. Краката я боляха, гърбът ѝ пулсираше, но нито едно от болезнените места не я занимаваше. Дори гладът бе изтласкан от съзнанието ѝ, когато светлината на деня премина от златно в червено, жаждата вече избухваше в мозъка на Триша. Гърлото ѝ пулсираше; усещаше езика си като прашасал червей. Проклинаше се, че не пи вода от блатото, когато имаше тази възможност. Изведнъж извика: „По дяволите, връщам се“.

„По-добре недей, сладка моя — каза студеният глас. — Никога няма да намериш пътя обратно. Дори да имаш достатъчно късмет, дори перфектно да се ориентираш, ще бъде тъмно, преди да стигнеш там... и кой знае какво ще те чака?“

— Млъкни — каза отпаднала, — просто млъкни глупава, подла кучко такава.

Но, разбира се, глупавата и подла кучка бе права. Триша се обърна пак в посоката на слънцето — сега то бе оранжево. Жаждата ѝ ставаше все по-нетърпима — ако бе така остра в осем часа, каква ли щеше да бъде в полунощ? Колко време можеше човек да живее без вода? Не можеше да си спомни, въпреки че бе попадала на този определено смешен факт — беше сигурна, че го е чела някъде. Във всеки случай, не толкова дълго, колкото можеше да издържи без храна. Какво ли щеше да е, ако умреш от жажда?

— Няма да умра от жажда в проклетата стара гора... нали, Том?
— попита, но Том нищо не казва.

Истинският Том Гордън сигурно вече наблюдаваше играта. Тим Уейкфийлд, умелият питчър на Бостън, срещу Анди Петит, младия левак на „Янките“. Гърлото на Триша пулсираше. Бе ѝ трудно да преглъща. Спомни си как беше валяло (както споменът как си обуваше чорапите, седнала на ръба на леглото в спалнята, и този спомен също така изглеждаше много далечен) и пожела отново да завали. Щеше да излезе изпод дърветата и да танцува с вдигната назад и нагоре глава, разперени ръце, с отворена уста; да танцува като Снупи върху своята кучешка къщичка.

Движеше се тежко между боровете и смърчовете, които растяха все по-нависоко и бяха по-добре разположени, тъй като тази част на гората ставаше все по-стара. Светлината на залязващото слънце се процеждаше косо през дърветата във все по-силни цветове. Щеше да мисли, че дърветата и оранжево-червената светлина бяха красиви, ако не беше жаждата... Една част от съзнанието ѝ обаче отбеляза тази красота въпреки физическото ѝ изтощение. Светлината беше прекалено ярка. Слепоочията ѝ пулсираха от главоболие, а гърлото ѝ бе свито като главичката на карфица.

В това състояние отпърво възприе звука на течаща вода като слухова халюцинация. Не можеше да бъде истинска вода; проклетото нещо обаче се чуваше твърде близо. Обърна се натам, като тръгна на югозапад, а не право на запад, промъкваше се под ниските клони и прескачаше падналите дънери като в хипнотичен транс. Когато звукът стана още по-силен — твърде силен, за да го сбърка с каквото и да е друго — Триша започна да тича. Подхлъзна се два пъти по килима от борови иглички и пресече направо през грозна долчинка с коприва, която изпоожули ръцете и китките ѝ. Десет минути след чуването на слабия звук от течаща вода, стигна висок, стръмен склон с няколко сиви скални издатъци. Под тях кипеше и се пенеше буен поток, в сравнение с който нейният първи ручей изглеждаше не по-пълноводен от капките, които падат от края на маркуч, по който водата е спряна.

Триша тръгна по края на склона, въпреки че една погрешна стъпка щеше да я изпрати, премятайки се през глава надолу поне двадесет и пет фута, и това навярно щеше да я убие. Пет минути, след като вървя срещу течението на потока, стигна до нещо като груб жлеб,

който слизаше в клисурата, където течеше потокът. Беше естествен улей, покрит с падали десетилетия наред листа и борови иглички.

Тя седна в горния край на улея, също като дете, което се кани да се спусне по пързалка. Плъзна се надолу, все още в седнало положение, кота забавяше движението с ръце и използваше краката си за спирачки. Някъде по средата започна да спира. Не толкова, за да се опита да спре — това много вероятно щеше де я изпрати отново с премятане във въздуха, и легна по гръб, постави ръцете си с преплетени пръсти под врата, затвори очи и се помоли за най-доброто.

Спускането до дъното бе кратко и разтърсващо. Триша блъсна един стърчащ камък с дясното си бедро, а друг удари преплетените ѝ пръсти така силно, че те се вдървиха. Ако не беше сложила ръцете под главата, този втори камък можеше да ѝ разцепи черепа или нещо още по-лошо. „Гледай да не си счупиш врата“ — казваха възрастните, а тази беше една от любимите приказки на баба Макфарлънд.

Тя удари дъното с тъп удар, от който костите ѝ изхрущяха, и в същия миг маратонките ѝ се напълниха с леденостудена вода. Измъкна ги, завъртя се обратно, легна по корем и започна да пие, докато не усети пробождане в челото, както когато гладна и запотена твърде бързо се нагълтваше със сладолед. Триша измъкна от леденото течение лицето си, от което капеше вода, а калта се беше размазала. Погледна смрачаващото се небе задъхана и блажено ухилена. Беше ли опитвала някога толкова вкусна вода? Не. Беше ли опитвала някога нещо толкова вкусно? Абсолютно не. Удоволствие от висша класа. Потопи пак лицето си и пи отново. Най-после стана, оригна се и се засмя нервно. Усещаше стомаха си подут, изпънат като тъпан. В момента дори не бе гладна.

Улеят бе твърде стръмен, за да се изкачи обратно; можеше да стигне до средата или дори по-нависоко, рискувайки ново търкаляне към дъното. От другата страна на потока обаче имаше доста стърчащи камъни, които можеше да използва като стъпала. Трябваше да върви, да върви, преди да се стъмни отново. Защо не? Утолила жаждата, отново се чувстваше силна, прекрасно силна. И уверена. Блатото остана назад, бе намерила нов поток. Добър поток.

„Да, но какво ще кажеш за онова нещо?“ — попита студеният глас.

Триша отново се разтрепери от този глас. Това, което той казваше, бе лошо; но че в нея откри едно тъмно момиче, бе още по-лошо.

„Забрави ли за онова специално нещо?“

— Ако изобщо има специално нещо, то вече си е отишло. Обратно при сърнето може би.

Беше вярно, или поне изглеждаше вярно. Усещането, че някой я наблюдава или дебне, изчезна. Студеният глас го знаеше и нищо не каза. Триша откри, че си представя неговия собственик — една пакостлива, малка сладурана, с изкривена в подигравателна гримаса уста, която приличаше леко, само по чиста случайност, на самата Триша (както при прилика с втора братовчедка). Вече крачеше гордо, раменете ѝ — стегнати и изправени, юмруците — стиснати, самата дързост и непукизъм.

— Омитай се или си остани там! Ти не можеш да ме уплашиш! Мамка ти!

Ето че от устата ѝ отново излезе онова, което Пепси наричаше „ужасната, безочлива дума“, но Триша изобщо не съжаляваше. Тя даже си представи как я казва на Пийт, ако Пийт отново започнеше всички ония свои глупости за Малдън, докато се прибираха вкъщи от училище. Малдън това и Малдън онова, татко това и татко онова, а какво щеше да стане, ако просто му кажеше: „Хей, Пийт, мамка ти“, как ти харесва това? Триша го виждаше опулен насреща ѝ, зяпнал, с увиснало чене. Това я накара да захихика.

Тя се изправи, приближи се към водата, избра четири камъка, които щяха да я преведат през водата, и от един на друг, премина през коритото на потока. След като вече беше на другия бряг, внимателно се запуска по склона.

Наклонът постепенно се увеличаваше, а потокът край нея ставаше все по-шумен, като се блъскаше и пенеше в скалистото си легло. Когато стигна едно открито място, където земята бе относително равна, реши да остане тук за през нощта. Въздухът бе станал плътен и сенчест; ако опиташе да продължи надолу по склона, рискуваше да падне. Тук всъщност съвсем не бе лошо; можеше поне да вижда небето.

— Мушиците обаче са ужасни — извика, пляскайки с ръка по комарите около лицето и по врата. Отиде при потока за кал, но — сори,

ха-ха, малка шега, моето момиче — нямаше кал. Скали — колкото искаш, но кал никаква. Поседя няколко минути върху петите си, докато мушиците упражняваха лупинги пред очите ѝ, размисли върху нещата и кимна с глава. Отстрани боровите иглички с ръка, загреба с шепи от меката пръст, поля я с вода от бутилката. Замесваше кал с пръстите си, като самият процес ѝ доставяше огромно удоволствие (както баба ѝ Андерсън месеше хляб в своята кухня през съботните сутрини). Щом получи отлична, добре размачкана лепкава смес, започна да я размазва по цялото си лице. Докато свърши, стана тъмно.

Триша се изправи, като все още търкаше кал по ръцете си, и се огледа. Наоколо нямаше паднало дърво, под което удобно да спи през нощта, но на около двадесет ярда от брега на потока, където стоеше, съзря купчина борови клони. Пренесе ги до една от високите ели, които растяха близо до потока, и ги облегна на дънера ѝ под формата на обърнато надолу ветрило, през който можеше да пропълзи... в нещо като половин палатка. Ако не излезеше вятър да събори клоните, щеше да ѝ бъде доста уютно.

Щом донесе последните два клона, усети спазъм в стомаха си и някакво потрепване в червата. Спря — с по един клон във всяка ръка — и зачака какво ще се случи, спазъмът, както и странното усещане за слабост ниско долу в нея преминаха, но нещо остана. Нещо като пърхане. „Пърхане на пеперуди“ бе изразът на баба Андерсън, само че тя го използваше, за да каже, че е изнервена, а Триша не се чувстваше точно изнервена. Беше друго.

„От водата е — каза студеният глас. — Нещо във водата. Ти си отровена, сладурче. Ще си мъртва до утре.“

— И така да е — каза Триша и прибави последните два клона към своя самоделен подслон. — Бях толкова жадна. Трябваше да пия.

Към това нямаше коментар. Вероятно дори студеният глас, макар и да беше предател, разбираше — тя бе трябвало да пие, на всяка цена.

Тя изхлузи раницата от гърба си, отвори я и с благоговение извади своя уокмен. Сложи слушалките и натисна бутона за включване. Станцията УКАС все още беше достатъчно силна, за да се чува, но сигналът не беше същия, като предишната вечер. Стори ѝ се смешно, че извървя толкова разстояние, почти да излезе извън обхвата на радиостанцията, както когато човек загубва някоя станция при

дълго пътуване с кола. Беше смешно, много смешно наистина. Толкова смешно, че чак го усещаше в стомаха.

— Добре — каза Джо Кастигльн. Гласът му бе слаб, все едно идваше от много далече. — Мо е заел позиция и ние сме готови за края на четвъртия ининг.

Неочаквано пърхането на пеперудите, както в гърлото ѝ, така и в стомаха ѝ, а и онези неприятни хълцания „ърк-ърк, ърк-ърк“ започнаха отново. Триша се изтърколи навън от подслона си, изправи се на колене и започна да повръща в сянката между две дървета, като се държеше за едното с лявата си ръка, а дясната бе притиснала към стомаха.

Тя стоеше, където си беше, като със задъхване си поемаше въздух и плюеше навън слюнки с вкус на почти несмлени фидълхеди — кисел и противен — докато Мо направи три хвърляния под възгласите на феновете. Трой О'Лиъри беше следващият.

— Е, „Ред Сокс“ нещо объркаха работата — отбеляза Трууп. — Вече губят със седем на едно в края на четвъртия ининг, а Анди Петит изпрати направо бисер.

— О, проклетие! — каза Триша и отново започна да драйфа. Не виждаше това, което излизаше от устата ѝ, бе твърде тъмно, но усещаше, че бе нещо рядко, повече като супа, отколкото като повръщано. Някаква аналогия между тези две думи — супа и повръщано, моментално накара стомаха ѝ пак да забълва. Тя отстъпи назад от дърветата, между които бе повръщала, все още на колене, и тогава отново усети спазъм в червата си, този път много по-силен.

— О, ПРОКЛЯТИЕ! — извика Триша, опитвайки да разкопчае копчето на дънките си. Беше сигурна, че няма да успее, абсолютно сигурна, но все пак успя да устиска достатъчно дълго, за да смъкне дънките и гащите си и да ги дръпне напред. Всичко отзад излезе под формата на гореща, неприятно воняща струя. Триша издаде вик и някаква птица в угасващата светлина на деня се обади в отговор, като че ли ѝ се присмиваше. Когато най-накрая свърши и се опита да се изправи на крака, почувства внезапно замайване. Загуби равновесие и плъосна назад.

— Изгубена и плъосната в собствените си изпращания — отбеляза. Започна да плаче, после — да се смее, като се сети колко смешно бе всичко това. „Изгубена и плъосната наистина в собствените

се изпражнения“ — каза. Изправи се с мъка, продължавайки да плаче и да се смее, дънките и гащите ѝ се мотаеха около глезените (дънките — скъсани и на двете колена, втвърдени от калта, но поне не-о-гов-не-ни). Събу ги и тръгна към потока, гола от кръста надолу и със своя уокмен в едната ръка. Трой О’Лиъри бе направил единичен по времето, когато загуби равновесие и плъосна в собствените си изпражнения; сега, когато стъпи с боси крака в леденостудената вода на потока, Джим Лийритс удари двоен. Страничните отпаднаха.

Наведена, като загребваше вода и я плискаше по дупето и задните си части, Триша каза:

— Това беше от водата, Том, от проклетата стара вода, но какво можех да направя? Просто да стоя и да гледам?

Краката ѝ напълно се схванаха, когато излезе от потока; задните ѝ части — също, но поне отново бе чиста. Облече гащите и дънките и точно щеше да закопчее копчето, когато стомахът отново я присви. С два скока се озова при дърветата, прегърна същото, както предния път, и пак задрейфа. Съвсем секс-шу-ално, все едно, че изхвърляш под налягане две чаши гореща вода. Отпусна глава и опря челото върху грапавата кора на бора. За миг си представи забита в него табела, като ония по входовете на къмпингите край езеро или край море, с надпис: „Място за повръщане на Триша“. Това я разсмя, но смехът ѝ по-скоро беше горчив. А във въздуха между тези гори и светът, за който тя глупаво вярваше, че бе неин, звучеше безсмисленият рефрен, онзи, който казваше: „Набери 1-800-54-Гигант.“

Сега отново я присвиха червата.

— Не — каза Триша с чело все още опряно на дървото и със затворени очи. — Не, моля те, недей повече. Помогни ми, господи. Моля те, недей повече.

„Не си хаби силите — каза студеният глас. — Няма никакъв смисъл да се молиш на Подразбиращото се.“

Присвиването премина. Триша бавно се върна при своя заслон, като усещаше краката си слаби, като гумени. Гърбът я болеше от повръщането; мускулите на стомаха ѝ бяха странно отпуснати. А кожата ѝ беше гореща. Тя си мислеше, че вероятно има треска.

Дерек Лоу излезе да хвърля за „Ред Сокс“. Джордж Посейда го поздравя с един троен в десния ъгъл на полето. Триша пропълзя в своя заслон, като внимаваше да не докосне нито един от клоните с ръка или

с хълбок. Ако това станеше, навярно цялото нещо щеше да се срути. Ако отново беше на зор (така го наричаше майка ѝ; Пепси го наричаше „да имаш Хършиевите струи“ или „да играеш външната полка“), тя навярно, така и така, щеше да го срути. Междувременно обаче бе на закрито.

Чък Ноблоч удари това, което Трууп наричаше „шеметно висока топка“. Ларън Браг я хвана, но Посейда спечели. Осем на едно за „Янките“. Тя бе свита на кълбо тази вечер, на абсолютно кълбо.

— На кого звъниш, когато предното стъкло се счупи? — пееше под носа си, докато лежеше върху боровите иглички. — 1-800-54-Гиг...

Разтърси я внезапен спазъм вместо горещи вълни, тя чувстваше, че цялата изстива. Вкопчи калните си пръсти в калните си рамене и се сви, като се надяваше клоните, които толкова внимателно бе подредила, да не се срутят върху нея.

— Водата — промърмори тя. — Водата, проклетата стара вода, няма да пия вече от нея.

Но тя знаеше много добре и нямаше нужда студеният глас да ѝ казва друго. Отново бе жадна, повръщането и останалият в устата ѝ вкус на фидълхеди правеше тази жажда дори още по-силна и непоносима. Съвсем скоро щеше да посети потока отново.

Тя лежеше, слушайки „Ред Сокс“. Те се събудиха в осмия ининг, като спечелиха четири точки и отстраниха Петит. Докато батерът на „янките“ играеше срещу Денис Екерсли в началото на деветия („Ек“, както го наричаха Джо и Трууп), Триша се предаде — повече не издържа да слуша глухото бълбукане на потока. То се чуваше дори при усиления звук на уокмена и нейният език и гърло молеха за това, което чуваше. Внимателно се измъкна заднишком от заслона, отиде при потока и пи отново. Водата беше студена и приятна, с вкус не на отрова, а на божествен нектар. Пропълзя обратно под клоните, заливана ту от горещи, ту от студени вълни, потна и трепереща, и щом легна отново на земята, помисли: „Сигурно ще съм мъртва до сутринта. Мъртва или толкова болна, че ще искам да умра.“

„Ред Сокс“, които сега губеха с резултат осем на пет, натовариха базите само с един играч навън в края на деветия ининг. Номар Гарсиапара изпрати силна топка в центъра на полето. Ако тя беше излязла извън, „Сокс“ щяха да спечелят гейма с резултат девет на осем.

Вместо това Бърни Уилямс направи показан подскок пред стената на съблекалните и улови топката, ударена от Гарсиапара. Една точка, отбелязана при пожертвувателно тичане, но това бе всичко. Излезе О'Лиъри и би аут срещу Мариано Ривера, слагайки по този начин край на една безлична вечер и на играта. Триша натисна бутона и изключи уокмена, за да пести батериите. После започна да плаче, отпаднало и отчаяно, с глава върху кръстосаните си ръце. Беше й лошо на стомаха и й се гадеше; „Сокс“ бяха загубили; Том Гордън изобщо не влезе в тази глупава игра. Животът бе кучешки фъшкии. Тя все още плачеше, когато заспа.

В Мейнското полицейско управление в Касъл Рок дойде кратко телефонно обаждане, точно когато Триша действаше срещу разумното си решение и пиеше от потока за втори път. Обажданият се предаде своето съобщение на оператора и на магнетофонната лента, която записваше всички постъпили обаждания.

Начало на обаждането: 21:46 часа.

ОБАЖДАЩ СЕ: Момичето, което търсите, бе отвлечено от главната пътека от Франсиз Реймънд Мезърол, с М като микроскоп. Той е на тридесет и шест, носи очила, има къса коса, изрусена. Записахте ли?

ОПЕРАТОР: Господине, може ли да ви помоля да...

ОБАЖДАЩ СЕ: Млъкнете, млъкнете и слушайте. Мезърол кара син „Форд“-фургон, който, мисля, се казва „Еконолайн“. Стигнал е поне в Кънектикът. Той е долен мръсник. Прегледайте досието му и ще се убедите. Ще блудства с нея няколко дни, ако тя не му създава грижи, така че разполагате с няколко дни, после ще я убие. Правил го е и преди.

ОПЕРАТОР: Господине, бихте ли казали номера на шофьорската си книжка...

ОБАЖДАЩ СЕ: Дадох ви името му и какво кара. Дадох ви всичко, което ви е необходимо. Той е правил това и преди.

ОПЕРАТОР: Господине...

ОБАЖДАЩ СЕ: Надявам се, че ще го убиете.

Край на обаждането: 21:48 часа.

Проследяването на телефонното обаждане установи, че то бе направено от уличен телефон в Олд Очард Бийч. Никаква полза от това.

Около два часа на следващата сутрин — три часа след като полицията в Масачузетс, Кънектикът, Ню Йорк и Ню Джърси бе започнала да търси син „Форд“-фургон, каран от мъж с къса руса коса, който носеше очила — Триша се събуди с още по-силно гадене и спазми в корема. Събори подслона си, измъквайки се от него, смъкна дънките и гащите си надолу и изпразни дебелото си черво от това, което изглеждаше като огромно количество разрежена киселина. Болеше я там, отдолу, болеше я със силен, парещ сърбеж — най-лошият случай на диария, който изобщо бе имала.

Когато дрискането приключи, тя пропълзя обратно до „Място за повръщане на Триша“ и се хвана здраво за същото дърво. Кожата ѝ беше гореща, косата ѝ — залепнала от пот; цялата трепереше и зъбите ѝ тракаха.

„Не мога повече да повръщам. Моля те, господи, не мога повече да повръщам. Ще умра, ако продължа да повръщам.“

Тогавя за първи път видя истинския Том Гордън. Той стоеше в гората на около петнадесет фута от нея, белият му екип като че ли грееше на лунната светлина, която падаше между дърветата. Носеше ръкавицата си. Дясната му ръка бе зад гърба и Триша знаеше, че в нея държи бейзболна топка. Щеше да я хване добре в дланта си, да я завърти между дългите си пръсти, чувствайки ръбовете по нея, и щеше да спре едва тогава, когато захващането бе както трябва.

— Том — прошепна тя. — Ти изобщо нямаше шанс тази вечер, нали?

Том не ѝ обърна внимание. Той гледаше знака. Неговата неподвижност извираше от раменете му, обвивайки го целия. Стоеше там, на лунната светлина, ясен като раните по ръцете ѝ, реален като гаденето в гърлото и корема ѝ, тези пърхащи пеперуди. Той целият бе неподвижност, неподвижност, която чака знака. Не свършена неподвижност — ръката му зад гърба нагласяваше топката по ръбовете, търсейки най-доброто захващане, а неподвижност — да,

скъпа, неподвижност в очакването на знака. Триша се запита — не можеше ли сама да постигне неподвижността — просто да остави тръпките да преминат, както водата се стича по гърба на патицата, и да успокои бърканицата в себе се?

Хвана се за дървото и опита. Не се получи веднага (хубавите неща стават бавно, казваше баща ѝ), но после наистина се получи; тишина в съществуването ѝ, благословената неподвижност. Стоя дълго време така. Дали батърът не мислеше да се откаже, защото тя твърде се бави между хвърлянията? Все едно. Беше ѝ безразлично, така или иначе. Тя е самата неподвижност в очакване на знака и точното захващане на топката. Неподвижността идваше от раменете, извираще оттам и я обвиваше като сияние.

Тръпките отслабнаха, после напълно спряха. Осъзна, че стомахът ѝ също се е успокоил. Червата ѝ все още я присвиваха, но вече не така силно. Луната бе слязла надолу. Том Гордън си беше отишъл. Разбира се, той изобщо не бе идвал тук, и все пак той беше тук...

— Изглеждаше съвсем истински — програчи тя. — Истински като истински. Уау!

Изправи се и бавно отиде до дървото със съборения заслон. Въпреки че ѝ се спеше адски, тя отново построи ветрилото от клони, после пропъзля под тях. Пет минути по-късно бе мъртва за света. Докато спеше, нещо дойде и започна да я наблюдава. То я наблюдаваше дълго време. Едва когато светлината очерта бледа линия на хоризонта от изток, то си отиде... но не отиде много надалече.

[1] 1 инч е равен на 2, 54 см. — Б.пр. ↑

[2] *Кетчър* — играчът, който стои зад батъра и хваща хвърлената от питчъра топка, ако батърът не успее да я удари. — Б.пр. ↑

[3] *Фидълхед* — местно име за младите листа на вид папрат. — Б.пр. ↑

ШЕСТИ ИНИНГ

Когато Триша се събуди, птиците вече уверено пееха. Светлината бе силна и ярка, както при преполовена утрин. Щеше да спи може би още по-дълго, ако не я измъчваше гладът. Коремът ѝ къркореше на празно и тази всеобхващаща празнота тръгваше от гърлото и стигаше коленете. А точно по средата преминаваше в болка, в действителна болка. Като че ли нещо я бодеше някъде отвътре. Това усещане я уплаши. Беше изпитвала глад и преди, но никога чак толкова, че да я боли по този начин.

Измъкна се заднишком от заслона си, като пак го събори, изправи се на крака и със залитане тръгна към потока, сложила ръцете си отзад на кръста. Навярно приличаше на бабата на Пепси Робичод, тази, която бе глуха, и имаше толкова лош артрит, че трябваше да използва бастун. Баба Грънт, както ѝ казваше Пепси.

Триша коленичи край потока, загреба вода с шепите си и пи като кон от корито. Ако пак се разболееше, да се разболява, да става каквото ще. Трябваше да сложи нещо в стомаха си.

Изправи се и се огледа унило наоколо, придърпа дънките нагоре (бяха ѝ точни преди време, сега ѝ бяха широки), после заслиза по хълма и течението на потока. Въобще не се надяваше, че той ще я изведе от гората, поне можеше да я отдалечи малко от „Място за повръщане на Триша“; поне това можеше да направи.

Беше изминала може би около стотина крачки, когато пакостливата сладурана пак проговори. „Не си ли забравила нещо, миличка?“ Дори пакостливата сладурана започваше да звучи уморено, но гласът ѝ бе все така студен и ироничен, както обикновено. На всичко отгоре беше и права. Триша постоя за миг на място с наведена надолу глава и падаща в очите коса, после се заизкачва към своя нощен лагер. Трябваше да се спре два пъти, за да успокои биещото в гърдите сърце; ужаси се колко малко сили ѝ бяха останали.

Тя напълни бутилката с вода, прибра я с парцаливите остатъци в раницата, въздъхна при тежестта ѝ (проклетата, беше съвсем лека) и

тръгна отново. Бе уморена. Трябваше да спира и да почива на всеки петнадесет минути. Главата ѝ пулсираше. Цветовете наоколо изглеждаха прекалено ярки, а когато някаква сойка изкряка от някакъв клон над главата ѝ, звукът като че ли проряза тъпанчетата ѝ като с нож. Представи си, че Том Гордън е с нея, за да ѝ прави компания, а после, след известно време, вече не трябваше да си представя. Той наистина вървеше до нея и макар да знаеше, че това е халюцинация, на дневната светлина изглеждаше също така истински, както на лунната.

Около обяд Триша се спъна в някакъв камък и се просна с цялата си дължина в един къпинов храсталак. Лежеше без дъх, сърцето ѝ биеше, пред очите ѝ играеха бели светлини. Напегна се да се изправи от храсталака, но не успя. Изчака, почина си малко, опита се да постигне пак онази неподвижност със затворени очи и после отново напегна сили. Този път се измъкна, но краката ѝ отказваха да я държат. През последните четиридесет и осем часа не бе яла нищо друго освен едно сварено яйце, сандвича с риба тон, бисквитите „Туикс“ и няколко фидълхеди. Освен това имаше диария и повръщаше.

— Ще умра тук, нали Том? — Гласът ѝ бе спокоен и ясен.

Нямаше отговор. Триша вдигна глава и се огледа наоколо. Номер 36 си бе отишъл. Триша се примъкна до потока и отпи една глътка. Водата като че ли вече не дразнеше стомаха и червата ѝ. Тя не знаеше дали това означава, че организмът ѝ е свикнал с водата, или просто тялото ѝ се беше предало, опитвайки се да се освободи от всичко лошо, от всички нечистотии.

Триша се надигна и седна, избърса капещата вода от устните си и погледна на северозапад по течението на потока. Теренът напред ставаше по-равен, а старата гора като е ли отново се променяше, като елите отстъпваха място на по-малки, по-млади дървета. Тя не знаеше още колко ще продължава в тази посока. Нямаше никакви хеликоптери, нямаше лаещи кучета. Предположи, че може да чуе техните звуци, също както можеше да види Том Гордън, ако поиска, но по-добре да не мисли за тях. Ако нещо действително можеше да я изненада, то със сигурност бяха реалните гласове.

Нищо друго.

— Аз ще умра в гората. — Този път това не беше въпрос.

Лицето ѝ се изкриви в скръбно изражение, но нямаше сълзи. Погледна ръцете си: трепереха. Най-после успя да се изправи на крака и тръгна отново. Докато бавно се спускаше надолу, двама детективи от канцеларията на главния прокурор разпитваха майка ѝ и брат ѝ. По-късно този следобед един психиатър, който работеше в щатската полиция, щеше да се опита да ги хипнотизира и щеше да успее с Пийт. Техните въпроси се въртяха около отбиването им в крайпътния паркинг сутринта в събота и тръгването им нагоре по планината. Бяха ли видели син „Форд“-фургон? Бяха ли забелязали мъж с руса коса и очила?

— Боже мой — каза Куила, най-после предавайки се на сълзите, които почти сдържаше досега. — Боже мой, мислите, че моето момиченце е било отвлечено, така ли? Похитено зад гърбовете ни, докато ние се карахме? — При тези думи Пийт също започна да плаче.

В района TR-90, TR-100 и TR-110 търсенето на Триша продължаваше, но периметърът беше стеснен, мъжете и жените в гората бяха инструктирани да се съсредоточат повече върху територията в близост до мястото, където момичето е било видяно за последен път. Екипите сега по-скоро търсеха за следи от момичето, отколкото за него самото и раницата ѝ, дъждобрана, части от нейното облекло. Не и гащичките ѝ обаче; хората на прокурора и полицейските детективи бяха почти сигурни, че никой нямаше да ги намери. Типове като Мазърол обикновено задържаха бельото на жертвите си, пазейки го дълго, след като тялото е хвърлено в някоя канавка или натъпкано в канализацията.

Триша Макфарлънд, която никога през живота си не бе виждала Франсис Реймънд Мазърол, сега се намираше тридесет мили отвъд северозападната граница на новата, още по-стеснена област на издирване. Хората от Мейнското управление и от горските служби трудно щяха да повярват в това, дори и без да ги бе заблудило фалшивото обаждане, но то беше истина. Тя вече не се намираше в пределите на Мейн; около три часа в следобед на този понеделник тя премина в землището на Ню Хампшър.

Беше около час по-късно, когато Триша видя храстите близо до група букови дървета недалеч от потока. Тя тръгна към тях, но не смееше да повярва дори когато видя яркочервените боровинки по тях

— нали току що си бе казала, че можеше да види и чуе всякакви неща, ако достатъчно силно го пожелаеше?

Вярно... но също си бе казала, че ако нещо я изненада, ще бъде реално. Още четири крачки и тя се убеди, че храстите са реални. Храстите... и обилният товар от червени боровинки, увиснали като мънички ябълки.

— Боровинки, хо! — извика с пресипнал, дрезгав глас и всички съмнения свършиха, когато две врани, пируваха с падналите по земята плодове малко по-нататък в храсталака, излетяха, грачейки ядосано.

Триша имаше намерение да върви, но откри, че вместо това тича. Когато стигна до храстите, тя спря на пети, дишайки тежко, със зачервени и ситни жилчици бузи. Протегна към тях мръсните си ръце, после ги отдръпна, все още убедена дълбоко в себе си, че опита ли се да докосне боровинките, пръстите ѝ ще преминат през тях. Храстите ще потреперят като в специален филмов ефект (един от любимите на Пийт „морфини“) и ще се разкрият какво всъщност представляват; просто още незрели кафяви къпини, готови да пият от кръвта ѝ, колкото могат повече, докато тя е все още топла.

— Не — каза тя и се протегна напред. За миг все още не беше сигурна и тогава... о, и тогава...

Боровинките бяха малки и меки под допира на пръстите ѝ. Тя смачка първата, която хвана; капчици червен сок пръсна по кожата ѝ и това ѝ припомни как веднъж бе гледала баща си да се бръсне и той се поряза.

Поднесе пръста с капчиците по него (и останалото от смачканата боровинка) към устата и го постави между устните си. Вкусът беше остър и сладък, като ѝ напомняше не за плодчетата в чая, а за боровинков сок, току-що налят от бутилка, стояла в хладилника. Този вкус я накара да се разплаче, но тя не усещаше сълзите, които се стичаха по бузите ѝ, вече протягаше ръце за други боровинки, като ги късаше от листата на лепкави, кървящи гроздове, тъпчеше ги в устата си, почти без да ги дъвче, поглъщаше ги и посягаше за още.

Тялото ѝ се разтвори за боровинките; стопли се от тяхната захар. Тя почувства как стана това — беше напълно ясно, както щеше да каже Пепси. Нейното мислещо Аз беше нейде далеч, но наблюдаваше всичко това. Тя береше боровинките от техните клончета, като затваряше ръката си около цели китки и дърпаше. Пръстите ѝ станаха

червени, дланите, устата ѝ — също. Когато навлезе още по-навътре в храстите, заприлича на жестоко издраскано момиче, което се нуждае от спешна медицинска помощ.

Тя изяде и няколко листа заедно с боровинките, майка ѝ се оказа права за тях — те също бяха добри за ядене, дори ако не си бобак. И тръпчиви. Комбинацията от двата вкуса ѝ напомняше за желирания сос, който баба Макфарлънд поднасяше с печеното пилешко.

Щеше да продължи да яде и да върви на юг дълго време, но боровинковите храсти внезапно свършиха. Триша излезе от последния храсталак и се намери срещу кроткото, леко стреснато лице и тъмнокафявите очи на една едра кошута. Тя изпусна боровинките, които държеше в двете си шепи, и издаде вик през това, което сега изглеждаше като уста, по която някой луд беше плескал, както му падне, червило.

Кошутата явно не се обезпокои от напредването ѝ с прашене и мляскане през боровинковия храсталак, а само леко раздражена от вика ѝ — по-късно на Триша ѝ хрумна, че кошутата ще има късмет, ако оцелее до идващия ловен сезон през есента. Тя просто наостри уши и направи две грациозни стъпки — по-скоро леки подскоци — назад към една полянка, огряна от преплетени снопове светлина в златистожълти отблясъци.

Зад кошутата, гледайки по-изплашено, стояха две малки еленчета на дългите си, слаби крачета. Майката хвърли през рамо още един поглед към Триша, после притича с грациозни и леки стъпки при децата си. Като я гледаше с изумление и със същото удоволствие, както бобрите, Триша помисли, че тя има отдолу на краката си тънък слой от онова пружиниращо, гумено вещество като във филма „Флабър“^[1].

Трите животни стояха на полянката сред буквите дървета, като че ли позираха за фамилен портрет. После кошутата бутна с муцуна едно от еленчетата (или навярно го ухапа по слабините) и трите поеха на някъде. Триша видя бялото на опашките им, които се развяваха надолу по хълма, след което полянката бе изцяло нейна.

— Довиждане! — извика и махна с ръка. — Благодаря, че наминахте...

Спря, разбирайки чак сега какво бе правила кошутата тук. Земята под дърветата беше покрита с букви жълъди. Знаеше за тях не от майка си, а от часовете по природознание в училището. Само преди

петнадесет минути бе умираше от глад; сега се намираше пред най-богатата трапеза в Деня на благодарността... вегетариански вариант наистина, но какво от това?

Триша коленичи, взе един от жълдите и с остатъците от ноктите си опита да отвори черупката. Неочаквано черупката се разтвори почти толкова лесно, колкото тази на фъстък. Жълдът беше с големина на лешник, ядката — малко по-едра от слънчогледова семка. Опита я на вкус малко колебливо, но беше добра. Сама за себе си тя беше почти толкова добра, както и боровинките, но тялото ѝ, изглежда, искаше тази храна по различен начин.

Боровинките бяха наситили най-острия ѝ глад. Тя нямаше представа колко беше погълнала (включително и листа; зъбите ѝ навярно са зелени като на Артър Роудс, онова малко гадно момче, което живееше по-нагоре по улицата след къщата на Пепси). Освен това, стомахът ѝ навярно се бе смалил. Това, което трябваше да направи сега, беше...

— Да се запася — промърмори. — Да, скъпа, запаси се за дълго време.

Тя свали раницата от раменете, усещайки как бързо се бе покачило нивото на енергията ѝ — направо смайващо, дори малко зловещо — и разкопча капака. Пълзеше по полянката и събираше жълди с мръсните си ръце. Косата ѝ падаше в очите, мръсната ѝ риза се мотаеше около тялото, а от време на време придърпваше дънките си нагоре, които ѝ бяха добре преди хиляда години, но вече не искаха да се държат на кръста ѝ. Събираше и си тананикаше под носа рекламния мотив за автомобилните стъкла — 1-800-54-Гигант. Събрала достатъчно жълди, за да покрие дъното на раницата, тръгна обратно през боровинковия храсталак, като късаше и пускаше боровинки (без ония, които пускаше в устата) направо в раницата.

Щом стигна мястото, където беше стояла преди, събра кураж и извика — цяла съм! — думата, която ѝ хрумна неочаквано и така ѝ харесваше. Повтори го още веднъж. И още веднъж.

Тътрейки се, пое към потока, като влачеше раницата отстрани, после седна под едно дърво край водата — в нея, като щастлива поличба, видя пъстра, стрелкаща се по течението рибка: пъстърва-бебе може би.

Постоя така известно време, обърнала лице към слънцето и затворила очи. После сложи раницата на скута и пъкна ръката си вътре, разбърквайки боровинките с жълъдите. Това ѝ напомни Чичо Скрудж Макдак, който си играе с купчина пари, и започна весело да се смее. Образът беше абсурден, но свършен в същото време.

Загреба дузина жълъди, смеси ги с още толкова боровинки (отваряше черупките с изискани движения като дама) и метна резултата на три пълни шепи в устата си — десертът! Вкусът беше божествен — като този на смесените с плодове овесени ядки, които майка ѝ винаги ядеше на закуска. Като свърши и последната шепка, осъзна, че не само бе сита, но направо подута от ядене. Колко щеше да продължи това чувство за ситост? Навярно ядките и боровинките бяха като китайската храна, засищаха, но след час отново си гладен — в момента обаче средната част на тялото ѝ бе като претъпкан коледен чорап. Беше чудесно да си сит. Беше живяла девет години, без да го знае, и се надяваше, че никога нямаше да го забрави: чудесно е да си сит.

Триша се облегна на дървото и погледна към своята раница с чувство на пълно щастие и благодарност. Ако не беше толкова сита („твърде преяла, за да подскача“ — помисли), щеше да се навре в нея, както кобилата пъха главата си в торбата със зоб само да чувства с ноздрите си вкусния аромат на боровинки и букови жълъди.

— Спасихте живота ми, приятелчета — извика. — Спасихте проклетия ми живот.

На отсрещния бряг на потока имаше малка полянка, цялата застлана с борови иглички. Слънчевата светлина се процеждаше към нея на ярки, жълти снопове, в които бавно танцуваше цветен пращец и горски прах. В тази светлина играеха също и пеперуди, спускаха се и се издигаха. Триша кръстоса ръце върху корема, където къркоренето сега бе спряло, и започна да наблюдава пеперудите. В този миг тя не чувстваше липсата на майка си, баща си, брат си или най-добрата си приятелка. В този момент тя дори не искаше да си бъде вкъщи, въпреки че всичко я болеше болезнено, а задните ѝ части пареха и сърбяха. В този момент тя беше в покой, и дори повече от покой. Изживяваше най-голямото блаженство в живота си. „Ако някога се измъкна от тук, никога няма да мога да им го обясня“ — мислеше.

Гледаше пеперудите на другия бряг на потока и очите ѝ се затваряха. Двете бяха бели, третата — тъмнолилава, кафява или може би черна.

„Да им обясниш какво, миличка?“ — обади се пакостливата сладурана, но за първи път не звучеше студено, а любопитно.

„Всъщност... колко е просто... Да ядеш... Просто да имаш нещо за ядене и след това да си сит...“

— Подразбиращото се — каза Триша. Тя гледаше пеперудите. Две бели и една тъмна, и трите, стрелкащи се в следобедното слънце. Помисли си за Литъл Блек Самбо, горе на дървото, и тигрите, които тичаха около дървото долу, облечени с неговите нови дрехи, тичаха и тичаха, докато се стопиха и се превърнаха в масло. В това, което баща ѝ наричаше „ги“^[2].

Съвсем отпусната, дясната ръка се отдели от лявата, плъзна се и тупна с длан върху земята. Нямахте сили да я върне обратно, остави да си лежи там.

„Подразбиращото се какво, миличка? Какво за него?“

— Е, добре — бавно, като обмисляше, каза Триша със сънлив глас. — То не е като това да нямаш нищо... нали?

Пакостливата сладурана не отвърна и Триша се зарадва. Чувстваше се така сънлива, така сита, така чудесно. Не спеше обаче; дори по-късно, когато бе сигурна, че е спала, не го повярва. Спомняше си, че е задния двор на новата, по-малка къща на баща си, че тревата имаше нужда от косене, че градинските джуджета изглеждаха лукави — сякаш знаеха нещо, което ти не знаеш — и че баща ѝ бе започнал да ѝ се струва тъжен и стар, с онзи мирис на бира, който винаги се излъчваше от порите му. Животът можеше да бъде тъжен, но е точно това, което е. Хората бяха склонни да вярват, че не е така, и лъжеха децата си (нито един филм или телевизионна програма, която бе гледала, не я бе подготвила за това, че ще загуби равновесие и ще се плъосне в собствените си изпражнения например). Животът можеше да бъде много тъжен. Светът имаше зъби и можеше да те ухапе с тях, когато си пожелаеше. Вече знаеше това. Беше само на девет, все пак, и по-висока за възрастта си.

„Не зная защо ние трябва да плащаме за вашите грешки!“ — беше последното, което чу Пийт да казва, мислеше, че вече знае отговора — груб, но вероятно верния отговор: просто затова. Ако не ти харесва, купи си билет и — чупка!

Триша чувстваше, че сега е по-възрастна от Пийт.

Тя погледна надолу по течението и видя, че един друг поток се вливаше буйно в нейния на около четиридесет ярда от мястото, където седеше; той преливаше брега под формата на малък, пенлив водопад. Точно така. Единственият начин, по който трябваше да се влива. Този втори поток, който внезапно откри, щеше да става все по-голям и по-голям и именно той щеше да я отведе при хората. Той...

Тя премести погледа си към малката полянка на другия бряг — там стояха трима души и я гледаха. Или поне — гледаха към нея. Триша не виждаше лицата им. Нито краката им. Те носеха дълги роби, като свещениците във филмите за миналото. Точно така. („В миналото славно, когато рицарите бяха смели, а дамите лицата си зад ветрилата криеха“, пееше понякога Пепси Робичод, когато скачаше на въже). Полите на робите им се влачеха по килима от борови иглички на полянката. Качулките им бяха вдигнати и скриваха лицата вътре. Триша се вгледа в тях през потока, леко стресната, но не и уплашена, наистина не. Две от робите бяха бели. Тази, която носеше фигурата в средата, бе черна.

— Кой сте вие? — попита Триша. Опитва се да се поизправи, да седне, но не можа. Бе твърде преяла. За първи път в живота си се чувстваше като че ли опиянена от храната.

— Ще ми помогнете ли? Аз се изгубих. Изгубена съм от... — Тя не можеше да си спомни. Два дни ли бяха или три? — ...от дълго време. Бихте ли ми помогнали, моля?

Те не отговориха, само стояха и гледаха към нея (прие, че те все пак гледаха към нея) и точно тогава започна да изпитва страх. Те бяха кръстосали ръце пред гърдите — дори не можеше да види ръцете им, защото дългите ръкави на робите се спускаха върху тях.

— Кой сте вие? Кажете ми, кой сте?

Този отляво пристъпи напред и когато посегна към качулката си, ръкавите разкриха дълги бели пръсти. Той свали качулката си и под нея се показа интелигентно (ако не и малко конско) лице с хлътнала брадичка. Приличаше на г-н Борк, учителя по природознание в Санфордското начално училище, който им бе преподавал за растенията и животните, които се срещаха в северна Нова Англия... включително, разбира се, за световноизвестните букови жълъди. Повечето момчета и някои от момичетата (Пепси Робичод например) го наричаха Борк-

Дорк^[3]. Той погледна към нея от отсрещната страна на потока през очила със златни рамки.

— Аз идвам от името на бога на Том Гордън — каза той. — Този, към когото той посочва, когато постигне „сейф“.

— Така ли? — учтиво попита Триша. Не беше сигурна, че вярва на този човек. Ако той казваше, че е богът на Том Гордън, тя знаеше отлично, че не трябва да му вярва. Можеше да повярва на много неща, но не и на това, че бог изглеждаше като учителя ѝ по природознание в четвърти клас. — Това е... много интересно.

— Той не може да ти помогне — каза Борк-Дорк. — Твърде много неща станаха днес. Имаше земетресение в Япония например, и то доста силно. Както и да е, но по правило той не се намесва в работите на хората, макар че трябва да признае: и той е спортен фен. Не непременно на „Ред Сокс“ обаче.

Той отстъпи назад и сложи качулката си. След малко другата бяла роба, тази отдясно, пристъпи напред... като че ли Триша бе знаела, че той щеше да е наред. Тези неща си имаха определена форма, в края на краищата — три желания, три изкачвания нагоре по бобеното стебло, три сестри, три възможности да се познае името на злото джудже. Да не говорим за трите сърни в гората, които ядяха букови жълъди.

„Дали не сънувам?“ — запита се тя и протегна ръка, за да докосне ужиленото от осите място върху лявата си скула. То си бе там и въпреки че отокът бе спаднал малко, все още я болеше при допир. Не беше сън. Но когато и втората бяла роба смъкна качулката си, тя видя мъж, който приличаше на баща ѝ — не съвсем точно като Лари Макфарлънд, но почти толкова, колкото първата роба приличаше на г-н Борк — и си помисли, че е сън. Ако беше сън, то този не приличаше на никой от сънуваните досега.

— Не ми казваш, че идваш от името на Подразбиращото се, нали така? — изрече Триша и го погледна.

— Всъщност аз съм самото Подразбиращо се — с желание да се извини каза мъжът, който приличаше на баща ѝ. — Трябваше да приема формата на някого, когото познаваш, за да се появя, но аз фактически съм съвсем слаб. Не мога да направя нищо за теб, Триша. Съжалявам.

— Пиян ли си? — попита Триша, внезапно ядосана. — Пиян си, нали? Помирисвам те и от тук. Господи!

Човекът Подразбиращото се засрамено ѝ отправи лека усмивка, но не каза нищо, отстъпи назад и си сложи качулката.

Тогава фигурата в черната роба пристъпи напред. Триша изведнъж бе обхваната от ужас.

— Не! — извика тя. — Ти — не! — Тя се опита да се повдигне, но не успя да помръдне. — Не ти! Махай се, оставете ме на мира!

Но облечената в черно ръка се вдигна и ръкавът разкри жълто-бели нокти... ноктите, които бяха оставили резките по дърветата, ноктите, които бяха откъснали главата на сърнето и после разкъсали тялото му на две.

— Не — прошепна Триша. — Не, недей, моля те. Не искам да видя.

Черната роба не ѝ обърна внимание. Тя смъкна назад качулката си. Там нямаше лице, само разкривена глава, гнездото от оси. Те пълзяха една върху друга, като се блъскаха и бръмчаха. Можеха да се видят и уродливите белези на човешки черти: едно празно око, изкривена в усмивка уста. Главата жужеше, също както мухите жужаха около кървавия врат на сърнето; жужеше, сякаш съществува в черната роба имаше мотор вместо мозък.

— Аз идвам от името на онова нещо в гората — каза черната роба с бръмчащ, нечовешки глас. Той звучеше като онзи човек по радиото, който ви казва да не пушите, загубил гласните си струни при операция на рак и говореше през едно приспособление, което държеше пред гърлото. — Аз идвам от името на бога на изгубените. Той те наблюдава. Той те чака. Ти си неговото чудо, а той — твоето.

— Махай се! — Триша се опита да изкрещи, но от устата ѝ излезе само дрезгав шепот.

— Светът е зле измислен сценарий и се боя, че всичко, което усещаш, е истина — каза бръмчащият като оса глас. Той бавно прокара ноктите си надолу по едната страна на лицето си, разкъсвайки плътта от оси и разкривайки лъскавата кост отдолу. — Кожата на света е изтъкана от жилещи насекоми, факт, който вече сама си открила. Отдолу няма нищо друго освен кост и бог, в който и двамата вярваме. Това е убедително, не си ли съгласна?

Ужасена, Триша отвърна поглед — погледна отново по течението на потока и откри, че когато не гледаше към противния свещеник от оси, можеше да се изправи. После вдигна глава.

— Не ти вярвам! Аз не...

Свещеникът от оси си беше отишъл. И тримата си бяха отишли. Само пеперудите танцуваха във въздуха на другия бряг на потока, осем или девет на брой вместо само три, всякакви цветове вместо само бели и черни. И светлината беше различна — оранжевозлатна. Бяха минали поне два часа, а вероятно и три. Значи бе спала.

— Всичко е било само сън, както се казва в приказките... — но тя не си спомняше да е заспивала, колкото и да се опитваше, изобщо не откриваше никакво прекъсване в съзнанието си. Всичко това съвсем не приличаше на сън.

Тогавя й хрумна мисълта — едновременно плашеща и успокояваща; навярно жълдите и боровинките, освен че я бяха заситили, имаха и наркотичен ефект. Съществуваха гъби, които съдържаха наркотични вещества, някои ядяха, за да изпаднат в опиянение. Ако гъбите можеха да причинят това, защо да не беше възможно и при боровинките?

— Или листата — помисли. — Може би от листата. Обзалагам се, че е от тях.

Добре, повече никакви листа.

Триша застина в гримаса — спазъм присви корема й отново и тя леко се приведе. Изпусна газове и се почувства по-добре. Отиде до потока, избра няколко камъка с подходящи размери, които стърчаха от водата, и прескачайки от един на друг, премина на другия бряг. Вече се чувстваше различно — с ясно съзнание и пълна с енергия, въпреки че свещеникът от оси може би все още я преследваше? Безпокойството се увеличаваше след залез слънце. Ако не внимаваше, щеше да изживее ужас. Сън? Наистина ли бе само сън, предизвикан от яденето на боровинкови листа, или от пиенето на водата, към която организмът й все още не бе свикнал?

Всъщност стоенето на малката полянка я караше да се чувства изнервена, като оная героиня от трилъра, глупавото момиче, което влиза в къщата на психаря и пита: „Има ли някой тук?“ погледна към отсрещния бряг и моментално почувства, че нещо я наблюдаваше от

гората, обърна се така бързо, че почти щеше да падне. Нищо. Никъде нямаше нищо.

— Глупачка такава — каза си тихо, но усещането, че е наблюдавана бе по-силно от преди. „Богът на изгубените — бе казал свещеникът от оси. — Той те наблюдава, той те чака.“ Свещеникът от оси бе казал и други неща, но тя си спомняше само това: „Наблюдава те, чака те“.

Триша отиде там, където бе съвсем сигурна, че стояха трите фигури, облечена в дълги роби, и се вгледа да открие някакъв, какъвто и да е знак. Нямаше нищо. Тя застана на едното си коляно и се вгледа по-отблизо — пак нямаше нищо. Само петно в смачканите борови иглички, което уплашеният ѝ мозък можеше да изтълкува като стъпка. Отново се изправи, обърна се, за да пресече потока, и в мига, в който направи това, нещо се мярна в периферното ѝ зрение.

Тръгна, спря, пак тръгна, взирайки се в мрака на гъсталака, където младите дървета с тънки стебла растяха нагъсто, борейки се за светлина. Тук-там в призрачното зелено шумоляха брези като гигантски призраци. Размазано върху кората на една от тях, тъмнееше петно. Погледна нервно през рамото си, после си запробива път през дърветата към тази бреза. Сърцето ѝ биеше силно в гърдите, а мозъкът ѝ крещеше да спре, да не бъде такава глупачка, такава тъпанарка, такава пълна идиотка, но тя продължаваше да върви.

Долу, в основата на брезата лежеше оплетено кълбо от кървящи вътрешности, толкова пресни, че го бяха открили само няколко зелени мухи. Вчера гледката щеше да я издрайфа, но днес животът изглеждаше различен; нещата се бяха променили. Нямаше пърхане на пеперуди, нито хълцания в гърлото, нито ужаса да избяга или отвърне очи. Вместо всичко това — една студенина, която бе много по-лоша. Едно задушаване, само че отвътре навън.

Видя кафявата кожа, закачена на храстите от едната страна на червата, и върху нея — няколко бели петна. Остатъците от еленче, едно от двете, които срещна на полянката с буквите жълди, съвсем сигурно. По-нататък сред дърветата, където гората притъмняваше, откри елша, чиято кора бе раздрана от ужасни нокти — нависоко, там, където само много висок човек би могъл да достигне. Не че вярваше, че човек е оставил тези следи.

„То те наблюдава.“ Да, точно в този момент пак я наблюдаваше. Тя усещаше очите му да се плъзгат по кожата ѝ, също както насекомите пълзяха по нея. Мажеше и да е сънувала тримата свещеници, или да е халюцинирала, но вътрешностите на еленчето и следите от нокти по кората на елшата не бяха халюцинация. Усещането за тези очи — също.

Като дишаше тежко, въртейки очите си на всички посоки, тръгна заднешком към потока, очаквайки да види сред дърветата него, бога на изгубените. Измъкна се от храсталака и измина така целия път. Щом стигна потока, се завъртя и заподскача от камък на камък към другия бряг, убедена дори, че то се показва от дърветата, цялото в зъби, нокти и жилещи насекоми. Подхлъзна се на предпоследния камък, едва не падна във водата, успя да запази равновесие и залитайки, излезе на отсрещния бряг. Обърна се и погледна. Там, от другата страна, нямаше нищо. Дори пеперудите бяха изчезнали, една-две само все още танцуваха във въздуха.

Тук щеше да е добро място за нощуване, близо до боровинковите храсти и полянката с буковите жълъди, но не и там, където бяха свещениците. Сигурно съновидения, навярно съновидения, но този, с черната роба, беше ужасен. Тук бе и еленчето. И гладният оркестър на мухите.

Триша отвари раницата и взе шепа боровинки.

— Благодаря ви — каза им. — Вие сте най-добрата храна, която изобщо съм яла, така да знаете.

После отново тръгна надолу по течението, като чистеше букови жълъди от черупките и дъвчеше ядките им, докато вървеше. След малко запя, отпърво колебливо, а после с учудващ ентусиазъм. Денят гаснеше.

— Сложи ръцете си около мен... щото вече съм до теб... цялата твоя любов завинаги... караш ме да се чувствам съвсем нова...

Да, скъпа.

[1] От *Flying rubber* (англ.) — летяща гума. — Б.пр. ↑

[2] *Ги* — топено масло. ↑

[3] *Дорк* — порода петли. — Б.пр. ↑

НАЧАЛО НА СЕДМИ ИНИНГ

Когато полумракът се сгъсти и премина в истински мрак, Триша стигна до едно открито каменисто място, от което се откриваше гледка към малка, потънала в сенки, долина. Тя нетърпеливо я обходи с поглед, надявайки се да открие някакви светлинки, но такива нямаше. Един гмурец изкряка и врана се обади в отговор. Това бе всичко.

Огледа се и видя няколко ниски скални издатъци с купчини от борови иглички, които лежаха между тях като малки хълмчета. Триша остави раницата и от най-близкостоящите борове отчупи достатъчно клони, за да си направи матрак. Е, нямаше да бъде от марката „Серта пърфект слийпър“, но ставаше за спане. Настъпващият мрак донесе познатите вече чувства на самота и тъжна носталгия по дома, но най-лошото от ужаса ѝ си бе отишло. Усещането, че е наблюдавана, изчезна. Ако имаше нещо в гората наистина, то се беше отдалечило и я оставило.

Триша се върна при потока, коленичи и пи малко вода. През целия ден имаше леки стомашни спазми, но мислеше, че тялото ѝ се приспособи към водата. Въпреки всичко.

— Няма проблеми и с жълдите и боровинките — каза и се усмихна. — Освен за някои и други лоши сънища.

Отиде обратно при раницата и самоделното си легло, извади уокмена и сложи слушалките. Лек ветреца премина край нея, достатъчно студен, за да потрепери кожата ѝ. Изрови останките от дъждобрана и разпъна мръсната синя материя върху себе си като одеяло. Не че толкова топлеше, но (това бе от изразите на майка ѝ) — за идеята.

Тя натисна копчето на уокмена и въпреки че не бе променяла станцията, не улови нищо друго освен шумове. Беше изгубила УКАС.

Триша започна да търси в обхвата FM. Улови слаба класическа музика около 95 и проповядващ бибlijата, който призоваваше на висок глас за спасение, на 99. Триша се интересуваше от спасението, но не от вида, за който говореше човекът по радиото; единствената помощ от

Господ, която тя искаше в момента, беше хеликоптер, пълен с хора, които ѝ махат приятелски с ръка. Продължи да търси, хвана Селин Дион силно и чисто на 104, поколеба се за миг, след това продължи да върти копчето на станциите. Искеше да слуша „Ред Сокс“ — Джо и Трууп, а не Селин, която пееше за това, как сърцето ѝ щяло да продължава и да продължава да бие.

Нямаше бейзбол в обхвата на FM, всъщност нямаше изобщо нищо. Триша превключи на AM и потърси около 850, честотата на която излъчваше ВЕЕИ в Бостън. ВЕЕИ беше станцията флагман на „Ред Сокс“. Триша не очакваше перфектно приемане, но се надяваше; човек можеше да хване много станции по AM през нощта, а ВЕЕИ имаха силен сигнал. Той навярно щеше ту да се усилва, ту да отслабва, но тя можеше да се примири с това. Нямаше кой знае какво друго да прави тази вечер, нито среща или каквото и да е там.

Приемането на ВЕЕИ беше добро — ясно като камбанен звън — но Джо и Трууп ги нямаше. На тяхно място бе един от онези, които баща ѝ наричаше „коментатори-идиоти“. Този бе спортен коментатор-идиот. Възможно ли е да вали в Бостън? Играта да е отложена, трибуните празни, полето покрито? Триша погледна със съмнение своето късче небе, където сега звездите блестяха като пайети върху тъмносиньо кадифе. Не след дълго щяха да бъдат милион на брой; тя не можеше да види дори един-единствен облак. Разбира се, бе на сто и петдесет мили от Бостън, а може би и на повече, но все пак...

Коментаторът-идиот се бе свързал с Уолт от Фрамингъм. Уолт говореше от телефона в колата си. Когато коментаторът-идиот го попита къде е сега, Уолт от Фрамингъм каза:

— Някъде в Денвърс, Майк — произнасяйки името на града, както правеха хората от Масачусетс — „Денвиз“, все едно, че той не бе град, а нещо, което се пиеше за разстройство на стомаха. „Изгубили сте се в гората? Пили сте направо от потока и в резултат на това едва не си издрискахте мозъка? Супена лъжица от Денвиз и много скоро ще се почувствате по-добре!“

Уолт от Фрамингъм искаше да знае защо Том Гордън винаги посочваше към небето, когато постигне „сейф“ („Нали знаеш, Майк, онова негово посочване нагоре“, както Уолт се изрази), а Майк, коментаторът-идиот, обясни, че това беше начинът, по който Номер 36 благодарил на бога.

— Би трябвало да посочва Джо Керигън, а не нагоре — каза Уолт от Фрамингъм. — Идеята — да го направи клоузър, бе на Керигън. Като стартер^[1] той не струваше нищо, нали така?

— Може би бог е дал идеята на Керигън, не си ли мислил за това, Уолт? — попита коментаторът-идиот. — Джо Керигън е треньор на „Ред Сокс“, за тези от вас, които не знаят.

— Аз зная, тъпнарчо — нетърпеливо промърмори Триша.

— Говорим все за „Сокс“ тази вечер, докато „Ред Сокс“ се наслаждават на една от редките си вечери без мач — каза Майк, коментаторът-идиот. — Те започват утре една поредица от три мача с Оуклънд — да, тук е Западният бряг и вие ще проследите пряко цялото действие по ВЕЕИ — но днес е ден без мачове.

Ден без мачове, това обясняваше всичко. Триша почувства как едно абсурдно разочарование се стовари върху плещите ѝ, а в очите ѝ се появиха „селзи“ (сигурно така щеше да прозвучи по денвизки). Вече се разплакваше съвсем лесно, сега можеше да плаче за каквото и да е. Но тя бе очаквала играта, по дяволите; искаше гласовете на Джо Кастигън и Джери Трупиано тази вечер, но нямаше да ги слуша.

— Имаме няколко открити телефонни линии — каза коментаторът-идиот, — използвайте ги и се обадете. Мислите ли, че Мо Вон трябва да престане да се държи като дете и да се подпише на празното място срещу името си в договора? Колко още Мо-вече пари му трябват на този човек, във всеки случай? Добър въпрос, нали?

— Глупав въпрос, Ел Допо — обидено каза Триша. — Ако можеше да удряш като Мо, ти също щеше да искаш много пари.

— Искате ли да поговорим за чудесния Педро Мартинес? За Дарън Люис? За пълната с изненади съблекалня на „Сокс“? Хубава изненада от „Ред Сокс“, можете ли да повярвате? Обадете ми се, кажете какво мислите. Продължаваме след малко.

Един щастлив глас започна да пее познатия рекламен напев:

— На кого звъниш, когато предното стъкло се счупи?

— 1-800-54-Гигант — каза Триша и премести станцията. Може би щеше да намери някой друг мач. Дори омразните „Янки“ щяха да ѝ свършат работа. Но преди да открие каквото и да е бейзбол, тя бе стъписана да чуе произнесено собственото си име.

— ...е все по-слаба за деветгодишната Патриша Макфарлънд, изчезнала от събота сутринта.

Гласът на говорителя на новините бе слаб, неясен и заглушаван от смущенията. Триша се приведе напред, пръстите ѝ отидоха към ушите и натиснаха по-навътре малките черни наконечници.

— Службите по сигурността в Кънектикът, действайки по телефонно обаждане в щатската полиция в Мейн, днес арестуваха Франсис Реймънд Мезъроу, строителен работник, ангажиран понастоящем в изграждането на мост в Хартфорд, който два пъти досега е бил осъждан за блудство с деца и има висящо дело за екстрадиция в Мейн по настоящо обвинение в сексуално насилие и гавра с деца там. Сега обаче, изглежда, че той не знае нищо по случая Патриша Макфарлънд. Източник, близък до разследването, каза, че Мезъроу твърди, че е бил в Хартфорд през миналия уикенд и много свидетели могат да го потвърдят...

Звукът заглъхна. Триша изключи уокмена и свали слушалките от ушите си. Дали все още продължаваха да я търсят? Навярно да, но тя бе склонна да мисли, че вместо това те бяха пропилили целия днешен ден, за да се занимават с този Мезъроу.

— Каква гълпа от Ел Доповци — каза отчаяно и прибра уокмена в раницата. Легна назад върху боровите клони, разгъна дъждобрана върху себе си, после се размърда, докато се намести почти удобно. Лек ветрец премина край нея и тя се зарадва, че е в ниското между скалните издатъци. Хладна вечер и вероятно студена нощ, докато се покажеше слънцето.

Над нея в тъмното имаше милион звезди, само като предположение. Точно един билион. Те щяха да избледнеят, когато изгрееше луната, но засега бяха достатъчно ярки, за да осветят мръсните бузи на Триша със студена светлина. Както винаги, се почуди дали някои от тези ярки точки топлеха други живи същества. Имаше ли там джунгли, населени от легендарни извънземни животни? А пирамиди? Крале и великани? Някаква версия на бейзбола?

— На кого звъниш, когато предното стъкло се счупи? — тихо пееше Триша. — 1-800-54...

Тя спря, поемайки бързо дъх над долната си устна, както при болка. Бял огън издраска тъмното небе, когато падна една от звездите. Светлата следа се спусна донякъде в черното и после изчезна. Не че беше звезда, разбира се, не и истинска звезда, просто метеор.

Последва я още една, след това друга. Триша се надигна и седна, като скъсаните парцали на дъждобрана се свлякоха в скута ѝ, а очите ѝ бяха широко отворени. Последва четвърта и пета, тези две паднаха в друга посока. Това не бяха само метеори, беше метеоритен дъжд.

Като че ли нещо там само бе чакало да проумее това и небето се освети от безмълвна буря от ярки светкавици. Триша гледаше втренчено, с килната назад глава, с широко отворени очи, кръстосала ръце пред гърдите си, като пръстите ѝ с изпочупени нокти нервно се впиваха в раменете. Никога не бе виждала подобно нещо, никога не си беше представяла, че такова нещо може да съществува.

— О, Том — прошепна тя с треперещ глас. — О, Том, погледни това. Виждаш ли?

Повечето бяха моментни бели просветвания, тънки и прави, и така бързо изчезваха, че сигурно щяха да изглеждат като халюцинации, ако не бяха толкова много. Няколко обаче — пет, може би осем — осветиха небето като безмълвни фойерверки, брилянтни ленти, които като че ли горяха в оранжево по ръбовете. Това оранжево можеше да бъде просто визуална измама, но Триша не мислеше така.

Накрая метеоритният дъжд започна да отслабва. Тя легна назад и намества известно време различни болезнени части на своето тяло, докато отново се почувства удобно... толкова удобно, колкото предполагаше, че може да бъде. Продължи да наблюдава случайните вече проблясвания, докато парчета скали, далеч от мястото, до което изобщо някога би могла да стигне, попадаха в земната гравитация, превръщайки се — първо в червено в сгъстената атмосфера, после умираха, гаснейки с кратко припламване. Все още ги наблюдаваше, когато заспа.

Сънищата дойдоха ярки, но накъсани: нещо като метеоритен дъжд от мисли. Единственият, който си спомняше ясно, бе този, сънуван точно преди да се събуди в полунощ с кашлица, измръзнала, заспала настрани, свита с коленете чак до брадичката; цялата трепереше.

В този сън тя и Том Гордън бяха на една изоставена ливада, която се простираше до храсти и млади дървета, предимно бреси. Том стоеше до един полуизгнил стълб, който стигаше някъде на височината на бедрата му. В горния му край имаше стара, ръждивочервена халка. Том я премяташе напред-назад с пръстите си. Беше облякъл яке върху

екипа си. Сивият екип на гостуващ отбор. Той щеше да бъде в Оуклънд довечера. Попита Том за „това негово посочване нагоре“. Нещата ѝ бяха ясни, разбира се, но тя все пак попита. Вероятно защото Уолт от Фрамингъм бе искал да знае и един Ел Допо като Уолт, който говореше по клетъчен телефон, не би повярвал на някакво малко момиче, изгубено в гората. Уолт искаше да го чуе направо от устата на клоузъра.

— Посочвам, защото е божа работа да спечелиш в края на деветия ининг — каза Том. Той премияташе халката в горния край на стълба напред-назад между пръстите си. Напред-назад, напред-назад. На кого звъниш, когато халката се счупи? Обади се на 1-800-54-Халки, разбира се. — Особено, когато базите са пълни и само един играч е аут.

Нещо в гората изтрака при тези думи, като че ли в присмех. Тракането ставаше все по-силно и по-силно, докато Триша не отвори очите си в тъмното и осъзна, че това бе звукът от собствените ѝ зъби.

Тя се изправи бавно, потрепервайки, като че ли всяка част от тялото ѝ протестираше. Краката ѝ бяха най-зле, плътно следвани от гърба. Блъсна я порив на вятър — и почти щеше да я събори. Зачуди се, колко ли беше отслабнала на тегло? „Още една такава седмица и ми вържете въженце, за да стана хвърчило!“ Разсмя се на шегата, но смехът премина в нов пристъп на кашлица. Стоеше с поставени върху краката ръце, точно над коленете, навела глава надолу и кашляше. Кашлицата започваше дълбоко от гърдите ѝ и излизаше от устата на раздиращи хрипове. Страхотно. Направо страхотно. Тя допря вътрешната страна на китката си до челото, но не успя да разбере дали имаше температура, или не.

Вървейки бавно с леко разкрячени крака — протърканото болното място отдолу я болеше — Триша се върна при боровете и накърши още клони, като този път възнамеряваше да ги сложи върху себе си като одеяло. Тя отнесе един наръч обратно при своето легло, взе втори, но по средата на пътя между боровете и покритата с борови иглички вдлъбнатина между скалите, която бе избрала за място за спане, внезапно спря. Превъртането ѝ настъпи в четири часа сутринта.

— Защо не ме оставиш на мира? — изкрещя тя и се задави в нов пристъп на кашлица.

Успокоена, го каза отново, но с по-тих глас:

— Не можеш ли да се откажеш? Не можеш ли просто да ми дадеш малко почивка, да ме оставиш?

Нищо. Нито звук освен стенанието на вятъра през боровете... последвано от едно изсумтяване. Ниско и тихо, без следа от нещо човешко. Остана на място, обвила ръце около наръча благоухаещи, сочни клони. Цялата ѝ кожа настръхна. От къде дойде това изсумтяване? От тази страна на потока? От другата? Откъм боровете? Ужаси се, почти бе сигурна, че дойде откъм боровете. Докато събираше клони, за да се покрие, лицето му може би е било на по-малко от три фута от нейното; неговите нокти, онези, които бяха оставили резките по дърветата и разкъсали две сърнета, сигурно са надвиснали на инчове от собствените ѝ ръце, докато огъваше клоните, за да ги пречупи.

Закашля се и това я накара да се размърда. Хвърли клоните както и да е и се пъкна под тях, без какъвто и да е опит за ред в разбъркания им хаос. Лежеше неподвижно. Усецаше, че то се приближава, провира се през боровете и най-после идва. Идваше за нея. Онова специално нещо на пакостливата сладурана, Богът на изгубените според свещеника от оси. Можеш да го наречеш както желаеш — господаря на тъмното, императора на мазето, най-лошия кошмар на всяко дете. Каквото и да беше, то вече приключваше с дразненето; приключваше напълно с игричките. С един замах щеше да пръсне клоните, под които се бе свряла, и да я изяде жива.

Като кашляше и трепереше, без каквото и да е чувство за реалност и рационалност, временно загубила разсъдъка си, Триша сложи ръцете си отзад върху главата и зачака да бъде разкъсана от ноктите на онова нещо, за да бъде натъпкана в зъбатата му уста. Заспа така, а когато се събуди в ранната светлина на утринта в сряда, двете ѝ ръце и врата ѝ бяха изтръпнали като гипсирани.

„Предполагам, не е необходимо да питам която и да е от бабите ми какво е да си стар — мислеше докато клякаше да пикае. — Вече знам.“

Когато вървеше обратно към купчината клони, под които бе спала (като някоя катерица в дупката си, с изкривена глава), видя, че едно от хълмчетата с борови иглички — това, което бе най-близо до нейното — изглеждало разрушено. Игличките му бяха пръснати наоколо, а на едно място — издълбани чак до плитката, черна почва.

Все пак, може би не бе изгубила разсъдъка си в малките часове на нощта? Или поне не напълно. Защото по-късно, когато бе заспала, нещото бе дошло. То е стояло съвсем до нея, наблюдавало я е в съня ѝ. Сигурно се е чудило дали да я вземе сега, но накрая бе решило да почака, да я остави да узрее поне още един ден. Да я остави да стане по-сладка, като боровинка.

Триша се завъртя в кръг със смътното усещане за нещо познато, но не си спомняше, че направи съвсем същия кръг на почти съвсем същото място само преди няколко часа. Спря, като стигна там, откъдето беше започнала, като нервно кашляше. Кашлицата ѝ причиняваше болка, една малка, тъпа болка някъде дълбоко в гърдите. Не се изплаши — болката поне беше топла, а всички други части на тялото ѝ тази сутрин зъзнеха.

— То си е отишло, Том — каза тя. — Каквото и да е било, то отново си е отишло. За известно време, във всеки случай.

„Да — каза Том, — но рано или късно то ще се върне. И рано или късно ти ще трябва да се справиш с него.“

— Да оставим злото да спи под камък — каза Триша. Затова бе един от изразите на баба Макфарлънд. Триша не знаеше точно какво означава, но мислеше, че някак си го разбираше и ѝ се струваше, че подходжда за случая.

Тя седна на една скала встрани от своето хълмче и си приготви три големи шепи боровинки и букови жълъди, като си каза, че са деликатес. Боровинките не бяха така вкусни тази сутрин — леко горчиви всъщност — и предполагаше, че ще станат по-горчиви, когато дойдеше времето за обяд. Въпреки това се насили да изяде и трите шепи, после отиде при потока и пи вода. В него видя още една от онези малки пъстърви и макар че всички те бяха колкото корюшка^[2] или голяма сардина, изведнъж реши да опита да хване някоя. Схванатият ѝ врат започна да я отпуска, денят се затопляше с издигането на слънцето и тя се почувства по-добре. Може би също щастлива. Дори кашлицата бе поотслабнала.

Триша се върна при леглото от клони, измъкна дрипите на нещастния си дъждобран и го простря върху една от оголените скали. Тръгна да търси камък с остри ръбове и намери един, който щеше да ѝ свърши работа, близо до мястото, където потокът течеше по заобления край на скалата и се спускаше надолу към долината. Този склон бе

почти толкова стръмен, колкото онзи, по който се бе претърколила в деня, когато се изгуби (струваше й се, че бе преди пет години), но си помисли, че спускането тук щеше да бъде доста по-лесно. Имаше много дървета, за които можеше да се хване.

Триша занесе импровизирания нож при дъждобрана (прострян на скалата дъждобранът приличаше на голяма кукла от синя хартия) и започна да реже качулката под раменния шев. Съмняваше се, че може да хване рибка с качулката, но беше забавно да опита. Тя тихо си тананикаше под носа, докато работеше, първо песента на „Бойз то дъ макс“, която се въртеше в главата й, после „МММм-Боп“ на „Хансънс“, след това откъси от „Тейк ми то дъ болгейм“.

Предимно обаче рефрена: „На кого звъниш, когато предното стъкло се счупи?“

Студеният нощен вятър бе прогонил най-лошата част от насекомите, но със затоплянето обичайният облак от дребните изпълнители във въздушното шоу се обединиха около главата й. Тя почти не ги забелязваше, само от време на време размахваше нетърпеливо ръка, за да ги пропъди.

Щом отдели качулката от дъждобрана, я вдигна пред себе си, преценявайки я с критично око. Капан? Твърде глупаво бе да мисли, че нещо ще се получи, но в същото време — някак си интересно.

— На кого звъниш, скъпа, на кого звъниш, когато проклетото нещо се счупи, о, йе — си тананикаше напевно и вървеше към потока. Избра два големи камъка, които стърчаха от водата, и стъпи на тях. Погледна между разтворените си крака към буйно течащата вода. Осеяното с камъни дъно на потока трептеше от движенията на водата, но иначе се виждаше ясно. Точно в момента нямаше никакви рибки, но какво от това? Ако искаш да бъдеш момиче-рибар, имай търпение...

— Сложи ръцете си около мен... щото вече ще те схрускам — изпя Триша и се засмя. Като държеше качулката здраво и стискаше парцаливия й край, тя се наведе и потопи капана си във водата.

Течението дръпна качулката назад, но тя стоеше отворена, така че всичко беше наред. Проблемът бе нейното положение — навела гръб, дупето й стърчеше нагоре, а главата й бе на нивото на кръста. Едва ли можеше да издържи дълго в тази поза, а опита ли да клекне, треперещите й крака щяха да я предадат — и цоп в потока. Едно намокряне щеше да й се отрази зле на кашлицата.

Когато слепоочията ѝ запулсираха, Триша взе компромисно решение — сви леко коленете и повдигна малко тялото. Това премести зрителната ѝ линия нагоре и тя видя три бързи сребристи проблясвания — рибки, без съмнение, които се стрелнаха към нея. Ако имаше време да реагира, със сигурност щеше да дръпне качулката, без да хване нито една. Но тя имаше време само за една-единствена мисъл
(като стрелкаци се подводни звезди),

след като сребристите блясъци прелетяха точно под нея. Една от тях пропусна качулката, но другите две — вътре!

— Боже! — извика Триша.

С този вик — повече радост, повече шок — се наведе и сграбчи долния край на качулката. При това тя загуби равновесие и, така или иначе, цопна в потока, но успя да остане права. Вдигна качулката, пълна с вода, която се плискаше, и стъпи на брега. Една от пъстървите изскокна, праметна се във въздуха и — пляс-пляс опашчице, дим да я няма!

— Проклятие! — изпищя Триша без малко да се напишка. — Спри, мойто момиче!

Когато стигна едно равно място, погледна в качулката, почти сигурна, че няма да види нищо вътре — изпуснала е и другата, изгубените момичета не хващат пъстърви-бебета в качулките на своите дъждобрани, но тя беше там. Плуваше подобно златна рибка в стъклена сфера.

— Господи, какво ще правя сега? — попита Триша.

Отговори ѝ тялото, не духът. Беше гледала доста анимационни филмчета, където Уили Койота поглеждаше към Пътния бегач и го виждаше превърнат в обилна вечеря. Тя се смееше, Пийт също се смееше, дори майка ѝ, ако се случеше да гледа, се смееше. Сега обаче Триша не се засмя. Боровинките и буковите жълъди с големината на слънчогледова семка бяха вкусни, но недостатъчни. Дори когато някой ги ядеше заедно и си казваше, че са деликатес, не бяха достатъчни. Реакцията на тялото ѝ към четириинчовата пъстърва, която плуваше в синята качулка, бе съвсем различна — нещо като присвиване, нещо като спазъм, идващ отвсякъде неизречен вик —

(ДАЙ МИ ТОВА)

и този вик нямаше нищо общо с мозъка ѝ. Това бе една рибка, просто една малка пъстърва, далеч под позволения размер за улов, но

каквото и да виждаха очите ѝ, тялото ѝ виждаше ядене. Истинско ядене.

Бе изпълнена само с една ясна мисъл, студена мисъл, когато занесе качулката при проснатия дъждобран на скалата (синя хартиена кукла, сега без глава): „Ще го направя, но няма да кажа на никого. Ако ме намерят, ако ме спасят, ще им разкажа всичко с изключение на падането в собствените ми изпражнения... и за това.“

Тялото ѝ бе изтикало мозъка встрани и взело превес. Триша изсипа съдържанието на качулката върху земята, гледайки как рибката пляска с опашка, задушавайки се във въздуха. Когато замря неподвижно, тя я взе, сложи я върху дъждобрана и разпори коремчето ѝ с камъка, с който срязва качулката. Изтече малко слюз, прилична повече на струйка сополи, отколкото на кръв. Изтика с мръсния нокът на палеца си малкото червени вътрешности — под тях имаше кост, която изтръгна наполовина. Умът ѝ само веднъж се опита да се наложи. „Не можеш да ядеш главата — каза той с прикрит ужас и отвращение. — Имам предвид... очите, Триша. Очите!“ Но тялото го изтласка отново, този път още по-грубо: „Ако имам нужда от мнението ти, ще почукам по пръчките на твоята клетка“ — както казваше Пепси.

Хвана изкормената рибка за опашката, занесе я до потока и я топна, за да измие нечистотиите. После отвори уста и отхапа предната половина. Малките костици изхрущяха под зъбите ѝ; умът се опита да я откаже, но тялото го блокира отново, направо го нокаутира. Умът можеше да се върне, когато имаш нужда от ум; въображението — когато имаш нужда от въображение. Сега на ход беше тялото и тялото казваше: — Вечеря! Това беше вечеря, въпреки че бе сутрин. Вечеря! Прясна риба в менюто!

Горната половина на пъстървата се плъзна в гърлото ѝ като голяма глътка олио с бучки в него. Вкусът бе ужасен и същевременно чудесен. Вкус на живот. Триша залюля долната половина на пъстървата, от която капеше вода, пред обърнатото си нагоре лице, и изрече:

— Наберете 1-800-54. ПРЯСНА РИБА.

Тя изяде остатъка от пъстървата заедно с опашката и всичко останало.

Когато тя вече беше в стомаха ѝ, погледна към отсрещния бряг, като избърсваше с ръка устата си и се питаше дали ще повърне пак

всичко. Бе яла сурова риба, не можеше да повярва. Стомахът ѝ направи едно смешно, леко помръдване и Триша помисли: „Ето“. После се оригна и стомахът отново се успокои. Избърса ръце в дънките от рибешките люспи, натъпка дъждобрана и качулката (капан за млади, глупави рибки) в раницата и я метна на рамо. Чувстваше се силна, срамуваше се от себе си, гордееше се със себе си, усещаше, че има температура и беше леко замаяна.

„Просто няма да говоря за това. Не е нужно да говоря за това и няма да говоря. Дори ако се измъкна от тук.“

— А аз заслужавам да се измъкна — тихо каза Триша. — всеки, който може да изяде сурова риба, заслужава да се измъкне.

„Японците го правят непрекъснато“ — каза пакостливата сладурана, когато Триша наново тръгна по брега на потока.

— Тогава ще кажа на тях — изплезе ѝ се Триша. — Ако някога им отида на гости, ще кажа на тях.

Този път, изглежда, пакостливата сладурана нямаше какво да отговори и Триша беше доволна.

Тя внимателно се спускаше по склона към долината, където потокът течеше буйно сред смесената гора от ели и широколистни дървета. През по-голямата част от сутринта се чувстваше добре. Нямаше го усещането, че е наблюдавана, а изядената пъстърва съживи силите ѝ. Представи си, че Том Гордън върви с нея и те водят дълъг и интересен разговор, предимно за Триша. Както изглеждаше, Том искаше да знае всичко за нея — за любимите ѝ предмети в училище, защото мислеше, че г-н Хол бе подъл — даваше им домашно в петък; за онова, което правеше Дебра Гилхули, за да бъде такава кучка; за това как двете с Пепси решиха да се маскират като „Спайс гърлс“ миналия Хелуин, но майка ѝ каза, че майката на Пепси може да ѝ разреши всичко, но тя няма да позволи на едно деветгодишно момиче да излезе в къса поличка, високи токове и бюстие. Том симпатизираше напълно на Триша.

Тя му разказваше как двамата с Пийт бяха решили да купят за рождения ден на татко специален пъзел от фирмата във Върмонт, която ги произвеждаше (или, ако е твърде скъп, кутия пури), когато внезапно спря. Спря да се движи. Спря да бърбори.

Тя внимателно изучава потока в продължение на цяла минута, въглчетата на устните увиснаха, едната ѝ ръка автоматично махаше по

облака от мушици около главата. Храстите бяха пропълзели обратно сред дърветата; самите дървета станали по-ниски, а светлината — по-ярка. Щурците пееха.

— Не — каза Триша. — Не, хъ-ъх. Няма как. Не и отново.

Необичайната тишина на потока бе първото, което я откъсна от интересния разговор с Том Гордън (измислените хора винаги са отлични слушатели). Потокът вече не шумеше и не ромонеше. Беше така, защото скоростта на течението му бе намаляла. Коритото бе по-широко, отколкото горе, и се разширяваше още.

— Ако отново се превърне в блата, ще се самоубия, Том.

Час по-късно Триша отпаднало се влачеше през смесен гъсталак от тополи и брезии. Тя вдигна ръка към челото, за да смачка един особено нахален комар, после просто остави ръката си там, на челото — поза на човек, който е изтощен и не знае какво да прави или накъде да върви.

Потокът вече преливаше ниските брегове и покриваше с вода една голяма открита площ, създавайки плитко мочурище, обрасло с тръстика и папур. Слънцето се отразяваше в застоялата вода с горещи, болезнени отблясъци. Пееха щурци; крякаха жаби; над главата ѝ се виеха два ястреба с неподвижно застинали криле; някъде се смееше врана. Мочурището не изглеждаше така отвратително, както блатото с потопените мъртви дървета, през които бе газила, но се простираше поне на една миля (може би и две), преди да стигне до нисък хълм, покрит с борове.

А потокът, разбира се, бе изчезнал.

Триша седна на земята и започна да казва нещо на Том, но осъзна колко е глупаво да си представя разни неща, когато бе ясно — и с всеки изминат час ставаше все по-ясно — че ще умре. Без значение колко път щеше да извърви и колко рибки щеше да изяде сурови. Заплака. Положи лице върху ръцете си и ридаеше все по-силно и по-силно.

— Искам майка си! — изкрещя на безразличния ден. Ястребите си бяха отишли, но враната все още се смееше. — Искам майка си, искам брат си, искам куклата си, искам да си отида вкъщи!

Жабите крякаха, напомняйки ѝ за прочетената от татко приказка, когато бе малка — една кола заседнала в калта и всички жаби закръкали: „Твърде дълбоко, твърде дълбоко“. Колко се бе уплашила!

Заплака още по-силно и по едно време сълзите ѝ — всичките тези сълзи, всички тези проклети сълзи — я накараха да се ядоса. Тя погледна нагоре, мухите се виеха навсякъде, омразните сълзи се стичаха по мръсното ѝ лице.

— Искам МАЙКА си! Искам БРАТ си! Искам да се махна оттука, ЧУВАТЕ ЛИ МЕ?

Ритна с крак ядосано, така силно, че една от маратонките ѝ изхвъркна. Прихванаха я дяволите, за първи път, откакто беше на пет или шест години, я прихващаха дяволите, но не ѝ пукаше. Хвърли се по гръб на земята, заудря с юмруци, заскуба тревата и започна да я мята във въздуха.

— ИСКАМ ДА СЕ МАХНА ОТ ТОВА ПРОКЛЕТО МЯСТО! Защо не ме намерите, глупави тъпанари такива? Защо не можете да ме намерите? ИСКАМ... ДА... СИ ОТИДА... ВКЪЩИ!

Дишайки тежко, лежеше и гледаше небето. Стомахът я присвиваше, гърлото я болеше от викането, но се чувстваше по-добре, все едно, че се бе отървала от нещо опасно. Задряма с ръка върху лицето си, подсмърчайки.

Когато се събуди, слънцето бе над хълма от далечната страна на мочурището. Отново беше следобед. „Каж ми, Джони, какво имаме за нашите състезатели? Е, Боб, имаме още един следобед. Той не става много за награда, но предполагам, че е най-доброто, което глупаци като нас могат да направят.“

Главата на Триша беше замаяна, когато се надигна да седне; ескадрон от едри черни молци лениво прелитаха пред зрителното ѝ поле. Завъртя ѝ се свят, бе сигурна, че ще припадне. Усещането премина, гърлото я болеше, главата ѝ пареше. „Не трябваше да заспивам на слънце“ — каза си, но слънцето не беше причината за това състояние. Причината беше, че се разболяваше.

Триша обу изританата маратонка, след което изпадна в глупаво раздражение, после изяде шепа боровинки и пи от бутилката с вода от потока. Съзря грозд фидълхеди край мочурището и изяде и тях. Бяха увехнали, меки и не така вкусни, но се насили да ги преглътне. Приключила следобедната закуска, тя се изправи и отново погледна към другия край на мочурището, засенчила с ръка очите си. После бавно и уморено поклати глава — жест, присъщ на жена, а не на дете, и то на стара жена. Виждаше ясно хълма, сигурна, че там вече бе сухо,

но се отчая от мисълта да бърхти през още едно блато с маратонки, праметнати през врата. Нямахше да го направи дори и за всички късно узрели фидълхеди на света. Защо не, след като нямахше вече поток, по чието течение да върви? Може би ще открие неочаквано помощ, спасение или друг поток в друга посока?

Разсъждавайки така, Триша се насочи право на север, като вървеше по източния бряг на мочурището, обхванало по-голямата част от долината. Бе взела доста правилни решения, откакто се бе изгубила — повече, отколкото изобщо можеше да предполага — но това бе най-погрешното след решението да напусне пътя, разбира се. Ако бе минала през мочурището и изкачила хълма, долу щеше да види Девлинското езеро, в покрайнините на Грийн Маунт, Ню Хампшър.

В събота или в неделя Триша почти със сигурност щеше да чуе бърмченето на моторните лодки там, с които излетниците теглеха децата си на водни ски; след четвърти юли тук щеше да има моторни лодки всеки ден, просто гъчканица, с опасност от сблъсквания. Сега обаче бе средата на седмицата, началото на юни, нямахше никого освен рибари с малки моторни лодки от по двадесет коня, които не чу по случайност. Вместо към езерото Девлин, тя се насочи към канадската граница и започна да навлиза все по-навътре в гората. На някакви четиристотин мили пред нея бе Монреал.

Между него и нея — почти нещо друго освен гора.

[1] *Стартър* — питчер, който започва пръв. — Б.пр. ↑

[2] Вид риба (*Osmerus eperlanus*). — Б.пр. ↑

РАЗВИТИЕ НА СЕДМИ ИНИНГ

В годината преди раздялата и развода семейство Макфарлънд бяха отишли за една седмица до Флорида по време на февруарската ваканция на Пийт и Триша. Беше отвратителна ваканция, в която децата се разхождаха намусени по брега, докато родителите им се караха в малката крайбрежна къща, която бяха наели (той пееше твърде много, тя харчеше твърде много, ти ми обеща това, защо никога не изпълни онова, безкрайни бла-бла). Когато летяха обратно, Триша успя да седне до прозореца вместо брат си. Самолетът се спускаше към летище Логан през слоеве облаци, движейки се тежко, все едно, че дебела дама внимателно вървеше по тротоар с тук-там заледени места. Триша гледаше очарована, залепила чело на прозореца. Ту се появяваше един съвършено бял свят... ту ивица земя или тъмносинята вода на Бостънското пристанище... още бяло... после друга ивица земя или вода.

Четири дни, които следваха решението ѝ да тръгне на север, бяха като това приземяване: предимно покрит с облаци бряг. Имаше някакви спомени, но не им вярваше; до вторник вечерта границата между реалност и въображение бе започнала да изчезва. До събота сутринта, след една цяла седмица в гората, тя бе напълно заличена. До събота сутринта (не че знаеше, че е събота, когато съмна; беше вече изгубила представа за дните) Том Гордън ѝ правеше компания през цялото време, не въображаем, а възприеман като съвсем реален. Пепси Робичод също вървя известно време заедно с нея; двете пяха любимите си дуети от репертоара на „Бойз“ и „Спайс гърлс“, след което Пепси се скри зад едно дърво и вече не се показва. Триша погледна зад дървото, видя, че Пепси я няма, и след минута мъчително размишление разбра, че изобщо никога не е била там. Седна на земята и заплака.

Докато пресичаше една широка, с обли камъчета, поляна, над главата ѝ закръжи черен хеликоптер — кота хеликоптерите, които лошите от правителственото разузнаване използват в „Досиетата Х“, беше безщумен с изключение на слабите пулсации от перките. Замаха

и завика за помощ и макар че хората вътре сигурно я видяха, черният хеликоптер отлетя, без да се върне повече. Стигна до гора от стари борове, през които светлината се процеждаше на снопове, като през високите прозорци като катедрала. Сигурно е било в четвъртък. От дърветата висяха осакатените тела на хиляди сърни, една изклана армия от сърни, покрити с мухи и издути от ларви. Триша затвори очи и когато ги отвори отново, разлагащите се тела бяха изчезнали. Тя намери един поток и вървя известно време по течението му, а после или той я изостави, или тя се бе отклонила от него. Преди това обаче погледна в него и видя огромно лице на дъното, потопено под водата, но някак си живо, което я гледаше и ѝ говореше без глас. Мина и покрай голямо сиво дърво, прилично на кука, изкривена ръка; един мъртвешки глас оттам изрече нейното име. Една нощ се събуди от някаква тежест върху гърдите и си помисли, че онова нещо в гората най-после бе дошло за нея; когато посегна с ръка, там нямаше нищо и задиша спокойно. Няколко пъти чу хора, които я викаха, но когато отвърщаше, никога не получи отговор.

Между тези облаци от халюцинации идваха ярки проблясъци на реалност, като ивиците земя, видени от прозореца на самолета. Спомняше си, че откри още един хрусталак с боровинки — по-голям, и обхващаше целия склон на един хълм. И напълни отново раницата си, докато пееше: „На кого звъниш, когато предното стъкло се счупи?“ Спомняше си също, че наля бутилките с вода от един извор. И че се спъна в някакъв корен и падна на дъното на влажна падина, където растяха най-красивите цветя, които бе виждала — восъчнобели и ароматни, грациозни като камбанки. Имаше ясен спомен, че попадна на обезглавеното тяло на една лисица; за разлика от армията изклани сърни, които висяха по дърветата, този труп не изчезна, когато затвори очи и преброи до двадесет. Бе съвсем сигурна, че видя една врана да виси с главата надолу на клон и да грачи към нея — споменът имаше качества, каквито другите (този на черния хеликоптер например) нямаша: текстура и яснота. Спомняше си, че пак лови риба с качулката в потока, където по-късно видя потопеното огромно лице. Нямаше пъстърви, но успя да хване няколко попови лъжички. Изяде ги цели, след като внимателно се убеди, че са съвсем мъртви. Преследваше я мисълта, че можеха да оживеят в стомаха ѝ и там да се превърнат в жаби.

Тя беше болна, невъзвратимо болна, но тялото ѝ се бореше с инфекцията в гърлото, дробовете и синусите ѝ със забележителна твърдост. Понякога с часове я тресеше, почти загубила представа за света наоколо. Светлината, дори през гъстите корони на дърветата, бе болезнена за очите ѝ. Триша непрекъснато говореше — предимно на Том Гордън, но също така и на майка си, на брат си, на баща си, на Пепси и на всички учители, които бе имала досега, чак до г-жа Гармънд от детската градина. Събуждаше се нощем, легнала настрани със свити до гърдите си колене, тресеше се цялата от треска и кашляше така остро, че се страхуваше нещо вътре в нея да не се скъса. После обаче треската или отслабна, или напълно изчезна, а главоболието, което я мъчеше, също отшумя. Прекара една нощ (беше четвъртък, въпреки че не го знаеше), като спа през цялото време и се събуди почти бодра. Веднъж вдигна клонка отровен бръшлян от лявата си ръка, но навреме го разпозна и стъпка в калта. Той не се разпръсна.

Най-ясните ѝ спомени бяха, че лежи под купчина клони и слуша играта на „Ред Сокс“, докато звездите грееха над главата ѝ със студена светлина. Те спечелиха две от трите игри в Оуклънд, като Том Гордън постигна „сейф“ и при двете победи. Мо Вон два пъти стига до хоума, Трой О’Лиъри (един много съобразителен бейзболист, според скромното мнение на Триша) — един път. Тя хващаше игрите по ВЕЕИ и макар че от вечер на вечер приемането все повече се влошаваше, батериите се държаха добре. Ако някога се измъкнеше оттук, щеше да напише благодарствено писмо на „Енъргайзър Бъни“. Изключваше радиото, когато ѝ се доспеше. Нито веднъж, дори в петък вечерта, когато беше разтърсвана ту от студени, ту от горещи тръпки, не заспа, без да го изключи. Радиото бе това, което охраняваше живота ѝ, бейзболните игри — които го запазваха. Без очакването да ги чуе вечерта, тя просто щеше да се предаде.

Момичето, навлязло в гората (почти десетгодишно и по-високо за възрастта си) беше тежало деветдесет и седем фунта^[1]. Момичето, което полузаслепено изкачи слепешката един склон с борова гора и излезе на обрасла с храсти поляна седем дни по-късно, тежеше не повече от седемдесет осем. Лицето ѝ бе подуто от ухапванията на комарите, а на лявата страна на устата ѝ — разцъфтял огромен херпес. Ръцете ѝ приличаха на клечки. Тя непрекъснато повдигаше широките си дънки, без да го съзнава. Пееше си под носа „Сложи ръцете си

около мен... щото вече съм до теб“ и изглеждаше като най-младата наркоманка в света. Досега бе проявявала съобразителност, имаше късмет с времето (умерени температури, никакъв дъжд след онзи в деня, когато се бе изгубила) и бе открила дълбоки и напълно неочаквани резерви от сила у себе си. Сега тези резерви почти свършваха и някакъв център в изтощения ѝ мозък отбелязваше това. Момичето, което напредваше бавно и криволичеше по върха на хълма, беше почти свършило.

В света, който беше напуснала, се провеждаше хаотично издирване, но за повечето от хората, които я търсеха, тя бе мъртва. Родителите ѝ се питаха, все още невярвайки, дали да отслужат заупокойна молитва, или да чакат намирането на тялото. И ако решеха да чакат, колко време? Понякога телата на изгубените в гората никога не се откриваха. Пийт говореше малко, очите му бяха хлътнали, бе станал мълчалив. Той взе Моани Балонга в стаята си и я постави в ъгъла, така че да гледа към леглото му. Когато видя, че майка му гледа към куклата, изкрещя:

— Да не си я пипнала! Да не си посмяла!

В онзи свят на светлини, коли и павирани пътища тя беше мъртва. В този — който съществуваше извън горския път, в който враните понякога висяха с главата надолу по клоните — тя беше близо до смъртта. Но продължаваше да се тътрузи (израз на баща ѝ). Движението ѝ се отклоняваше малко на запад или на изток, но без особени колебания. Способността ѝ да се движи постоянно в една посока бе почти толкова забележителна, колкото отказа на тялото ѝ да се предаде на инфекцията в гърдите и гърлото ѝ. Не че това ѝ помагаше особено. Нейният път — бавно, но устойчиво, я отвеждаше все по-надалеч от големите съсредоточвания на градове и села и все по-навътре в горите на Ню Хампшър.

Онова нещо в гората, каквото и да бе то, продължаваше да я следва по нейния път. Въпреки че пренебрегваше подробности от усещанията си и пейзажа, тя никога не пренебрегна онова, което свещеникът от оси нарече бога на изгубените — следите от нокти по дърветата (или обезглавената лисица например) не бяха просто халюцинации. Усещането ѝ за нещо (няколко пъти чу изпращяване на съчки в гората, докато то вървеше редом с нея, и два пъти чу неговото тихо, нечовешко сумтене), беше неоспорим факт, действително

присъствие. Когато усещането изчезнеше, това съвсем не значеше, че нещото си беше отишло. Тя и то бяха свързани; щяха да останат свързани, докато умреше. Не мислеше, че след дълго. „Точно зад ъгъла“ — щеше да каже майка ѝ, само дете в гората нямаше ъгли. Имаше мухи и блата, внезапно появяващи се пропасти, но никакви ъгли. Не беше честно след битката да оцелее — да не оцелее, но тази несправедливост вече не я ядосваше. Нужна бе енергия, за да се ядосваш. Нужна бе жизненост. Триша почти беше изчерпала и двете.

На половината път през тази нова поляна, която не бе различна от десетките други, Триша започна да кашля. Това ѝ причиняваше дълбока болка в гърдите, все едно че там, вътре, имаше забита огромна кука. Преви се на две, сграбчи един стърчащ пън и кашля, докато сълзите потекоха от очите, а погледът ѝ се замъгли. Когато най-последно кашлицата поутихна, остана приведена, за да успокои биенето на сърцето си. То я плашеше. Също и тези огромни черни пеперуди пред очите ѝ я плашеха — да приберат крилете си, да се върнат там, откъдето бяха дошли.

Очите ѝ се втренчиха в пъна и мислите ѝ рязко прекъснаха. Първата, която се върна в главата ѝ, беше: „Аз не виждам това, което си мисля, че виждам. Той е въображаем, той е халюцинация.“ Затвори очи и преброи до двадесет. Когато ги отвори отново, черните пеперуди бяха изчезнали, но останалото си бе същото. Пънът не беше пън. Това беше стълб. Отгоре, завинтена в сивото и гъбясало старо дърво, имаше ръждивочервена халка.

Триша я стисна в ръката си и почувства нейната реалност на старо желязо. Пусна я и се вгледа в петната от ръжда по пръстите си. Отново я стисна в ръка, превъртя я напред и назад. Завладя я онова чувство за нещо познато, също както когато се бе завъртяла в кръг, само дете сега бе по-силно и някак си... свързано с Том Гордън. Какво обаче?

— Ти сънува това — каза Том. Той стоеше на около петдесет фута от нея, скръстил ръце пред гърдите си, облегат на едно кленово дърво и облечен в сивия екип на гостуващ отбор. — Ти сънува как двамата бяхме на това място.

— Наистина ли?

— Разбира се, не си ли спомняш? Това беше вечерта, когато нямаше мачове. Вечерта, когато слуша Уолт.

— Уолт...? — Името ѝ беше смътно познато, но смисълът му бе съвсем заличен.

— Уолт от Фрамингъм. Онзи Ел Допо, който говореше по клетъчния си телефон.

Тя започна да си припомня.

— И тогава падаха звездите?

Той кимна.

Триша бавно обиколи стълба, като не изпускаше халката от ръката си. Тя внимателно огледа заобикалящата я среда и видя, че това изобщо не беше поляна, не и в действителност. Имаше твърде много трева — високата трева, която се вижда по игрищата или ливадите. Това беше ливада. Хората правеха ливади, както и забиваха стълбове в земята. Стълбове с халки върху тях.

Триша допря коляно в земята и прекара ръка нагоре и надолу по стълба — леко, като внимаваше за нещо остро. Някъде около средата откри две дупки и усукана стара метална жица. Заопипва в тревата под нея, не откри нищо отначало, и задълба по-дълбоко в острата трева. Там долу, скрито в опадалата шума, тя намери нещо. Измъкна го с двете си ръце. Оказа се, че е стара, ръждясала панта. Вдигна я към слънцето и тънък като молив лъч се промъкна през един от отворите за болтовете, отпечатвайки блестящо кръгче светлина върху бузата ѝ.

— Том — задъхано каза тя. Погледна към мястото, където стоеше облеганат на клена, с кръстосани ръце пред гърдите си, като мислеше, че той си е отишъл. Но беше там и макар че не се усмихваше, видя загатната усмивка около очите и устните му.

— Том, виж! — тя вдигна пантата.

— Това е било врата — каза Том.

— Врата! — повтори хипнотизирано. — Врата?

Нещо, направено от хора, с други думи. Хора от вълшебния свят на светлини и електрически уреди и препарати срещу насекоми.

— Това е твоят последен шанс. Помни.

— Какво? — погледна го отчаяно.

— Вече са последните ининги. Не прави грешка, Триша.

— Том, ти...

Но там нямаше никого. Том си беше отишъл. Не че го видя точно да изчезва, защото той изобщо не бе там, нали така? Той беше само в нейното въображение.

„Каква е тайната на завършването на играта?“ — бе го запитала, не можеше де си спомни точно кога.

„Да наложиш, че ти си този, който е по-добрият — бе казал Том. Не бе ли фраза от коментар на спортно предаване или интервю след мач, гледан заедно с баща ѝ, праметнал ръка върху рамото ѝ, а главата ѝ — облегната на него? — И е най-добре да го направиш веднага.“

„Твоят последен шанс. Последните ининги. Не прави грешка.“

„Как мога да направя грешка, като дори не знам какво правя?“

На това нямаше отговор. Триша още веднъж обиколи около стълба с ръка на халката, бавно и изящно като саксонско момиче в древен религиозен ритуал на Майското дърво^[2]. Горите, които заобикаляха обраслата с трева ливада, се завъртяха пред очите ѝ, все едно някоя от онези детски въртележки в Ревър Бийч или Олд Очард. Не изглеждаха по-различно от десетки мили гори, през които вече бе преминала, но коя беше посоката? Това бе стълб, не пътепоказател.

— Стълб, не пътепоказател — прошепна, като се движеше в кръг все по-бързо. — Какво да науча от него, когато е стълб, а не пътепоказател? Как може глупачка като мене...

И тогава ѝ хрумна странна идея. Удари пищяла си в един камък, усети че леко кърви, но не обърна внимание. Може би това беше пътепоказател? Може би беше?

Защото е бил стълб на врата.

Триша намери пак дупките върху стълба, онези, през които бяха минавали болтовете на пантата. Тя се обърна така, че краката ѝ да бъдат към тези дупки, после започна бавно да пълзи напред по права линия. Първо едното коляно... после другото... после пак първото...

— Оу! — извика и дръпна ръката си от тревата. Болеше повече, отколкото при предишното нараняване. Погледна ръката си с капките кръв, извиращи през напластената мръсотия. Приведе се и разгърна тревата, знаейки, че това, което я бе порязало, трябваше да е там.

Беше нащърбеният остатък от другия стълб на вратата, счупен на около един фут от земята; имаше късмет, че не се бе ударила в треските, които стърчаха от стълба, бяха остри като бръснач. Малко по-нататък, заровен в бялата, остра трева, лежеше остатъкът от стълба.

„Последен шанс. Последни ининги.“

— Да, и може би някой очаква страшно много от едно дете — каза. Свали раницата от гърба си, отвори я, издърпа остатъците от

дъждобрана и откъсна една ивица. Завърза я около счупения стълб, като кашляше нервно. Потта се стичаше по лицето ѝ, мушиците почнаха да пият; някои се удавиха; Триша не забелязваше нищо.

Изправи се с праметната раница на раменете и застина между оцелелия прав стълб и синята лента от дъждобрана, маркираща счупения стълб.

— Тук е била вратата — каза. — Точно тук.

Тя погледна право напред, в северозападна посока. После се извърна и погледна на югоизток.

— Не зная защо някой би сложил врата тук, но зная, че не би си направил труда, ако няма път или пътека, или алея за езда, или нещо такова. Аз искам...

Гласът ѝ потрепера, задушен от напиралите сълзи. Спря, преглътна ги и завърши:

— Искам да намеря пътя. Какъвто и да е път. Къде е той? Помогни ми, Том.

Номер 36 не отговори. Една сойка ѝ се скара и нещо помръдна в гората (не онова нещо, просто някакво животно, може би сърна — беше видяла много сърни през последните три или четири дни), но това беше всичко. Пред нея, навсякъде около нея, се простираше ливада, толкова стара, че можеше да мине просто за още една поляна сред гората, ако човек не се вгледаше внимателно. Отвъд нея Триша виждаше още гора, още гъсталаци от дървета, чиито имена не знаеше. Но не виждаше никакъв път.

„Това е твоят последен шанс. Помни.“

Триша се обърна, тръгна на североизток през откритото пространство към гората, после се обърна, за да се увери, че се движи по права линия. Точно така. Продължи отново напред. Клоните се раздвижиха от лекия бриз, като хвърляха измамни слънчеви петна навсякъде, почти като светлинни ефекти в дискотека. Можеше да открие още един стар дънер и отиде до него, като се промъкваше патешката между гъсторастящите дървета и вбесяващо преплетените клони, надявайки се... но това беше дънер, а не още един стълб. По-нататък не видя нищо. С биешо сърце, с дъх, задавен от хракки и хрипове, Триша си проправи път обратно към откритата площ и се върна на мястото, където се намираще вратата. Сега се обърна с лице на югоизток и още веднъж тръгна бавно към края на гората.

— Ето ни и нас — винаги казваше Трууп, — вече са последните ининги и „Ред Сокс“ се нуждаят от базови ръньри.

Гора. Нищо друго освен гора. Нито дори ловна пътека — поне такава, каквата Триша можеше да види — камо ли път. Тя влезе още по-навътре, като все още се опитваше да не плаче, знаейки, че съвсем скоро нямаше да сдържа сълзите. Защо духа този вятър? Как да види нещо през тези идиотски слънчеви петна, въртящи се навсякъде? Като че ли се намираше в планетариум или нещо такова.

— Какво е това? — попита Том иззад нея.

— Кое? — Тя дори не си направи труд да се обърне. Присъствието на Том вече не ѝ изглеждаше чудновато. — Не виждам нищо.

— Наляво от теб. Съвсем малко по-натам. — Той сочеше с пръст над рамото ѝ.

— Това е просто един стар дънер — каза тя, но така ли беше? Или просто се страхуваше да повярва, че беше един...

— Не мисля така — каза Номер 36, а той, разбира се, имаше очи на бейзболист. — Мисля, че това е още един стълб, момиче.

Триша с труд си проби път към него (и то наистина бе труд; дърветата растяха вбесяващо гъсто тук, храстите — плътни, земята под краката ѝ — покрита с хлъзгава шума), но да, това беше още един стълб. Този имаше ръждясали остатъци от бодлива тел, които стърчаха като ръждиви папионки.

Триша стоеше до него, сложила едната си ръка върху проядения му връх, и гледаше навътре в изпъстрената със слънчеви петна, измамна гора. Имаше смътен спомен как седеше в стаята си през един дъждовен ден и разглеждаше книжка с ребуси, която ѝ бе купила майка ѝ, там имаше една картина, една невероятно претрупана картина, и в нея човек трябваше да намери десет скрити предмета: лула, клоун, диамантен пръстен, и все неща от този род.

Сега трябваше да намери пътя. „Моля те, Господи, помогни ми да намеря пътя“ — прошепна и затвори очи. Това беше богът на Том Гордън, на когото се молеше, не на бащиното Подразбиращо се. Тя не беше в Малдън сега, нито пък в Санфорд, и се нуждаеше от Бог, към когото действително можеше да посочи — ако, разбира се, постигнеше „сейф“.

„Моля те, Господи, моля те. Помогни ми в последните ининги.“

Тя отвори очи, колкото можеше по-широко, и погледна, без да вижда. Изминаха пет секунди, петнадесет секунди, тридесет. И изведнъж то се появи. Нямаше представа какво точно вижда — навярно просто един вектор с по-малко дървета и повече ясна светлина, навярно само указващо подреждане на сенки, всички от които сочеха в една посока — но тя вече знаеше какво означават: последните остатъци от един път.

„Ще се движа по него, без да мисля твърде за него“ — каза си Триша и започна да върви. Стигна до друг стълб, наклонен под остър ъгъл към земята — още една мразовита зима, още една дъждовна пролет, и той щеше да грохне, погълнат от тревата на идващото лято. „Ако мисля за пътя твърде много или се вирам, ще го изгубя.“

Триша следваше малкото оцелели стълбове, които един фермер на име Елиъс Маккоркъл беше забил през 1905 година; те маркираха прокарания в гората път, който той беше направил като млад, преди да се отдаде на пиенето и да загуби амбиции. Тя вървеше с широко отворени очи, без никакво колебание (никакъв шанс за никаква предателска мисъл). Понякога изминаваше разстояния, където нямаше никакви стълбове, но не спираше, за да ги търси, оставяше се на светлината, на подреждането на сенките и на инстинкта си да я водят. Тя вървеше уверено през останалата част от деня, промъкваше се през гъсто преплетени дървета и високи къпинови храсти, с очи винаги върху слабата следа от пътя. Вървя близо седем часа и точно когато си мислеше, че пак щеше да спи под дъждобрана, ги видя — три стълба, наклонени като пияни насам-натам в средата на една полянка. На последния все още висяха останките на втора врата. Нататък — чифт губещи се коловози, обрасли с трева и маргаритки, водеха на юг, като отново завиваха към гората. Това беше стар горски път.

Бавно мина покрай вратата и застана там, където, изглежда, започваше пътят (или свършваше; всичко зависеше от това, накъде си тръгнал). Постоя неподвижна за миг, после падна на колене и запълзя по единия от коловозите. Плачеше неудържимо, пълзейки по затревената част между коловозите, високата трева я гъделичкаше под брадичката, и мина в другия коловоз. Пълзеше като сляп човек, крещейки през сълзи:

— Път! Това е път! Намерих път! Благодаря ти, Господи! Благодаря ти за този път!

Накрая спря, изхлузи раницата от раменете и легна в коловоза. „Направен е от колела“ — смееше се неудържимо и през сълзи Триша. После се извъртя и погледна небето.

[1] Един фунт е равен на 453,6 г. — Б.пр. ↑

[2] *Майско дърво* — украсен с цветя и ленти прът, около който се е танцувало на първи май. — Б.пр. ↑

ОСМИ ИНИНГ

След няколко минути Триша се изправи. Вървя по пътя в продължение на още час, докато мракът се сгъсти. Далеч на запад, за първи път от деня, в който се бе изгубила, тя чу да избоботи гръмотевица. При друг случай щеше да се навре под най-гъсто преплетените дървета, които можеше да открие, но вече въобще не й пукаше.

Спря между старите коловози и точно започна да смъква раницата от раменете, когато видя нещо пред себе си в мрака. Нещо от света на хората; предмет с ъгли. Вдигна пак презрамките на раницата и се затътри към дясната страна на пътя, присвивайки очи като човек, който е късоглед, но твърде суетен, за да носи очила. От запад прогърмя нова гръмотевица, още по-силна.

Това бе камион, или кабината на такъв, която се подаваше от преплетените храсталаци. Капакът на мотора бе дълъг и почти погребан под горски бръшлян. Едното му крило бе вдигнато и Триша видя, че вътре нямаше мотор; на негово място растяха папрати. Кабината бе тъмночервена от ръжда, наклонена на едната страна. Предното стъкло отдавна го нямаше, но вътре все още имаше седалка. По-голямата част от тапицерията ѝ беше изгнила или проядена от животинки.

Още гръмотевици и този път светкавицата потрепера в облаците, които напредваха бързо и изяждаха първите звезди.

Триша отчупи един клон, пресегна се през откритото пространство на изчезналото предно стъкло и удари по седалката, колкото можеше по-силно. Количеството прах, което се вдигна, бе изумително — излизаше отвсякъде на валма. Още по-изумителен бе пороят от катерици, които заизвираха от пода на кабината и с пищене прескачаха през ромбовидния заден прозорец.

— Напускайте кораба! — извика Триша. — Блъснахме се в айсберг! Жените и катериците пър...

Дробовете ѝ се напълниха с прах. Последвалият пристъп на кашлица дълго я разтърсва, докато най-после се плъосна на земята с тупалката в скута, полупрималяла за глътка чист въздух, реши, че въпреки всичко няма да прекара нощта в кабината на камиона. Не се страхуваше от останалите няколко катерици, дори не и от змии (ако имаше змии в авторезиденцията, катериците отдавна да са напуснали, съобрази тя), просто не искаше да прекара нощта в прах и кашляне до посиняване. Щеше да е страхотно отново да спи под истински покрив, но цената, която трябваше да плати, бе твърде висока.

Проправи си път през храстите покрай кабината на камиона, а после малко напред в гората. Седна под голям смърч, изяде малко жълъди, пи малко вода, запасите ѝ с храна и вода отново привършваха, но бе твърде уморена да се тревожи. Беше намерила път, най-важното. Наистина — стар и неизползван, но можеше да я отведе някъде. Разбира се, и той можеше да изчезне, както стана с потоците, но защо да му мисли отсега. Път. Надяваше се да я отведе при хората, което потоците не успяха.

Нощта беше гореща и тежка, влажното начало на краткото, понякога непосилно горещо лято на Нова Англия. С мръсната яка на ризата си Триша повя на още по-мръсния си врат, издаде напред долната си устна и издуха косата от челото, после нагласи шапката на главата си и се облегна назад върху раницата. Поколеба се да извади уокмена, но не го направи. Ако включеше някоя станция от Западния бряг тази вечер, със сигурност щеше да заспи и изтощи батериите.

Отпусна се назад, превръщайки раницата във възглавница, наслаждавайки се на всичко, което бе отминало и чието завършване изглеждаше като чудо: просто едно задоволство.

— Благодаря ти, Господи — прошепна. След минута беше заспала.

Събуди се може би след два часа, когато първите ледени капки на обилния гръмотевичен дъжд намериха път през короните на дърветата и се приземиха върху лицето ѝ. Гръмотевици цепеха небето и тя се изправи изплашена и задъхана. Дърветата скърцаха и стенеха в силния вятър, отиващ към буря, а внезапните мълнии ги изрязваха в студени пейзажи, като новинарските фотографии.

Изправи се с мъка, отметна косата от очите си и се сви при новата гръмотевица — повече изплющяване, отколкото трясък. Бурята

бушуваше буквално над главата ѝ. Съвсем скоро щеше да е мокра до кости, със или без дървета. Грабна раницата и се хвърли обратно към тъмния, наклонен силует на камиона. Три стъпки и спря, като се задъхваше в мокрия въздух и кашляше, поривистия вятър блъскаше по врата ѝ. Някъде в гората изпращя дърво с пронизителен пукот.

Вятърът смени посоката, пръскайки дъжд в лицето ѝ, и сега тя можеше в действителност да усети миризмата му — мирис на диво животно, като от клетките в зоологическата градина. Онова нещо обаче не бе в клетка и бе тук.

Триша бързаше към кабината на камиона, като държеше едната ръка пред себе си, за да се предпази от плющящите клони, а с другата притискаше шапката „Ред Сокс“ отгоре, за да не я отнесе вятърът. Тръни се забиваха в глезените и прасците ѝ, а когато излезе извън покрива на дърветата, за миг бе мокра до кости.

Щом стигна вратата на шофьорската кабина, която зееше отворена, с виещи се растения, проврени през дупката на прозореца, отново блесна светкавица и оцвети света в лилаво. В нейния пламък Триша видя нещото, което стоеше с отпуснати рамене на отсрещната страна на пътя, с черни очи и щръкнали уши като рога. Навярно бяха рога. Не беше човек; но и не беше животно. То беше бог. То беше нейният бог, богът от оси, който стоеше там, в дъжда.

— Не! — изкрещя тя, гмуркайки се в кабината, забравила прашния облак и миризмата на гнило от тапицерията. — НЕ, МАХАЙ СЕ! МАХАЙ СЕ И МЕ ОСТАВИ НА МИРА!

Отвърна ѝ гръмотевица. Дъждът също ѝ отвърна, като задумка с юмруци по ръждясалия покрив. Тя скри глава с ръце и се сви на кълбо. Заспа, очаквайки го да дойде.

Този сън беше дълбок и — доколкото си спомняше — без сънища. Когато се събуди, денят бе в пълния си блясък. Беше горещо и слънчево, дърветата — по-зелени от преди, тревата — по-сочна, а птиците чуруликаха в дебрите на гората самодоволно щастливи. Водата капеше и се процеждаше от листата и клоните. Когато погледна през наклонения правоъгълник — там се намираше някога предното стъкло на стария камион, първото нещо, което видя, бе слънцето: блестеше ослепително, отразено в повърхността на една локва. Блясъкът бе толкова силен, че тя премижа. Образът остана вбит в

съзнанието ѝ дори когато изчезна: отразено небе, отпърво синьо, после преливащо с бледозелено.

Кабината я беше запазила доста суха въпреки липсата на стъкла по прозорците. Под ръждясалите педали имаше локва, а лявата ѝ ръка беше намокрена, но това бе дреболия. Кашлицата не беше я събудила. Гърлото и синусите ѝ щяха да се оправят, веднъж да се махне от проклетия прах.

„То беше тук миналата нощ. Ти го видя.“

Така ли беше? Наистина ли го беше видяла?

„То дойде за теб, имаше намерение да те вземе. След това ти се качи в камиона и то реши да не го прави все още. Не зная защо.“

Може и да не беше така обаче. Може би всичко бе само някакъв сън, който сънуваш полубуден и полузаспал в едно и също време. Нещо, причинено от внезапно събуждане в гръмотевична буря, блестящи светкавици и зловец вятър — в подобна ситуация всеки човек може да види какво ли не.

Триша грабна раницата за едната пооръфала се презрамка и запълзя заднешком през отвора за вратата, откъм страната на шофьора, като вдигаше облаци прах и се опита да не ги вдишва. Вече навън, отстъпи назад (все още мокра, ръждясалата кабина на камиона бе добила цвят на сини сливи) и вдигна раницата на раменете. Тогава спря. Денят бе ясен и топъл, дъждът — спрял, тя имаше път, по който да върви... Но защо се почувства стара, уморена и напълно отчаяна? Внезапно събудени, хората си въобразяват разни неща, особено в разгара на гръмотевични бури. Разбира се, че е така. Но това, което видя в този миг, не беше въображение.

Докато спеше, нещо бе издълбало кръг през листата и боровите иглички, през храстите, заобикалящи изоставената кабина на камиона. Този кръг — съвършено ясен в утринната светлина, бе ограждащата му линия. Храстите и малките дървета, попаднали на пътя му, бяха изтръгнати с корените и захвърлени настрана, натрошени на парчета. Богът на изгубените беше дошъл и очертал кръг около нея, сякаш да каже: „Стойте настрана. Тя е моя собственост.“

НАЧАЛО НА ДЕВЕТИ ИНИНГ

Триша вървя през целия този съботен ден под снишеното, натежало от мараня небе, което я потискаше. От мокрите дървета излизаше пара, но до ранния следобед отново изсъхнаха. Горещината бе непоносима. Радваше се, че бе намерила път, но сега копнееше за сянка. Изглежда, че пак имаше температура и бе не само уморена, но направо изтощена. Онова нещо я наблюдаваше неотстъпно, вървеше редом с нея през гората и я наблюдаваше. Усещането не я напускаше, защото онова нещо не я оставяше. Стори й се, че действително го вижда, но навярно бе слънцето, движещо се през клоните на дърветата. Тя не искаше да го види; беше видяла всичко, което искаше в блясъка на онази единствена светкавица предната нощ. Козината му, огромните щръкнали уши, силуетът му.

Очите също. Тези черни очи, големи и нечовешки. Изцъклени, но виждащи. Виждащи нея.

„То няма да ме остави на мира, докато не се увери, че не мога да изляза от гората — отпаднало мислеше тя. — То няма да позволи това да стане. То няма да позволи да се измъкна.“

Скоро след като следобедът настъпи, тя видя, че локвите в коловозите на пътя започнаха да изсъхват и попълни запасите си от вода, докато все още имаше тази възможност. Водата прецеди през шапката в качулката на дъждобрана, а после я наля в пластмасовите бутилки — беше мътна и мръсна на вид, но тези неща вече не я тревожеха. Ако горската вода можеше да я убие, щеше да умре още първия път, когато й стана лошо. Притесняваше я единствено липсата на храна. Изяде всичко с изключение на няколко жълъди и боровинки — до закуската утре щеше да изстърже дъното на раницата, както изстърга последните парченца от картофения чипс. Може би щеше да намери нещо за ядене покрай пътя?

Пътят продължаваше и продължаваше — ту изчезващ за малко, ту твърде ясен в разстояние на няколкостотин ярда. На едно място между коловозите растяха храсти. Помисли, че са боровинкови храсти

— изглеждаха като онези, от които двете с майка ѝ бяха брали пълни шепи с пресни, сладки боровинки в детинските гори на Санфорд, но бе рано поне с месец за черните боровинки. Откри също и гъби, но им нямаше доверие — те не попадаха в майчиното поле на познания, нито пък ги изучаваха в училище. В училището бяха учили за орехи, лешници, фъстъци и разни други смахнати неща, а също и да не се качват в колите на непознати (защото някои непознати бяха смахнати), но не и за гъби. Единственото, в което бе сигурна, беше, че можеше да умре — и то в ужасни мъки, ако изядеше отровна гъба. Гъбите не бяха чак толкова голяма жертва — днес нямаше апетит, а и гърлото я болеше.

Около четири часа следобед тя се спъна в един пън, опита се да стане и откри, че не можеше. Краката ѝ трепереха, чувстваше невероятна слабост. Понечи да свали раницата (това продължи доста дълго) и най-сетне се освободи от нея. Изяде всичко с изключение на два или три букови жълъда, като почти се задави с последния, който лапна. Тя се бори с него и победи, като протегна врата си подобно новоизлюпено птиче и неколkokратно преглътна. Натъпка го в стомаха (поне засега) с глътка топла, песъчлива вода.

— Време е за „Ред Сокс“ — промърмори и измъкна уокмена. Съмняваше се, че можеше да ги хване, но защо да не опита? На Западния бряг сигурно бе около един часа, ден за игра, която точно започваше.

В обхвата FM нямаше нищо, дори слаб шепот на музика. В AM откри мъж, който говореше бързо на френски (кискаше се, което бе обезпокояващо), а после, близо до 1600, в самия край на скалата — чудо: слаб, но доловим гласът на Джо Кастигльн.

— И така, Валентин се отдалечава от втора база — каза той. — Първото от трите хвърляния... и Гарсиапара удря дълга висока топка дълбоко в центъра на полето! ИЗЛИЗЕ! „Ред Сокс“ водят с два на нула!

— Браво, Норман, ти си страхотен — извика с дрезгав, пресеклив глас, който едва разпозна като свой, и вдигна отмаляло юмрука си към небето. О'Лиъри удари топката извън полето и инингът свърши.

— На кого звъниш, когато предното стъкло се счупи? — запя гласът от един толкова далечен свят, където навсякъде имаше пътища, а боговете действаха зад сцената.

— 1-800 — започна Триша. — 54...

Тя затихна, без да довърши. Щом дрямката я нападна, се плъзна към дясната си страна като кашляше от време на време. По време на петия ининг нещо дойде до края на гората край пътя и погледна към нея. Мухи и мушици образуваха облак около неговия зачатък на лице. В кухия блясък на очите му се отразяваше цялата история на нищото. То стоя там дълго време. Накрая посочи към нея с ръката си с остри като бръснач нокти — „тя е моя, тя е моя собственост“ — и пак потъна в гората.

КРАЙ НА ДЕВЕТИ ИНИНГ

По някое време Триша помисли, че за кратко се е събудила, но не беше уверена. Коментираше Джери Трупиано — поне звучеше като Трууп, но той казваше, че Чудовището на Сиатъл е натоварило базите и Гордън се опитваше да завърши играта.

— Това нещо на площадката е убиец — каза Трууп, — и Гордън изглежда уплашен за първи път тази година. Къде е Бог, когато имаш нужда от него, Джо?

— В Денвиз — каза Джо Кастиглън. — И плаче с истински „селзи“.

Сигурно и това беше сън, трябва да беше сън — смесен може би с малък къс от реалността. Следващия път, когато се събуди напълно, слънцето бе почти залязло, тресеше я, гърлото я болеше, а радиото мълчеше злокобно тихо.

— Заспала си, без да го изключиш, глупачка такава — изруга се с новия си дрезгав глас. — Проклетата идиотка такава.

Тя погледна отгоре кутията, надявайки се да зърне червената светлина, разчитайки, че просто беше преместила станцията неволно (събуди се със свита към едното рамо глава, а вратът я болеше ужасно), но знаеше, че не е така. И бе достатъчно сигурна, че червената светлинка не светеше.

Да, батериите не можеха да издържат безкрайно — така или иначе, но това я разплака. Мисълта, че радиото беше мъртво, я караше да се чувства тъжна, толкова тъжна. Беше все едно да загубиш своя последен приятел. Прибра го обратно в раницата, закопча катарамите и я сложи на раменете. Беше почти празна, а като че ли тежеше цял тон. Как е възможно?

„Поне съм на пътя — напомни си. — На пътя съм.“ Но и това не помагаше: светлината на още един ден умираше. „Път, смът“ — изрече. Като подигравка. Като пропилян шанс за спасение. Като ситуацията, когато на отбора му трябва един или два аута, за да победи, и тогава нещата се преобръщат. Глупавият път можеше да

върви през тези гори още сто и четиридесет мили, откъде да знае, и в края му да няма нищо: просто още един храсталак или още едно отвратително блага.

Въпреки всичко тя продължаваше да върви бавно и отпаднало, с наведена глава и рамене, толкова отпуснати, че презрамките на раницата непрекъснато се смъкваха — като презрамки на гащеризон, чието горнище е твърде голямо. Само че при гащеризона човек трябва само да бутне презрамките нагоре.

Половин час преди напълно да се стъмни, една от тях се смъкна от рамото ѝ и раницата увисна на едната страна — можеше да остави проклетото нещо да падне и просто да продължи без него. Може би щеше да направи точно това, ако вътре не бе последната шепя боровинки. Там бе и водата обаче, която облекчаваше гърлото ѝ. Вместо това спря за нощувка.

Коленичи на земята между коловозите, изхлузи раницата с въздишка на облекчение, после легна с глава върху нея. Погледна към тъмната маса дървета от дясната си страна.

— Само стой надалече — каза тя, колкото можеше по-ясно. — Стой надалече или ще се обадя на 1–800 и ще повикам гиганта. Разбираш ли ме?

Онова нещо я чу. То може би я разбра или не я разбра, не отговори, но беше там. Тя го усети. Дали все още я чакаше да узрее? Да се нахрани добре със страха си, преди то да се нахрани с нея? Ако беше така, играта е свършила. Но се страхуваше съвсем малко. Можеше да го извика отново, да му каже, че нямаше предвид това, което току-що бе казала, че бе уморена и то можеше да дойде да я вземе, ако искаше. Не го направи. То наистина можеше да дойде, ако го повика.

Пи малко вода и погледна небето. Сети се за Болк-Дорк, който каза, че богът на Том Гордън не можеше да се занимава с нея, че Той имаше други работи за оправяне. Съмняваше се, че е точно така... Може би не толкова „не можеше“, колкото „не искаше“, но... **ТОЙ СЪС СИГУРНОСТ НЕ БЕ ТУК.** Борк-Дорк също каза, че „трябва да призная, че той е спортен фен... не непременно на «Ред Сокс» обаче“.

Триша свали шапката си „Ред Сокс“ — вече смачкана, с петна от пот и набита с бодли — и прекара пръст по козирката с нежност. Нейното най-добро нещо. Баща ѝ беше накарал Том Гордън да се

разпише върху нея, беше я изпратил на „Фенуей парк“ с писмо, в което казваше, че Том е любимият играч на дъщеря му, и Том (или негов упълномощен представител) я бе изпратил обратно в самоадресиран плик с марка, който баща ѝ бе приложил, с автографа на Том Гордън върху козирката. Нямаше нищо друго освен нея. Освен малкото мътна вода, шепата изсъхнали, безвкусни боровинки и мръсните си дрехи, шапката наистина бе нейното най-добро нещо. Автографа вече го нямаше, зацапан до степен на черна сянка от дъжда и собствените ѝ потни ръце.

— Господи, ако не можеш да бъдеш фен на „Ред Сокс“, бъди фен на Том Гордън — вдигна очи тя. — Можеш ли да направиш поне това? Можеш ли да бъдеш такъв?

Тя прекара цялата нощ в неспокойна дрямка, като трепереше, заспиваше после рязко се събуждаше, сигурна, че то беше близо до нея. То, което най-после е излязло от гората, за да я вземе. Том Гордън ѝ говореше; веднъж баща ѝ също ѝ проговори. Стоеше точно зад нея и питаше дали иска малко макарони, но когато се обърна, там нямаше никой. На небето изгаряха още метеори, но тя не можеше да каже със сигурност дали бяха действителни, или само ги сънуваше. Още веднъж извади радиото си, надявайки се, че батериите са се възстановили малко — понякога това ставаше, ако им се дадеше шанс да починат — но преди да успее да провери, изпусна радиото в буйната трева и не успя да го намери, колкото и да ровеше в нея. После попипа раницата и разбра, че каишките все още са закопчани в катарамите. Значи изобщо не беше изваждала радиото, защото никога не би могла да вкара каишките в катарамите и да ги закопчее така стегната в тъмното. Сънят ѝ се късаше от пристъпи на кашлица и болката в гръдния ѝ кош ставаше непоносима. По някое време се надигна, за да пикае, и това, което излизаше от там, бе горещо и парещо. Изплаши се.

Нощта премина като всяка една нощ на задълбочаваща се болест; часовете станаха някак меки и странни. Когато най-сетне птиците зачуруликаха, видя слаба светлина между дърветата. Не можа да повярва. Вдигна ръце и погледна мръсните си пръсти. Не ѝ се вярваше, че още е жива, но наистина бе жива.

Тя лежа, както си беше, докато стана достатъчно светло, за да види постоянно присъстващия облак мушици около главата си.

Надигна се бавно и изчака дали краката ще я удържат, или ще поддадат, за да се срине обратно на земята.

„Ако стане така, ще пълзя“ — помисли, но не ѝ се налагаше да пълзи, не още; краката я държаха. Тя се наведе и вмъкна ръката в една от презрамките на раницата. Когато събра сили да се изправи отново, главата ѝ се замая и цял ескадрон пеперуди с черни крила замъглиха погледа ѝ. Накрая изчезнаха и тя вдигна раницата на гръб.

После изникна друг проблем — в коя посока беше вървяла? Не беше сигурна, пътят изглеждаше един и същ и в двете посоки. Гледаше несигурно назад и напред. Внезапно кракът ѝ настъпи нещо — нейният уокмен, целият омотан в кабела на слушалките и мокър от росата. Значи все пак го беше извадила през нощта? Наведе се, вдигна го и глупаво се втрени в него. Щеше ли да свали пак раницата, да я отвори и да сложи уокмена вътре? Изглеждаше ѝ страшно трудно — почти равносилно да премести планина. От друга страна, да го хвърлеше, беше грешка, все едно признаваше, че се предава.

Стоя на място в продължение на минути, като гледаше малкия радиокасетофон с блестящи от треска очи. Да го хвърли или да го задържи? Да го хвърли или да го задържи? Твоего решение, Патриша? Комплект тенджери за готвене без вода или колата, палтото от норки и екскурзия до Рио? Хрумна ѝ, че преносимия компютър „Мак ПауърБук“ на брат си можеше да извади съобщения за грешките и да бомбардира с икони целия екран. Разхълца се от смях.

Смехът почти веднага се превърна в кашлица — най-лошият пристъп досега, и се преви на две. Скоро залая като малко кученце, с ръце, поставени точно над коленете си, и коса, която се ветрееше напред-назад като мръсно перде. Някак си успя да се задържи на крака, отказвайки да се предаде и да падне, и когато кашлицата отслабна, осъзна, че трябваше да защити уокмена за колана на дънките. Нали за това служеше щипката на гърба на кутията? Разбира се. Каква Ел Допо бе само!

Тя отвори уста, за да каже: „Елементарно, мой скъпи Уотсън“ — двете с Пепси си го казваха понякога една на друга — и щом го изрече, нещо мокро и топло потече по долната ѝ устна. Избърса го с длан и цялата ѝ длан се покри с яркочервена кръв. Загледа се в нея с широко отворени очи.

„Сигурно съм прехапала устните си, когато кашлях“ — помисли, но знаеше, че не беше така. Беше дошло дълбоко от вътре. Мисълта я уплаши, а страхът изостри сетивата ѝ за света. Тя откри, че отново бе в състояние да мисли. Прочисти гърлото си (много леко; твърде болеше, ако го правеше по друг начин) и после изплю. Ярко червено. О, боже мой, но какво можеше да направи? Главата ѝ обаче се избистри достатъчно, за да открие вярната посока. Слънцето бе залязло от дясната ѝ страна. Тя се обърна така, че слънцето блещукаше през дърветата от ляво на нея, и веднага видя, че се бе насочила правилно. Как можеше да не се досети?

Бавно, предпазливо, като някой, който ходи по току що измити плочки, Триша тръгна отново. „Това е — помисли. — Днес навярно е последният ми шанс. Следобедът може да съм твърде отпаднала и болна, за да вървя. Ако се изправя на краката си след още една нощ, прекарана тука, ще бъде едно синеоко чудо.“

Синеоко чудо. Това израз на баща ѝ или на майка ѝ беше?

— На кого му пука? — изграчи Триша. — Ако се измъкна оттук, ще си измисля собствени поговорки.

Петдесет или шестдесет фута от мястото, където бе прекарала тази безкрайна неделна нощ и понеделнишка сутрин, Триша осъзна, че все още държи своя уокмен в дясната си ръка. Тя спря и внимателно и усърдно се зае със задачата да го защити за колана си. Дънките се въртяха около нея абсолютно свободно и тя можеше да види стърчащите кокали на ханша си. „Ако сваля още няколко фунта, ще мога да представям най-новите модели на парижката мода“ — каза си иронично. И когато се чудеше какво да прави с кабела на слушалките, внезапно груб трясък от далечна експлозия разцепи застиналия утринен въздух — прозвуча като изстрел, засмукан сякаш от гигантска тръба.

Триша извика и не бе само тя, която се стресна; няколко врани изграчиха, а един заек се стрелна из шубрака с шумно бръмчене на възмущение.

Стоеше широко отворила очи, забравила за слушалките, които се вееха като махало на края на кабела до левия ѝ, покрит с рани, мръсен глезен. Познаваше този звук; беше гърмеж от изгорелите газове на някой стар ауспух. Камион може би или някаква друга машина. Там имаше друг път. Истински път.

Искаше да затича, но знаеше, че не трябваше да го прави. Ако затича, ще изразходва цялата си енергия наведнъж. Щеше да бъде страшно. Ще припадне и ще умре под слънцето толкова близо до истинския звук от пътно движение, щеше да бъде като да пропилее възможността за „сейф“, когато противниковият отбор има право само на един удар. Подобни мерзости се случваха, но тя нямаше да позволи това да се случи.

Вместо да тича, започна да върви, като си казваше да върви бавно, без да бърза, заслушвайки се през цялото време за друга серия от гърмящи звукове, за далечен шум от мотор или клаксон. Нищо, абсолютно нищо. След час ход започна да мисли, че всичко е било просто халюцинация, въпреки че не изглеждаше като халюцинация, но...

Тя изкачи една височина и погледна надолу. Отново закашля — и още кръв, ярка на слънцето, изхвърча от устата ѝ, но тя не обърна внимание, дори не вдигна ръка към устата. Коловозите, по които вървеше, свършваха в Т-образно кръстовище в един черен път.

Триша бавно слезе надолу и стъпи на него. Не виждаше следи от гуми — земята беше твърдо утъпкана, но тук коловозите бяха истински и по средата им не растеше трева. Новият път беше под прав ъгъл с нейния, приблизително изток-запад. И тогава най-после Триша взе правилното решение: не се обърна да тръгне на запад — не поради някаква особена причина, а защото главата отново я заболя и слънцето ѝ печеше врата... но все пак тръгна на запад. На четири мили от мястото, където стоеше, Шосе 96 за Ню Хампшър, наскоро кърпено тук-там пътно платно, вървеше през гората. По него се движеха малко коли, но доста камиони използваша този път; точно един от тях бе чула да изхвърля изгорелите газове през своята стара ауспухова система, когато шофьорът превключи скоростта надолу към Кемонъс Хил, звук се разнесе повече на девет мили в застиналия утринен въздух.

Тя тръгна отново, и то с нов прилив на сили. След четиридесет и пет минути навярно чу нещо — беше далечно, но не можеше да се сбърка с нищо друго.

„Не бъди глупава, ти попадна в място, където всичко може да се сбърка с нещо друго.“

Навярно беше така, но...

Тя изправи глава като кучето от старите снимки на баба Макфарлънд, онези, които държеше на тавана. Затаи дъх. Чуваше биенето на сърцето си в слепоочията, свиренето на въздуха през инфектираното си гърло, пеенето на птиците, шумоленето на листата от лекия вятър. Чуваше бръмченето на комарите... и едно друго бръмчене също. Звукът на движещи се по асфалт гуми. Много далечен, там някъде...

Триша започна да плаче.

— Моля те, не позволявай да си го измислям — каза тя с дрезгав глас, който сега беше спаднал почти до шепот. — Ау, Господи, не позволявай да си измислям то...

Силно шумолене дойде иззад нея — този път не от вятъра. Дори ако би могла да се убеди (за няколко кратки секунди), че беше така, то какво да кажеше за шума от чупенето на клони? А за острия, стържещ звук на нещо, което падаше — малко дърво навярно, което препречваше пътя? Неговият път. То я беше оставило да се приближи толкова близко до спасението, беше й позволило да стигне на разстояние, където действително чуваше звуци от пътя, който така лекомислено беше изгубила. Бе наблюдавало нейното мъчително напредване, навярно за забавление, навярно с някакъв вид богоприсъщо състрадание, твърде ужасяващо дори да мисли за него. Наблюдаването беше приключило, беше приключило с чакането.

Бавно, като с ужас, така и с един странен вид на спокойна обреченост, Триша се обърна, за да застане лице в лице с Бога на изгубените.

КРАЙ НА ДЕВЕТИ ИНИНГ: ПОЛОЖЕНИЕ „СЕЙФ“

То изникна измежду дърветата от лявата страна на пътя и първата мисъл на Триша бе: „Това ли е всичко? Това ли е всичко, което изобщо бе то?“ Всеки възрастен би се обърнал и би побягнал от тази *Ursus americanus*, която трмаво излезе иззад последния параван от храсти. Беше напълно развита северноамериканска черна мечка, тежаща навярно четиристотин фунта, а Триша се бе подготвила за някаква ужасяваща страхотия, излязла от дълбините на нощта.

По лъскавата ѝ козина бяха полепнали листа и репейи. В едната си ръка — да, тя имаше ръка, поне зачатък на такава, завършваща с дълги нокти — стискаше клон, кората на който беше обелена. Държеше го като горски жезъл или скиптър. Стигна до средата на пътя, като се клатушкаше от едната на другата страна. За миг остана на четири крака, а после, с кратко изсумтяване, се вдигна и застана на задните си крака. Тогава Триша видя, че това изобщо не беше никаква черна мечка. Беше познала от първия път. Това, което изглеждаше като мечка, в действителност бе Богът на изгубените. И той беше дошъл за нея.

Очите, вторачени в нея, не бяха черни очи, а кухни. С жълтеникавокафявата си муцуна душеше въздуха, после вдигна счупения клон, който стискаше към устата си. Муцуната се нагърчи назад, откривайки два реда големи, зеленияса зъби. То засмука края на своя клон, напомняйки на Триша бебе с биберон. После много внимателно зъбите го ухапаха и го прегризаха. Гората бе стихнала и тя много ясно чу звука, който издадоха зъбите, бе като трошене на кости. Звукът, който щеше да издаде и ръката ѝ, когато забиеше зъбите си в нея. Когато забиеше зъбите си в нея.

То протегна врата си напред, потрепвайки с уши, и Триша видя, че се движеше в своя собствена, тъмна галактика от мухи и мушици, също като нея. Неговата сянка, дълга в светлината на утрото, стигаше

почти до протритите маратонки на Триша. Те стояха на не повече то шестдесет фута един от друг.

То беше дошло за нея.

„Бягай — зовеше Богът на изгубените. — Бягай от мен, състезавай се с мен до пътя. Моето мечешко тяло е бавно, все още неподсилено с летен фураж; пролетната беритба беше оскъдна. Бягай. Може да те оставя жива.“

„Да, бягай!“ — помисли тя. Но тогава моментално се обади студеният глас на пакостливата сладурана: „Ти не можеш да бягаш. Ти едва стоиш на краката си, скъпа.“

Това нещо, което не беше мечка, стоеше и я гледаше. Ушите му потрепваха от мухите, които заобикаляха голямата му триъгълна глава. По страните ѝ лъскаше здрава козина. То стискаше остатъка от пръчката в едната, завършваща с нокти, лапа. Челюстите му се движеха сякаш с премислена бавност, а между зъбите се подаваха надробени тресчици — някои падаха, други се полепваха по муцуната. Очите му бяха кухини, оградени с дребен, бръмчащ живот — личинки и пълзящи мухи-бебета, ларви на комари и бог знае още какво, една жива супа, която ѝ напомни за блатото, през което бе газила.

„Аз убих сърнето. Аз те наблюдавах и очертах моя кръг около теб. Бягай от мен. Преклони се пред мен чрез своя бяг на краката си и може да те оставя жива.“

Гората бе стихнала напълно, дъхайки настойчиво с киселия си мирис на зелено. Дъхът на Триша скриптеше навън и навътре през болното ѝ гърло. Онова нещо, което приличаше на мечка, я гледаше от своите седем фута височина. Главата му беше в небето, а ноктите му държаха света. Триша погледна нагоре към него и разбра какво трябваше да направи.

Тя трябваше да завърши играта.

„Божа работа е да спечелиш в края на деветия ининг“ — бе казал Том. И каква бе тайната на завършването на играта? Да се установи кой е по-добият. Ти можеш да бъдеш победен... но не трябва сам да се побеждаваш.

Първо обаче, постигни онази неподвижност. Онази неподвижност, която се излъчва от раменете и обвива тялото ти, докато то стане пашкул от увереност. Може да те победят, но не трябва сам да

се побеждаваш. Устои на едно силно хвърляне и не се опитвай да бягаш.

— Ледена вода — каза тя. Онова нещо, което стоеше по средата на черния път, наклони глава и заприлича на огромно, ослушващо се куче. То наостри уши. Триша вдигна ръка, завъртя шапката си, както трябваше да бъде, и дръпна извитата козирка ниско над очите си — по същия начин, както правеше Том Гордън. После изви тялото си, обърнато към дясната страна на пътя, и направи крачка напред, за да раздалечи краката си, като левият сочеше нещото-мечка. Докато правеше крачката, фиксира погледа си върху очните кухни, гледайки през танцуващия облак мушици. „Най-важното е — казваше Джо Кастигълн, — всички да затегнат колони.“

— Хайде, идвай, ако ще идваш — извика Триша.

Триша дръпна уокмена от колана на дънките, изскубна кабела и пусна слушалките на земята. Уокменът отиде зад гърба ѝ и тя започна да го върти в ръката си, търсейки най-добрия хват.

— Във вените ми тече ледена вода. Дано замръзнеш при първата хапка. Хайде, мръсно чудовище! Проклет, гаден батър!

Нещото-мечка пусна пръчката, а след това се спушна пак на четири крака. То заудря с лапа по твърдата повърхност на пътя като разярен бик, издълбавайки буци пръст с ноктите си, а после, клатушкайки се, тръгна към нея с учудващо измамна бърза скорост. Докато приближаваше, прилепи ушите си плътно към черепа. Муцуната му се нагърчи назад и от гърлото му излезе бръмчащ звук, който тя разпозна веднага — това не бяха пчели, а оси! То беше приело външната форма на мечка, но отвътре бе истинско: беше пълно с оси! Точно така! И черната роба край потока бе неговият пророк!

„Бягай“ — казваше то, докато идваше към нея. Големите му задни бутове се полюшваха насам-натам странно грациозно, оставяйки отпечатъци от нокти и разпръсната тор по утъпканата земя. „Бягай, това е последният ти шанс.“

Само че последният ѝ шанс бе неподвижността.

Неподвижността и може би една много добра за хвърляне топка.

Триша събра ръцете си заедно и зае позиция. Уокменът вече не беше уокмен; той беше бейзболна топка. Тук нямаше поддръжници от „Фенуей“, които ставаха на крака в Бостънската църква на бейзбола; нямаше ритмични ръкопляскания; нямаше съдия и нямаше батър.

Само тя и зелената тишина, и топлото утринно слънце, и нещото, което отвън изглеждаше мечка, а отвътре бе пълно с оси. Само тя и неподвижността. Разбра как се чувстваше Том Гордън, когато стоеше в позицията за хвърляне в тишината на силиконовата сърцевина, където всички напрежения бяха сведени до нула, всички звуци — изключени. Всичко си свеждаше до едно: затегнете коланите.

Тя стоеше в позицията за хвърляне и остави неподвижността да се вие около нея, да се излъчва от раменете ѝ. То можеше да я изяде; то можеше да я победи. То можеше да направи и двете. Но тя нямаше сама да победи себе си.

„И няма да бягам.“

То спря, проточи врат и приближи лицето си към нейното като че ли за целувка. Нямаше очи, а само два кръга, червясали вселени, пълни с плодящи се насекоми. Те бръмчаха и се гърчеха, блъскаха се една с друга за място в тунелите, които водеха към неразгадаемия мозък на бога. Устата му се отвори — и там, в гърлото му, бръмчаха стотици оси, дебели и тромави фабрики за отрова, пълзяха по езика с остатъци от сдъвканата пръчка и възрозовите вътрешности на сърнето. Дъхът му бе калната воня на блатото.

Тя видя тези неща, отбелязвайки ги набързо, после погледна отвъд него. Въритек даде знак. Тя трябваше да направи своето хвърляне, своето последно хвърляне. Но се бавеше... Тя беше самата неподвижност. Нека батърът чака, нека гадае, да изгуби търпение; нека се чуди, да мисли, че предугаждането му за траекторията на топката е погрешно.

Съществуващото-мечка подуши внимателно цялото ѝ лице. Насекоми пълзяха навътре и навън от ноздрите му. Две големи мухи пърхаха с криле между двете доближени лица. Мушици се стрелкаха срещу широко отворените, немигащи очи на Триша. Зачатъкът на лице на нещото се местеше и променяше, непрекъснато се местеше и променяше — то беше лицето на учители и приятели; то беше лицето на родители и братя; то беше лицето на мъжа, който може да дойде и да ти предложи разходка с колата, когато се връщаш вкъщи от училище. Опасният непознат, така ги учеха в първи клас: опасният непознат. То вонеше на смърт и на болест, и на всичко гадно; бръмченето на неговите отровни фабрики, мислеше тя, истинското Подразбиращо се.

То отново се вдигна на задните си крака, полюшвайки се, като че слушаше някаква музика за зверове, която единствено то можеше да чуе, и после замахна към нея... все още на игра, само на игра все още, пропускайки лицето ѝ само с няколко инча. Движението на косматата лапа с ужасните нокти развя косата от челото ѝ. Косата падна обратно, леко, като пух на глухарче. Триша не мърдаше. Стоеше в позиция за хвърляне и гледаше в долната част на корема му едно петно във формата на светкавица.

„Погледни ме.“

„Няма.“

„Погледни ме!“

Като че ли невидими ръце я хванаха под брадичката. Бавно, безсилна да се противопостави, Триша вдигна главата. Тя погледна нагоре. Погледна в празните очи на нещото-мечка и разбра, че то ще я убие, независимо от всичко. Куражът не беше достатъчен. Малкото кураж, който бе ѝ останал, не беше достатъчен. Но какво друго можеше да направи? Можеше да завърши играта.

Без да мисли абсолютно за друго, Триша върна левия крак назад към десния и започна своето движение — не това, на което я бе учил баща ѝ в задния двор, а онова, което бе научила от телевизията, гледайки Том Гордън. Когато стъпи отново напред и вдигна дясната си ръка до дясното ухо, и след това още по-назад — замахвайки мощно, защото това нямаше да е лигавене, а един-единствен съкрушителен удар — нещото-мечка залитна и направи тромава стъпка назад. Дали гърчещата се паст в мозъка му регистрира бейзболната топка в ръката ѝ като оръжие? Или заплашителното движение го стресна — вдигнатата ръка, стъпването напред, а би трябвало да отстъпи назад и побегне? Нямаше никакво значение. Нещото изсумтя, което можеше да се сметне като объркване. Облак оси излетя през устата му като леден дъжд. То размаха един от косматите си предни крака, за да запази равновесие. И в този миг проехтя изстрел.

Мъжът в гората тази сутрин, първото човешко същество, видяло Патриша Макфарлънд след девет дни, беше твърде потресен, за да излъже пред полицията защо беше излязъл в гората със заредена автоматична пушка; той беше в бизнеса със сърни извън ловния сезон. Неговото име бе Травис Хърик и предпочиташе да не харчи пари за храна, ако това не се налагаше. Имаше твърде други приятни неща, за

които да се харчат парите — лотарийни билети и бира например. Във всеки случай, не бе съден за нищо до сега, дори не беше глобяван. И не той уби съществото, което видя да стои лице в лице с малкото момиче, така неподвижно и така смело на вид.

— Ако се бе мръднала, когато дойде до нея, то щеше да я разкъса — каза Хърик. — Направо си е истинско чудо, че не я разкъса. Тя сигурно го бе хипнотизирала, също като Тарзан в ония стари филми за джунглата. Идвам до края на гората и гледам — те двамата, може да съм стоял ошашавен поне двадесет секунди. Може и минута, губиш всякаква представа за времето в ситуация като тази, но не можеш да стрелям. Бяха много близо един до друг. Страхувах се да не убия момичето. После тя се раздвижи. Имаше нещо в ръката си и тръгна да го хвърля по него, също като че ли хвърляше бейзболна топка. Това, нейното движение, го стресна. То отстъпи назад и някак си загуби равновесие. В същия миг осъзнах, че това е единственият шанс за момичето, така че вдигнах пушката и стрелях.

Никакъв процес, никаква глоба. Това, което Травис Хърик получи, бе собствена платформа в парада на Графтън Нотч за Четвърти юли през 1998 година. Да, скъпа.

Триша чу изстрела и разбра отлично какво означава това: видя как едното ухо на нещото-мечка внезапно отхвърча настрана, като къс отрязана хартия. Видя и моментните проблясъци на синьото небе през разкъсаните, висящи парчета; видя също и червените пръски, не по големи от боровинки, как летят дъговидно във въздуха. Мечката си беше просто мечка, с големи и влажни очи, почти комично изненадани. Или е била мечка през цялото време.

Но съвсем не беше така. Знаеше го.

Тя продължи своето движение, хвърляйки бейзболната топка. Удари мечката право между очите и — уау, хей, кой говори за халюцинации — видя как двете батерии (двойно А, марка „Енъргайзър“) изхвърчаха от уокмена с трясък.

— Трети страйк отсъден! — извика, и при звука на дрезгавия й, триумфиращ, пресеклив глас ранената мечка се обърна и побягна, като се движеше тромаво на четирите си крака и бързо набираше скорост, а от разкъсаното й ухо запряска кръв. И направо го обърна на бяг, като се клатушкаше смешно. Последва още един изплющяваш изстрел и Триша почувства как куршумът блъсна въздуха, преминавайки на не

повече от един фут от лявата ѝ страна. Той вдигна облаче прах доста зад мечката, която се насочи наляво и потъна обратно в гората. За миг тя видя блясъка на лъскавата ѝ черна козина, а после — как малките дървета потрепериха, когато премина край тях, накрая изчезна.

Триша се обърна и видя дребен мъж в панталони на зелени петна, зелени гумени ботуши и стара, развяваща се тениска, да тича към нея. Отгоре главата му бе гола, но дългата коса се вееше на всички страни и висеше по раменете му; малки очила без рамка проблясваха на слънцето. Той носеше пушка високо над главата си, като препускащ индианец в старите филми. Тя изобщо не бе изненадана да види, че върху ризата си имаше емблемата на „Ред Сокс“. Изглежда, че всеки човек в Нова Англия имаше поне една риза „Сокс“.

— Хей, момиченце! — извика той. — Хей, момиченце, господи, добре ли си? Мили боже, това беше една дяволска МЕЧКА. Добре ли си?

Триша залитна към него.

— Трети страйк отсъден — извика, но думите ѝ не стигнаха подалеч от собствената ѝ уста. Беше изразходвала почти всички сили, които бе имала, при този последен вик. Всичко, което ѝ бе останало, нещо като кървящ шепот. — Трети страйк отсъден, аз направо го смразих!

— Какво? — Той спря пред нея. — Не мога да те разбера, миличка, кажи го пак.

— Видя ли? — попита тя, имайки предвид хвърлянето, което беше направила — тази невероятна топка, която не бе просто сломяваща, беше като изплющяване на камшик. — Видя ли това?

— Да... видях...

Но истината беше, че той не знаеше какво бе видял. Имаше само няколко секунди в застиналото време, когато момичето и мечката стояха лице в лице, през които не бе сигурен, че това е мечка, но никога не го каза на когото и да било. Хората знаеха, че си попейва; щяха да го помислят за луд. А всичко, което сега виждаше, бе едно малко момиче, което не бе на себе си, и от което не бе останало нищо освен кожа и кости, покрити с мръсни и парцаливи дрехи. Той не можеше да си спомни името ѝ, но знаеше коя бе тя; за нея говореха и по радиото, и по телевизията. И нямаше представа как бе възможно да стигне толкова далеч на север и на запад, но знаеше, че е точно тя.

Триша се олюля и щеше да падне, ако Хърик не я хвана. При това движение неговата пушка — 350-милиметрова „Краг“, гордостта на живота му — гръмна отново, близо до ухото на Триша, почти оглушавайки я, но тя не реагира. Всичко изглеждаше нормално.

— Видя ли? — попита отново, неспособна да чуе собствения си глас, несигурна дали изобщо говореше. Дребният мъж изглеждаше смутен и уплашен, и не особено умен, но изглеждаше добър. — Направо го стъписах с тази топка, смразих го на място, видя ли това?

Устните му се движеха, но тя не разбираше какво говореше той. Остави пушката си на земята и това бе облекчение за нея. Вдигна я и така бързо я завъртя, че ѝ се зави свят — навярно щеше да повърне, ако изобщо бе останало нещо в стомаха ѝ. Започна да кашля. Дори кашлицата си не чуваше, не и при това жестоко звънтене в ушите.

Тя искаше да му каже, че се радваше да я носят, радваше се да я спасят, но също искаше да му каже, че нещото-мечка бе отстъпило назад още преди той да стреля. Беше видяла объркването, изписано на лицето на нещото, беше видяла неговия страх, когато премина от позиция за хвърляне към самото хвърляне. Тя искаше да каже на този мъж, който сега тичаше с нея на ръце, едно нещо, едно много важно нещо, но той така я тръскаше и тя кашляше, и главата ѝ звънтеше, и не можеше да каже дали всъщност му говореше или не.

И все още се опитваше да изрече: „Аз го постигнах, аз постигнах «сейф», когато загуби съзнание.“

СЛЕД ИГРАТА

Тя отново беше в гората и стигна до поляната, която вече познаваше. Там, в средата на поляната, до пъна, който не беше пън, а стълб за врата и имаше ръждива халка, захваната в горната си част, стоеше Том Гордън. Той безцелно превърташе халката напред-назад.

„Вече съм сънувала този сън“ — помисли си тя, но когато се доближи до него, видя, че имаше една специфична промяна: вместо сивия спортен екип на гостуващ отбор, Том носеше своя бял екип на отбор-домакин, а номерът на гърба му беше от яркочервена коприна. Значи гостуването на чужд терен беше свършило. „Сокс“ отново бяха на „Фенуей“, отново бяха вкъщи, приключили играта на чужд терен. С изключение на това, че те двамата с Том бяха тук; бяха се върнали на тази поляна.

— Том? — каза тя плахо.

Той погледна към нея, повдигайки учудено вежди. Напред-назад, ръждивата халка се премяташе между талантивите му пръсти. Напред-назад.

— Аз завърших играта.

— Зная, миличка — каза. — Ти свърши добра работа.

Напред-назад, напред-назад. На кого звъниш, когато твоята халка се счупи?

— Колко от това, което се случи, беше действително?

— Всичко — каза той, като че ли нямаше значение. А после отново повтори: — Ти свърши добра работа.

— Беше глупаво да напускам пътя, както направих, нали така?

Той я погледна с лека изненада, после бутна назад шапката си с ръката, която не премяташе халката напред-назад. Той се усмихна, а когато се усмихваше, изглеждаше много млад.

— Какъв път? — попита.

— Триша? — Това беше женски глас, който идваше зад нея. Той много приличаше на гласа на майка ѝ, но какво щеше да прави майка ѝ тук, навън в гората?

— Тя навярно не ви чува — каза една друга жена. Този глас ѝ бе непознат.

Триша се обърна. Гората ставаше по-тъмна, формите на дърветата се сливаха една с друга, ставаха нереални, като декор в театър. Някакви сенки се раздвижиха там и тя за момент настръхна. „Свещеникът от оси — помисли. — Това е свещеникът от оси, той се връща.“

После осъзна, че сънуваше, и страхът премина. Тя се обърна пак към Том, но той вече не бе там, само разяденият стълб с халката отгоре... и спортното яке на Том, което лежеше в тревата. ГОРДЪН, напечатано на гърба.

Видя го в далечния край на поляната, един бял силует като призрак.

— Триша, какво е в природата на бога? — извика той.

„Да ти помогне да победиш в края на деветия ининг“ — искаше да каже, но не излезе никакъв звук.

— Вижте — каза майка ѝ. — Устните ѝ се движат!

— Триш? — Това бе Пийт, в чийто глас звучеше безпокойство и надежда. — Триш, будна ли си?

Тя отвори очи и гората се изтърколи далече в една тайнствена тъмнина, която вече нямаше да я напусне напълно. „Какъв път?“ Беше в болнична стая: в носа ѝ бе вкарано нещо, друго — една тръбичка — влизаше в ръката ѝ. Усещаше гръдния си кош много тежък, много пълен. Прави край леглото стояха баща ѝ, майка ѝ, брат ѝ. Зад тях, извисяваща се и бяла, стоеше сестрата, която бе казала: „Тя навярно не ви чува“.

— Триша — изхлипа майка ѝ, тя плачеше. Триша видя, че Пийт също плачеше. — Триша, миличка. О, миличка моя. — Тя взе ръката на Триша, онази, без онова нещо в нея.

Триша се опита да се усмихне, но устата ѝ бе твърде тежка, за да се вдигне нагоре, дори само ъгълчетата. Премести погледа си и видя своята шапка „Ред Сокс“ на седалката на стола, до леглото. Размазана върху козирката — мътна, тъмносива сянка. Някога това бе подписът на Том Гордън.

„Татко“ — опита се да каже. Нищо не се получи освен кашлица. Слаба кашлица, но от нея така силно я заболя, че потръпна.

— Не се опитвай да говориш, Триша — каза сестрата и Триша разбра по тона, както и по нейния жест, че искаше семейството да напусне стаята; всеки момент тя щеше да ги накара да излязат. — Ти си болна. Имаш пневмония. Двустранна пневмония.

Майка ѝ сякаш не чу нищо. Седеше на леглото до нея и стискаше свободната ѝ ръка. Тя не ридаеше, но сълзите ѝ непрекъснато извираха от очите и се търкаляха по бузите. Пийт стоеше до нея и плачеше по същия безмълвен начин. Триша бе трогната от неговите сълзи повече, отколкото от сълзите на майка си, но все още мислеше, че Пийт изглежда малко наежен. Отстрани стоеше баща ѝ.

Този път Триша не се опита да говори, само фиксира с очи баща си, и с движение на устните си отново, много внимателно: „Татко!“

Той видя и се наведе над нея.

— Какво, скъпа? Какво има?

— Мисля, че е достатъчно — каза сестрата. — Показанията ѝ са повишени, а ние не искаме това — тя имаше доста вълнения, нужно ѝ е спокойствие. Бъдете любезни да ме последвате навън... да я оставим...

Майка ѝ се изправи.

— Обичам те, Триша. Слава богу, че вече си в безопасност. Ще бъдем тука, но ти имаш нужда да поспиш. Лари, хайде да...

Той не обърна внимание на Куила. Остана преведен над Триша, леко опрял пръсти на чаршафа.

— Какво има, Триша? Какво искаш?

Тя премести очите си към стола, към лицето му, пак към стола. Той изглеждаше озадачен и тя бе сигурна, че няма да се сети — но изведнъж лицето му се проясни. Усмихна се, взе шапката и се опита да я сложи на главата ѝ.

Тя вдигна ръката, която майка ѝ бе държала — тежеше цял тон. Триша отвори пръстите си. Затвори ги. Отвори ги отново.

— Добре, мила. Добре, разбрах.

Той сложи шапката в ръката ѝ и когато тя склучи пръсти върху козирката, ги целуна. Тогава Триша започна да плаче също така беззвучно, като майка си и брат си.

— Достатъчно — каза сестрата. — Вече наистина трябва да...

Триша погледна към сестрата и поклати отрицателно глава.

— Какво? — попита. — Какво сега? За бога!

Триша бавно премести шапката към ръката със забодената в нея игла четвърти номер. Тя гледаше към баща си, докато правеше това, за да е сигурна, че и той гледа към нея. Беше уморена. Скоро щеше да заспи. Но още не. Не и докато не кажеше каквото имаше да казва.

Той гледаше, гледаше внимателно. Добре.

Тя се пресегна през тялото си с дясната си ръка, без да сваля очи от баща си, защото той беше този, който щеше да разбере; ако той разбереше, щеше да го предаде и на другите.

Триша докосна козирката на своята шапка, после посочи с показалеца на дясната си ръка към тавана.

Усмивката, която озари лицето му от очите надолу, беше най-сладкото, най-истинското нещо, което някога бе виждала. Ако съществуваше път, той беше тук. Триша затвори очи, като разбра, че той разбра — и се унесе в сън.

Играта беше завършила.

ПОСЛЕПИС ОТ АВТОРА

Първо, позволих си малка свобода относно спортната програма на „Ред Сокс“ за 1998 година... съвсем малка, уверявам ви.

Съществува истински Том Гордън, който наистина хвърля в ролята на клоузер за бостънския „Ред Сокс“, но героят Гордън в тази история е измислен. Впечатленията, които феновете имат за хора, които са постигнали някаква степен на известност, винаги са измислени, както мога да удостоверя от моите собствени персонални преживявания. В едно нещо действителният Гордън и този от версията на Триша съвпадат: и двамата посочват с пръст към небето, след като последният аут на един успешен „сейф“ е записан.

През 1998 година Том „Флаш“ Гордън записва четиридесет и четири „сейф“-а, за да застане начело в Американската лига. Четиридесет и три от тях следваха последователно един след друг, което бе рекорд за Американската лига. Сезонът на Гордън обаче, за нещастие, привърши предсрочно; както казва Борк-Дорк — бог може и да е спортен фен, но Той като че ли не е фен на „Ред Сокс“. В четвъртата игра на дивизионните плейофи срещу „Индианс“ Гордън загуби три удара и две точки. „Ред Сокс“ загубиха две на едно. Беше първият пропилян „сейф“ на Гордън за пет месеца и то сложи край на сезона 1998 за „Ред Сокс“. Това обаче не омаловажава изключителните заслуги на Гордън — без тези четиридесет и три „сейф“-а „Ред Сокс“ навярно щяха да завършат четвърти в своята дивизия, вместо да спечелят деветдесет и една игри и да постигнат втория рекорд по точки на Американската лига за 1998 година. Има една поговорка, която навярно най-много би допаднала на клоузъри като Том Гордън: някои дни ти изяждаш мечката... а други дни мечката изяжда тебе.

Тези неща, които Триша яде, за да остане жива, наистина могат да се открият в северна Нова Англия през сезона на късната пролет; ако не беше градско момиче, тя щеше да намери доста повече хранителни запаси — още жълъди, корени и дори папур. Моят приятел Джо Флойд ми помогна с тази част на книгата и Джо беше този, който

ми каза, че фидълхедите растат точно през ранния юли в мочурищата на северните горски пуцинаци.

Самите гори са истински. Ако се каните да ги посетите през отпуската си, вземете със себе си компас, добри карти на местността... и се опитайте да не се отклонявате от пътя.

Стивън Кинг

Лонгбоут Ки, Флорида
1 февруари 1999 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.